

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Owen, Richard.; udgiven af Vilhelm Bergsøe.

Kunst og Kjærlighed : Roman

Kjøbenhavn : Gyldendal, 1888

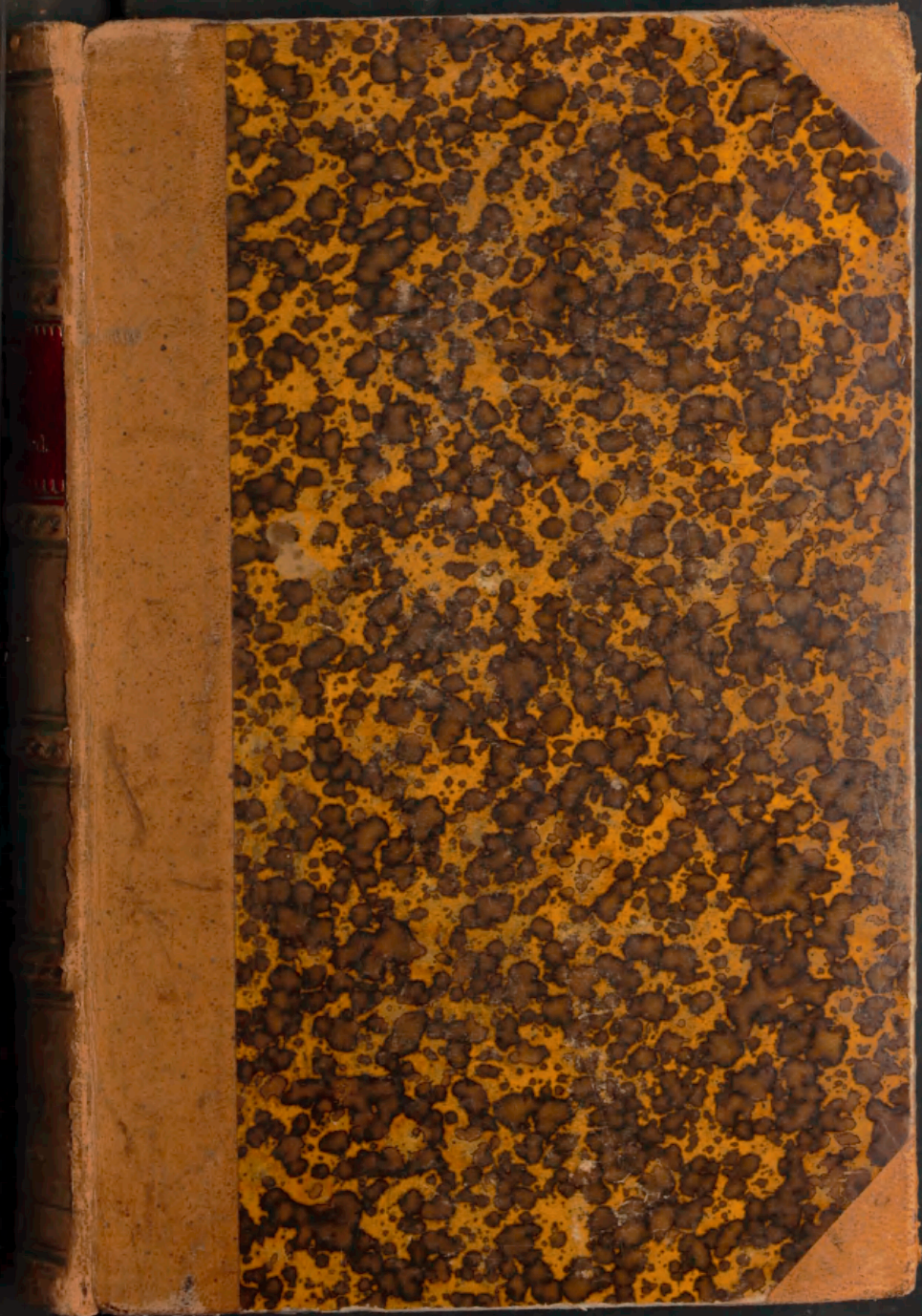
VI, 376 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

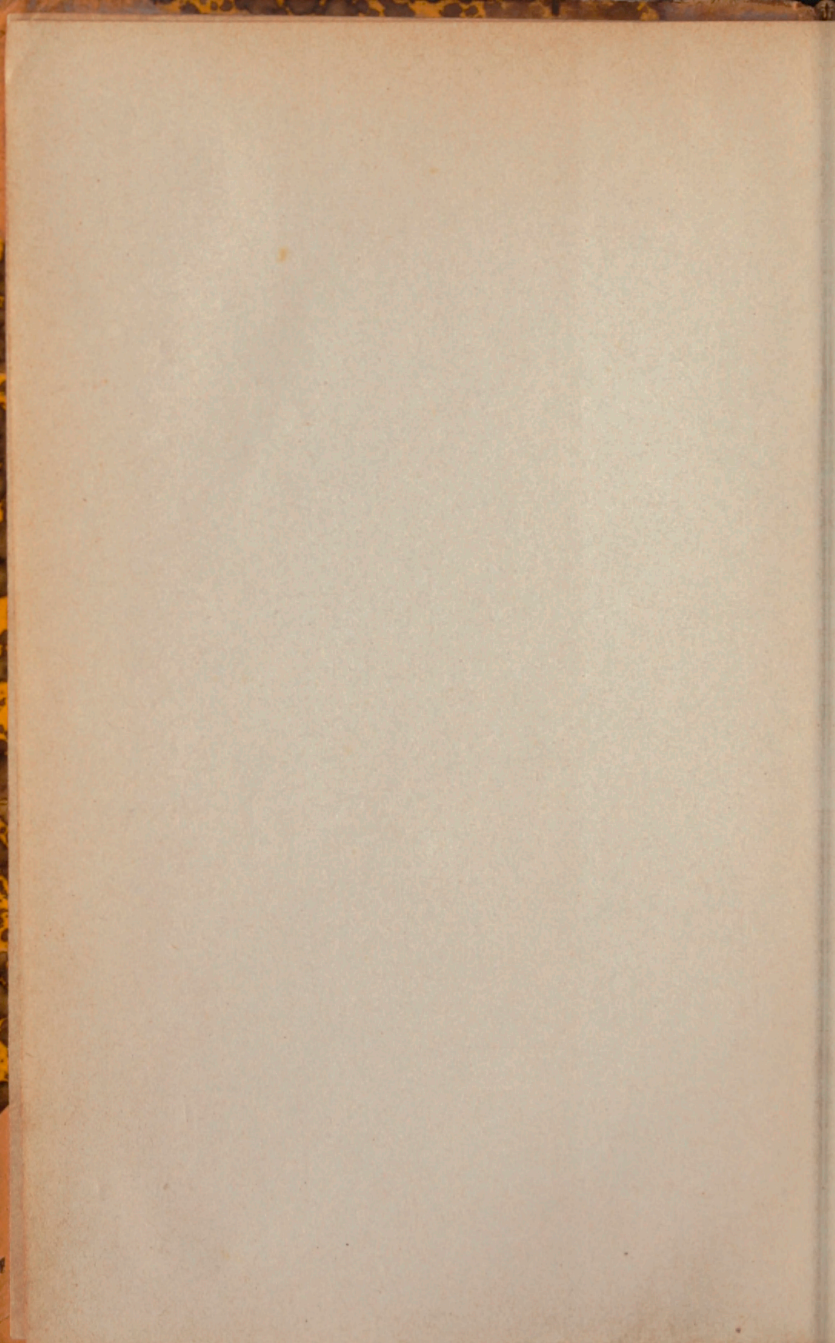
57. 234.

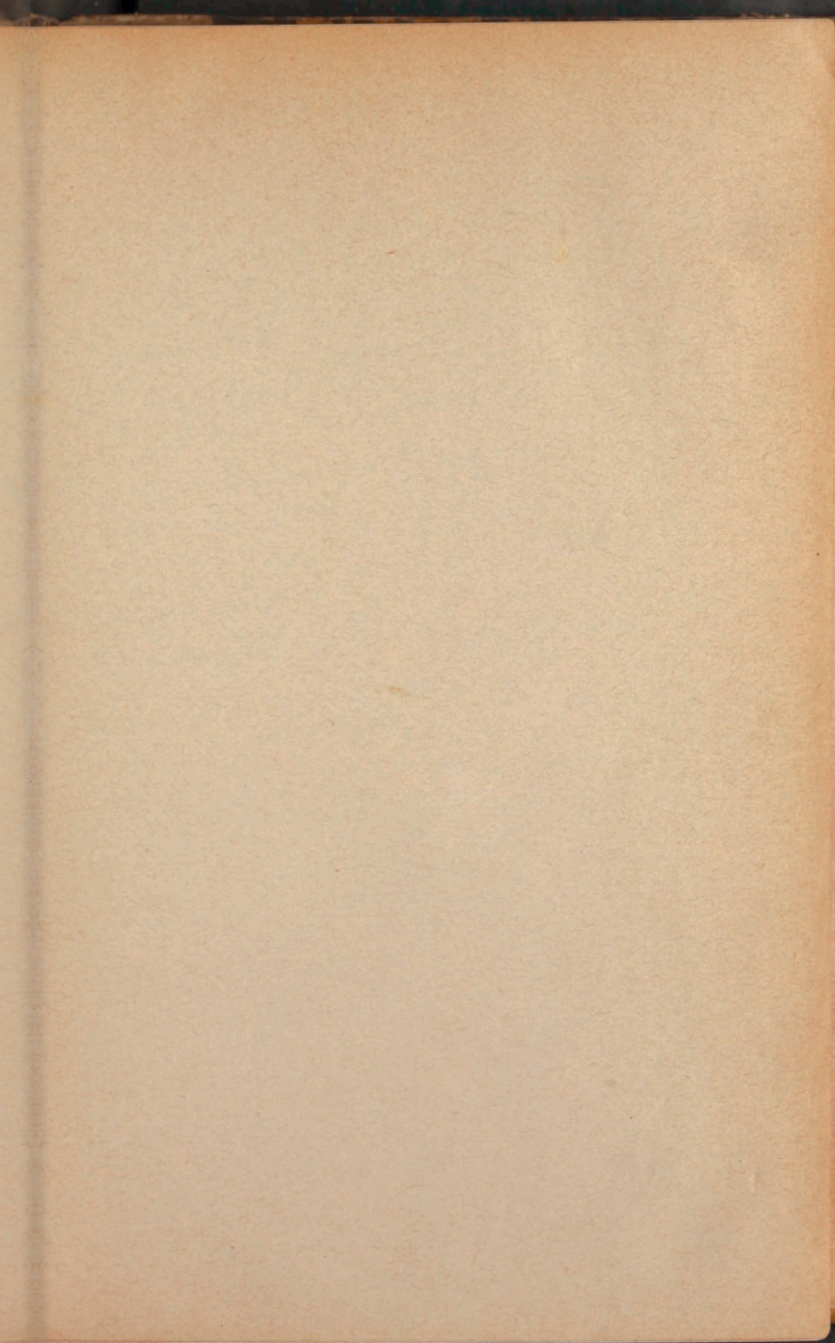

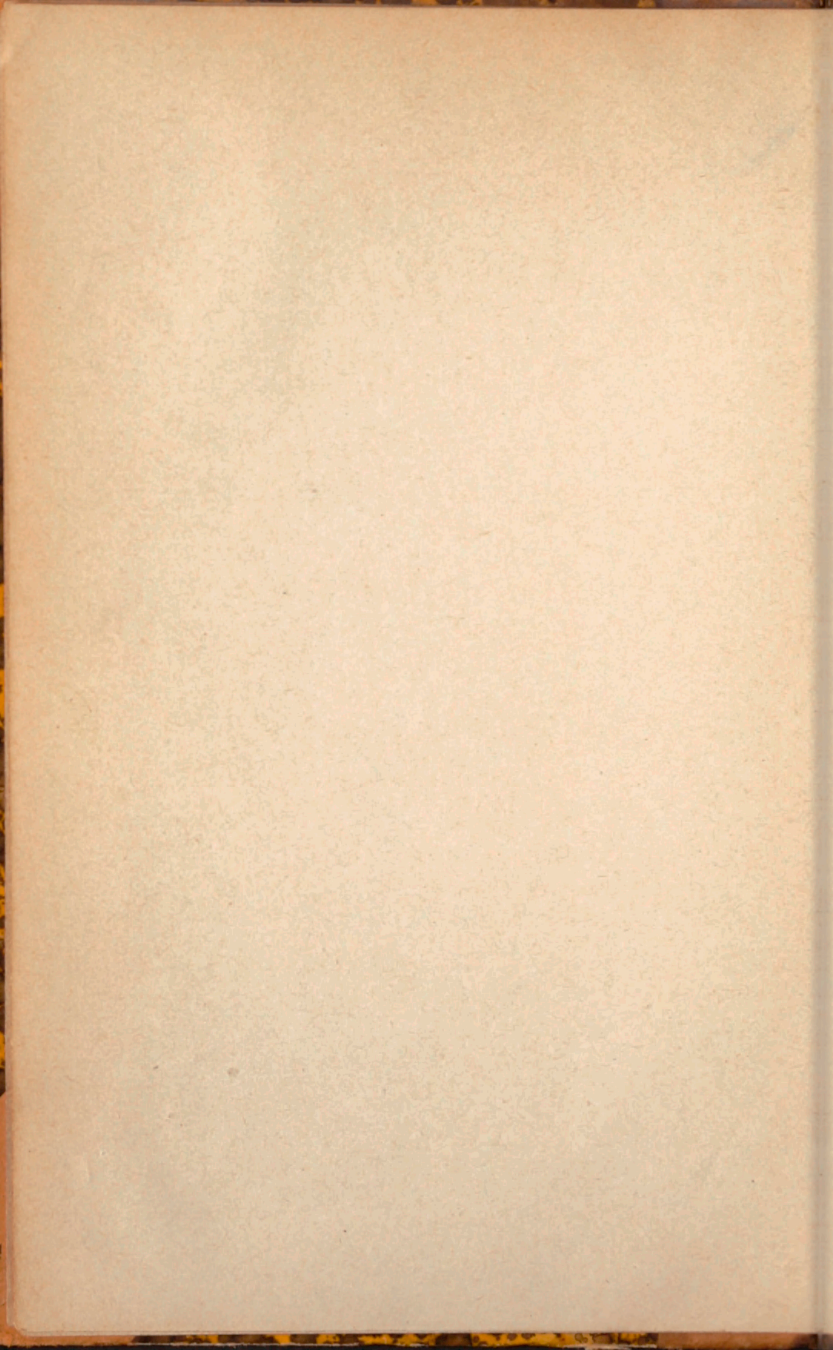
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019422004

KUNST OG KJÆRLIGHED

ROMAN

AF

RICHARD OWEN

UDGIVEN AF VILHELM BERGSØE.

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

Trykt hos J. Jørgensen & Co., (M. A. Hannover).

1888.

(Ret til Oversættelse forbeholdes.)

En Indledning.

(Som bedes læst.)

Jeg vil begynde med at fortælle denne Romans Tilblivelseshistorie; thi den er i visse Henseender besynderlig nok.

Det var en Aften i England. Man var samlet i en større Kreds til en af disse videnskabelige Séancer, som ofte gives, naar en af Londons Videnskabsmænd gjæster et Herresæde paa Landet. Det var denne Gang en bekjendt Physiolog, og hans Specialitet var Kraniognomik. Han var Mester i denne, ligesaa interessante, som omstridte Methode til at bestemme Individernes Evner efter Hjerne-skalsregionernes forskellige Udvikling. Der blev debatteret pro et contra, og det endte med, at Physiologen opfordrede til en Prøve, dog med det Forbehold, at der kunde komme ubehagelige Sandheder for Dagen — han kunde ikke skjule dem.

Dette bestemte Selskabet. Der var nu Ingen, som vilde lade sig prøve — Herrerne vare lige saa bange derfor som Damerne. Og dog var Lysten

stor; man opfordrede, manede — der meldte sig Ingen.

Da traadte en ung Dansk frem — Forfatteren til »*Kunst og Kjærlighed*« — og tilbød sit Hoved. Tilbudet blev modtaget, og Videnskabsmanden sagde pludseligt: »De kan ikke taale at se Noget hænge skjævt. Naar De er alene i en Stue, selv hvor De ikke er hjemme, benytter De et Øjeblik, hvor Ingen ser Dem, til at rette paa Malerierne.«

Dette lille, saa ubetydelige Træk var slaaende rigtigt, og det efterfulgtes af en Række Udtalelser, som alle stemmede med Sandheden, og som bragte Forfatteren til at nære en ubetinget Tillid til hans Dom.

Til Slutningen sagde han til Forfatteren: »De har lidt meget, arbejdet meget, tildels for meget; men De har arbejdet i en fejl Retning. Musik er ikke Deres Hovedtalent. De kan komponere bedre med Ord end paa Noder. Har De aldrig skrevet Noget?«

Nej, det havde der aldrig været Tanke om.

»Ja, ser De, det er netop Fejlen. Det er gaaet Dem som tusinde Andre — Evnerne er der, men Forstaaelsen af Evnerne mangler. De har Følelse, Fantasi, Kompositionstalent, Kjærlighed til Kunst og Respekt for Videnskab — nu vel! Skriv en Roman, og naar den er færdig, saa send mig

Manuskriptet — jeg skal skaffe Dem en Forlægger i London,« og da Forfatteren ogsaa ønskede det udgivet i sit Fædreland, fik jeg Anmodning om at gjennemse Manuskriptet. Jeg fandt Begynderens sædvanlige Fejl: for stor Brede i Anlæg og Detaillé, og efter Forfatterens Ønske foretog jeg de Ændringer og Forkortelser, som syntes mig nødvendige. Min hele Virksomhed ved Udgivelsen har altsaa kun bestaaet i at give det altfor svulmende Stof fastere Konturer, og saa har jeg hist og her formet lidt paa Sproget; thi man opholder sig ikke ustraffet i mange Aar i et Land, hvis Sprogform i Meget ligger saa nær den danske og i meget Andet dog saa langt derfra.

Og hvorfor har jeg saa paataget mig dette Arbejde?

Simpelt hen fordi jeg fandt, at denne Roman, fortjente at udgives, og fordi jeg vidste, at hvad den engelske Physiolog havde sagt om Forfatterens Liv var Sandhed. Der er Arbejde, Lidelse, Stræben, men der er tillige mere — der er Følelse, Varme, Sandhed og Lune i denne Roman — det er Syner fra et Liv, ført paa en fremmed Strand, men dog stadig med Danmark til Baggrund.

Om den er moderne, realistisk, naturalistisk?

Mindst af Alt! Forfatteren har været saa længe borte fra Danmark, at der ikke kan være Tale om de, tildels kunstigt opelskede, Manerer, der have

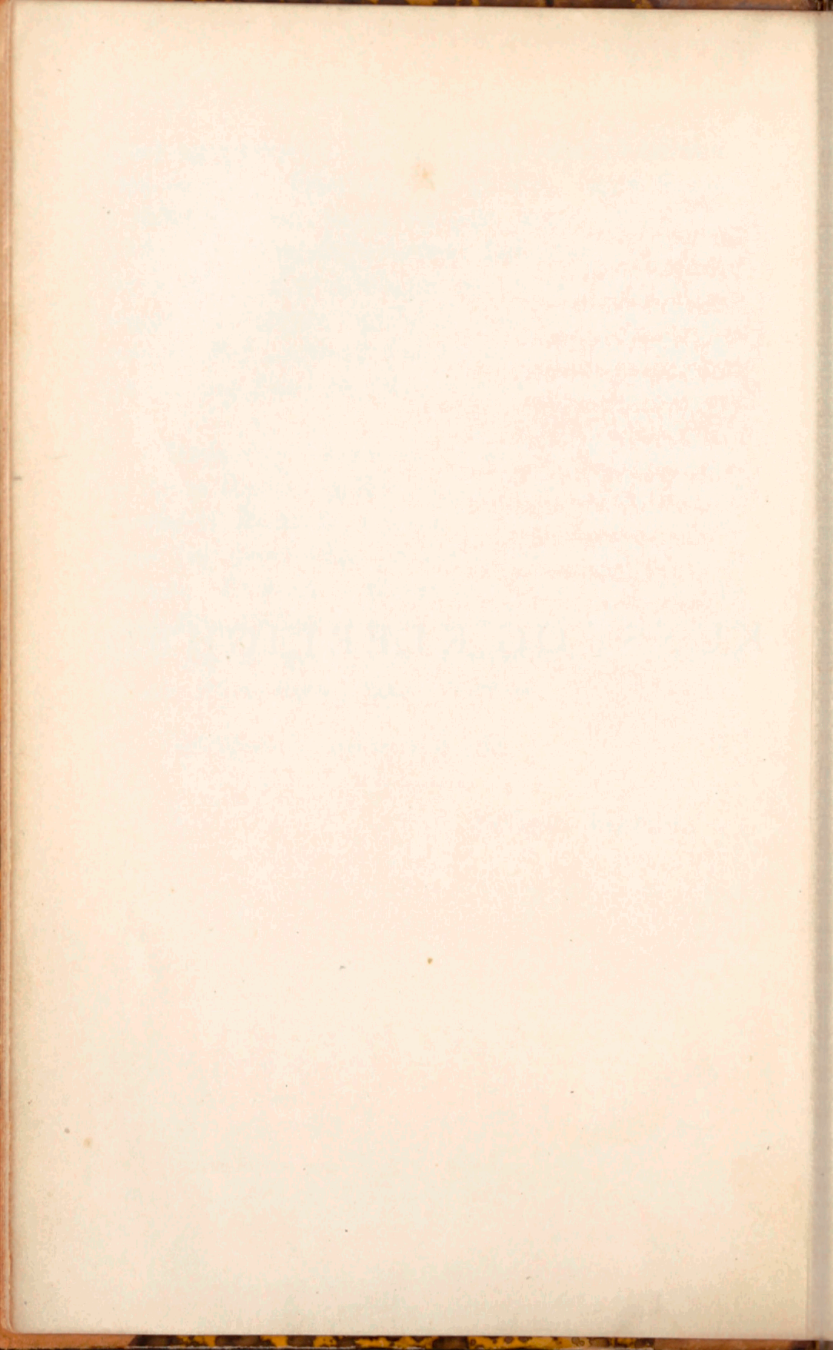
gjort sig gjældende i vor saakaldte »nyere Literatur.« Her er ingen Affektation i Sproget, ingen Raahed i Skildringerne, ingen forceret Jagen efter brutal Virkelighed paa Skjønhedens Bekostning. Er Forfatteren paavirket af Noget, saa er det af den gode engelske Literatur, og det kan vel næppe betragtes som en Fejl, skjøndt jeg er forberedt paa, at det fra enkelte Sider vil blive betragtet som en saadan.

Hvad der udmærker »*Kunst og Kjærlighed*« er netop Kunst og Kjærlighed. Kunst i at lægge Stoffet til Rette og Kjærlighed til at behandle det. Naar jeg dertil føjer, at der er Sandhed i Charaktererne, Renhed i Handlingen, forenet med en smuk Fremstillingsevne og et elskværdigt Lune, saa troer jeg at have anført tilstrækkelige Grunde til at mit Navn slutter denne Fortale.

Kjøbenhavn d. 27. November 1888.

Vilhelm Bergsøe.

KUNST OG KJÆRLIGHED.

Første Kapitel.

»Se saa, Helga! Nu maa Du da kunne det! Naar jeg saa kommer til: »*Margaretha! O, Margaretha!*«, rejser Du Dig halvt op fra Lejet, lytter, seer Dig vildt omkring, for Du er gal — forstaar Du? Tilsidst gjenkjender Du mig, styrter Dig i mine Arme, og synger din Arie. Se saa! Nu begynder vi!«

»*Faust!*«, en høj, smuk og fuldt udviklet Pige paa omtrent sexten Aar, klædt ud paa en mere fantastisk end just malerisk Maade, begyndte nu Fængsels-Arien af Gounods »*Faust!*«, med en Stemme, som, tiltrods for al Mangel paa Uddannelse, maatte have forbauset Enhver. Ren, klar, fyldig, med denne vidunderlige Klang, som er nogle Stemmer given, og som trænger dybt ind i Tilhørernes Sjæl.

Hvis Nogen i dette Øjeblik havde hørt den unge Pige, uden at se hende, vilde han absolut have troet, at den Syngende maatte være en fuldt udviklet Kvinde, som havde kjendt baade Glæder og Sorger. Alene den Følelse, med hvilken hun sang:

»Margaretha! O, Margaretha! — syntes at forraade et Liv, fuldt af Sjælekampe; men et eneste Blik vilde i et Nu have borttaget al Illusion, og man vilde næppe kunde have baret sig for Latter ved at se de naive, pathetiske Bevægelser, de hyppige Øjekast mod et Spejl ligeoverfor, den fuldstændige Forglemmelse — ikke af sig selv, men af »Margaretha«, og hun lod hverken til at høre eller bryde sig om, hvor tyndt, falskt og skarpt Svaret: »*Ah c'est la voix du bien aimé!*« lød. Denne lille Røst forbausede ikke. Det var tydeligt, at hendes Medspillende var et Barn, uden Stemme, uden Opfattelse af Musiken.

Lige saa forskjelligt som deres Stemmer, var ogsaa Søstrenes Udseende. Ved Siden af Marys blomstrende Skjønhed, saae Helga dobbelt sygelig og ubetydelig ud; hendes eneste Skjønhed var et Par store mørkeblaa, drømmende Øjne, hvori der altid laa som en Forbøn om Tilgivelse, fordi deres lille Ejerinde var kommen ind i Verden. Hun saae ud som en forsømt Drivhusblomst, bleg og forkrøben.

Partiet laa altfor højt for Helga. Tre eller fire Gange havde hun forandret Tonart, og sang med en feberagtig Hast, som om det gjaldt Livet at komme gennem dette Herkules-Arbejde saa hurtigt som muligt. Men »*Faust*« var for optaget til at lægge Mærke dertil. Med blussende Kinder, de skinnende Øjne i Spejlet, som lod til at være langt mere tiltrækkende, end den blege, lille Skygge ved Siden af, vilde dennes skingrende Stemme næppe

have forstyrret Marys Betagethed, hvis ikke et lille Theateruheld var stødt til.

Paa det Sted, hvor »*Margaretha*« havde faaet Ordre til at styrte sig i »*Fausts*« Arme, fik hun Foden ind i det lange Shawl, som agerede Slæb, og faldt med en saadan Voldsomhed, at baade hun og hendes Elskede styrtede hovedkulds om paa Gulvet, dog uden anden Skade, end at Marys Værdighed blev dødeligt saaret.

Rasende sprang hun op, og før Helga havde faaet Tid til at besinde sig, løftede Mary hende paa en alt andet end blid Maade op fra Gulvet, tog fat i Skuldrene paa hende og rystede hende heftigt:

»Uh, Din ækle, væmmelige Unge! Din uartige, kluntede Tøs! Ligesom vi er midt i det allerbedste, staar Du der og dratter om! Det er rigtignok en Fornøjelse at lære Dig Noget, efter al det Mas, jeg har haft med Dig! I de sidste fjorten Dage har jeg ofret Alt, blot for at indøve Dig!«

Hvis Helga havde vovet en Indvending, vilde den sandsynligvis være blevet en Bøn om aldrig mere at ofre Noget paa, hvad der for hende var en sand Tortur. Men hun vovede ikke engang at tænke det. Med nedslagne Øjne stod hun uden at sige et Ord. Dette irriterede Mary dobbelt:

»Sig mig blot, Helga, hvad vilde Du nu have gjort, hvis det havde været virkeligt? Sæt nu, Du havde været paa Scenen, og hele Theatret havde været fuldt, og Kongen havde været der!

Det vilde rigtignok have været en net Skandale! Og saa den næste Dag at læse i Aviserne: »*Margaretha* drattede om i Fængslet og væltede *Faust!*« Tænk Dig det blot! Du vilde have ruineret min hele Fremtid, ja mit hele Liv!»

Helga saae aldeles sønderknust ud, men svarede ikke et Ord. Endnu mere ophidset fortsatte Mary:

»Veed Du, hvad det vil sige at ruinere et andet Menneskes Liv? At tilintetgjøre en stor, glimrende Fremtid? Aa, jeg kan næsten blive gal ved at tænke derpaa!« Og hun saae unægtelig vild ud, med Øjnene gnistrende, Tænderne sammenbidte, og Kinderne blussende af Raseri. Atter tog hun fat i Søsteren og rystede hende heftigt:

»Og saa staar Du der uden en eneste Taare i Øjet, uden saa meget som at bede om Forladelse! Ja, jeg troer virkelig ikke, Du bryder Dig det allermindste derom — det ligner Dig saa aldeles! Naar det kommer til Stykket, gjorde Du det vel med Villie, blot for at drille! Uh, Du er saa ond, saa ond!« Her fulgte endnu en Rysten.

Stakkels lille Helga var Sindbilledet paa Fortvivlelse. Læberne skjælvede krampagtigt; men hun kunde ikke fremføre et Ord.

»Det Mindste Du kunde gjøre, var da at bede om Forladelse,« fortsatte Mary. »Men nei! Naturligvis stædig som altid! — Aa, nu ringer det! Det er Hr. Hansen — uf, hvor utaaleligt! — Se saa, nu er den Glæde endt! Man kan da heller aldrig have et Øjeblik Fornøjelse her i Livet! Ligesom man morer sig allerbedst, er det forbi!

-- Aa, Helga, skynd Dig! Hjælp mig den Kjole ned!«

Helga adlød, men hendes Hænder rystede saaledes, at hun ikke rigtig kunde tage fat.

»Næ, hvor Du dog er klodset! Kan Du dog ikke skynde Dig! Du veed jo, at Hr. Hansen venter — se saa, endelig!« — Og afsted foer Mary og lod Resten af sin Vrede gaa ud over den stakkels, uskyldige Spillelærer ved aldeles at sønderlemme Stephen Hellers Etuder og Beethovens Sonater.

Helga stod et Øjeblik som forstenet. Var der dog ikke en Eneste, som kunde se ind i dette lille Hjærte, se hvor længselsfuldt det var efter Kjærlighed, hvor rede til at aabne sig, for at gjøre Alt, hvad man ønskede? Blot lidt Kjærlighed — det var det Eneste, hun bad om, men nej! Der var Ingen, Ingen, som forstod, at dette stille, lille Pigebarn, som gik sin Gang uden at klage — at ogsaa hun følte en Trang, en utilfredsstillet Længsel efter et kjærligt Ord! Havde hun blot sin Moder! Og hun saae op mod et Billede, som hang paa Væggen; men tiltrods for det milde Udtryk, der mødte hende, slog hun hurtigt Øinene ned igjen. Hvor ofte havde hun ikke maattet høre, at hun havde kostet denne Moder Livet! Atter saae hun op mod Billedet, der havde det samme blide, kjærlige Smil.

»Aa, Moder, Moder! Du vilde have elsket mig! Hjælp mig at blive god og taalmodig!« Med en uendelig Følelse af Forladthed kastede

hun sig i en Lænestol og hulkede, som om hendes lille Hjærte skulde briste.

Mary og Helga vare Grosserer Lunds eneste Børn. Rig, og gift med en Kvinde, som ved sin Kjærlighed, Begavelse og Livlighed bragte Solskin med sig overalt, ansaae han sig selv for et af de lykkeligste Mennesker paa Jorden. Men Lykken varede kun altfor kort. Efter to Aars Ægteskab blev Mary født; tre Aar efter bragte Fru Lund lille Helga til Verden; men selv kom hun sig aldrig. Døden krævede sit Offer efter sex Maaneders uafbrudte Lidelser.

Grosserer Lund havde kun kjendt liden Glæde, før han førte sin Hustru hjem. Med hende aabnedes en ny Verden — nu laa det Altsammen knust. Hvorfor kunde ikke ogsaa han dø? Hvad havde han nu at leve for?

»Fa'er! maa jeg bede min Aftenbøn med Dig? Karen siger, Moder er nu i Himlen; men naar jeg beder den rigtig højt, troer Du saa ikke nok, hun kan høre det?«

Det var lille Mary, som bad. Stuen var mørk, og Barnet kunde netop se, hvor Faderen sad. Hun gik hen til ham og lagde sit lille Hoved paa hans Knæ:

»Fa'er! Mo'er sagde, at gode Børn kommer altid op i Himlen. Jeg skal nok være god; for jeg vil ogsaa op til Moder.«

Ved disse Ord løftede Lund sin lille Pige op i sine Arme og knugede hende til sig. Forstenelsen var forsvundet. Hvor fejgt at ønske sig Døden! Havde han ikke sine Børn at leve for? Han kyssede atter sin lille Pige, bar hende tilbage til Barnekammeret, lukkede sig inde i sit Værelse og udkæmpede der alene sin Sorg.

Fra den Dag gik al hans Kjærlighed over paa Mary. Han fandt hos hende den samme Livlighed, Begavelse og Skjønhed, som Moderen havde haft. Men hvad han desværre ikke saae meget til, var Barnets heftige Sind. Naar hun var sammen med ham, vidste hun at beherske sig; Børn opdage hurtigt, hvem de tør byde deres Uartighed og hvem ikke.

Helga kunde Lund i lange Tider ikke taale at se.

»Hun er slet ikke som andre Børn«, sagde han ofte.

Skjøndt Mary tyranniserede sin lille Søster, elskede hun hende dog. Snart overvældede hun hende med Kys, snart med Skjældsord og Slag, som Helga bar med Taalmodighed; thi i hendes Øjne var der Ingen i Verden, som Mary.

Et Aars Tid efter Hustruens Død tog Lund sin Søster, Enkefru Brun, i Huset. I materiel Henseende kunde han næppe have gjort et bedre Valg. Tante Jette var Indbegrebet af Huslighed og Orden; altid i godt Humør. Livets Sorger løb let hen over hende; det faldt hende aldrig ind at prøve paa at løfte en Sten, som var for tung.

Hun lod den ganske rolig ligge. Det var saa nemt!

Hvis Nogen havde sagt hende, at hun aldeles ikke egnede sig til at være Plejemoder, vilde det paa ingen Maade have bragt hende ud af Fatning. Maaske vilde hun med Forbauselse have seet paa det forunderlige Menneske, som kunde mene, at to Pigebørn kunde behøve mere end venlig Omgang, god Føde, frisk Luft og smukke Klæder. Men Mary var et Barn, som trængte til en Opdragerinde, der foruden Kjærlighed, ejede stor Bestemt-
hed og rige Kundskaber for at tilfredsstille Barnets Videbegjærlighed og livlige Indbildningskraft.

Alt, hvad hun saae, vilde hun vide Besked om; men Fru Brun vidste kun Besked om meget lidt udenfor sit eget Omraade, og som oftest svarede hun paa Marys ivrige Spørgen:

»Det veed jeg sandelig ikke, min Pige! Det kan ogsaa være det Samme; gaa Du blot hen og leg!« — et Svar, der altid irriterede Barnet, som stampede i Gulvet, og med et: »Aa Tante, Du veed da heller aldrig Noget!« foer ud af Stuen og smækkede Døren i efter sig.

Vel blev der til Tider gjort smaa Forsøg paa Straf; men »naar man nu sidder saa godt ved sit Sytøj, er det saa kjedeligt at rejse sig«, og derfor gik det som det bedst kunde. Blev Mary i Stuen, fik hun Skjænd; løb hun sin Vej, slap hun fri. Frugten af en saadan Opdragelse modnes hurtigt. Da hun blev sendt i Skole, var hun en vild, egen-sindig, heftig Tøs, vant til at føjes i Alt.

Med Skolegangen begyndte et nyt Liv, fuldt af Fryd, hvad Lærdommen angik, fuldt af Elenighed med Hensyn til Disciplinen. Men her, som i Hjemmet, vandt hun ved sit Ydre og sin Forstand snart Venner. Tiltrods for hendes Fejl, kunde man ikke Andet end lade sig bedaare.

Historie var Marys Yndlingsfag. Hun kunde aldrig blive træt af at høre om Thyra Dannebod, Dronning Dagmar, Tordenskjold og Valdemar den Store. Naar hun kom hjem fra Skole, foer hun strax ind i Barnekammeret, for at fortælle Helga Alt, hvad hun havde hørt; men naar da Barnet, som kun var fire Aar, begyndte at snakke om andre Ting, rystede den utaalmodige Lærerinde hende, til hun begyndte at græde, hvorpaa hun, blødgjort ved dette Syn, knugede og kyssede den lille Søster, til hun atter var trøstet.

Paa Marys tiaarige Fødselsdag tog hendes Fader hende for første Gang i Theatret. Der gaves Balletten »*Valdemar*«. Hvilken Verden aabnedes ikke nu for hendes Blikke? Det var ikke længer Historie i Bøger eller egen Indbildningskraft; nej, det var Begivenheder, iklædt Virkelighedens Form, en Verden af Helte og Heltinder, af Skjønhed og Pragt; et nyt Liv, langt rigere end Skole-Historien og Billederne.

Fra nu af blev der ikke leget Andet end »spille Komædie«. Helgas Historietimer var forbi. Alt skulde nu være Plastik. Balletten »*Valdemar*« skulde naturligvis først opføres; ikke en enkelt Scene, nej den hele. Især Fakkeldansen og »Lysekronen, der falder ned«, som i Marys Øjne

var Indbegrebet af Storhed og Rædsel. I sin Ivrighed var hun lige ved at stikke Ild paa hele Huset, da hun, for at sætte den rigtigt i Scene, havde samlet alle de Lysestumper, hun kunde faa fat paa, sat dem paa Enden af Stokke og Paraplyer, bundne til en Kreds af Stole, som ved Hjælp af Shippetove skulde drejes rundt. Opfindelsen var ganske hendes egen; men hele Mekaniken faldt sammen ved det første Forsøg paa at sætte Liv i de stumme Fakkeldansere, og et af Lysene tændte Ild i Gardinet. Paa Børnenes Skrig kom hele Huspersonalet farende ind. Ilden blev slukket, Mary paa det strengeste forbudt at røre ved Svovlstikker, og ovenikjøbet puttet paa Hovedet i Seng.

Efter »*Valdemar*« saae Mary »*Thryms-Kviden*« og »*Et Folkesagn*«, og for hver Gang, hun kom i Theatret, voxede hendes Kjærlighed dertil. Hun drømte ikke om Andet end selv at gaa til Theatret. Først vilde hun være Dandserinde. Kunde man tænke sig noget saa mageløst, som saaledes at svæve hen over Gulvet paa Taaspidsen. Men saa kom hun en Dag i Cirkus, og fra nu af syntes det hende langt prægtigere at kunne staa paa en Hest, men især at springe igjennem et Tøndebaand. Dette Ideal skulde imidlertid vige for et nyt: »Skuespillerindens«.

Hendes barnlige Fantasi blev mere og mere hidset af alle disse Blændværker, og Faderen, som morede sig over hendes hurtige Opfattelsesevne, tog hende langt oftere i Theatret end godt var. Efter enkelte Forestillinger kunde hun ikke sove,

og naar hun faldt i Søvn, var den gjennemfuret af Drømme. Modtagelig for ethvert Indtryk, græd hun sig i Søvn, naar hun havde seet noget Sørgeligt, medens vilde eller uhyggelige Scener fik hende til at fare op i Rædsel midt om Natten, og ikke lade Pigen i Ro, før hun havde tændt Lys.

Vel blev hun roligere med Alderen; men Tønderet var tændt og det ulmede bestandig. Saa kom Opdagelsen af den Gave, hun havde faaet i en ualmindelig Stemme — nu tilsidst havde hun fundet, hvad hun havde søgt efter. Ballet, Cirkus, ja selv Skuespilkunst — Alt dette kunde være godt nok; men Operaen var dog noget Andet, og paa den Tid vor Fortælling begynder, var hun aldeles paa det Rene med sig selv:

Hun vilde være Operasangerinde.

Andet Kapitel.

Den stakkels Spillelærers Lidelser fik tilsidst Ende. Klaveret blev smækket i, og trallende:

»Jeg ha—a—der at klim—m—pre!

»Jeg ha—a—der at ham—m—re!«

paa Melodi af Beethovens „*Allegretto i Maaneskins-sonaten*“ kom Mary atter ind i Spisestuen, hvor

Prøven paa »*Faust*« var gaaet for sig. Den mislykkede Fængselsscene var glemt. De Gemytter, som ved mindste Lejlighed blusse op, og uden Spor af Selvbeherskelse lade sig rive hen af deres Heftighed, ere som oftest de, der have lettest ved at tilbagevinde Ligevægt i Sindet. Brød Tordenvejret løs, lod Mary det rase ud, og Alt var klart igjen. Men det faldt hende aldrig ind, at hun ved den Skaanselsløshed, med hvilken hun, som et vildt Dyr, faldt over sit Bytte, tilføjede Saar, som vare dybere, end hun selv nogensinde havde tænkt sig.

Der var mørkt i Stuen, da Mary kom ind, og hun kunde ikke se, hvor Søsteren var.

»Helga!« kaldte hun.

Intet Svar.

»Helga, hvor er Du dog?«

Denne Gang hørte hun Noget, som en undertrykt Hulken.

»Helga, er det Dig? Svar mig dog! Hvor er Du? Jeg kan ikke se en Haand for mig.«

Nu hørte hun en lydelig Hulken lige ved Siden af sig, og skimtede en lille, sammenkrøben Skikkelse, som laa paa Gulvet med Hovedet presset ned i Lænestolen.

Hun bøjede sig hurtigt ned, slyngede sine Arme om Søsteren og drog hende til sig:

»Men, Helga, hvad er der dog ivejen? Hvorfor græder Du?«

Først kom der en forøget Hulken, som blev fulgt af et meget afbrudt og uklart:

»Du — Du maa ikke være — vr—vred paa

mig — — — je—jeg gjorde det ik— —ke med Villie «

»Aa, din lille Nar, er det derfor Du græder? Vred paa Dig! Nej Du veed jo godt, at jeg aldrig kan blive virkelig vred paa min egen lille Søster! Se saal Vær nu en sød, fornuftig Pige og tør dine Øjne. Du veed jo, at jeg ikke kan taale at se Dig græde.« Og hun kyssede Helga varmt.

Men Kys og Klap læge ikke de Saar, som hastige og ubetænksomme Ord forarsage!

Marys Kjærtegn fik kun Taarerne til at flyde rigeligere.

»Kjæreste lille Helga, nu maa Du virkelig holde op, ellers græder jeg med,« og store Taarer trillede ned ad Marys Kinder. For en Time siden var hendes Vrede blusset dobbelt op, fordi hun ikke kunde faa en Taare presset af Helgas Øjne; nu, da det var lykkedes kun altfor godt, var hun ulykkelig derover. Hun tændte Gassen og vidste ikke, hvor godt hun vilde gjøre det. Muntert foer hun om, spøjte og lo, for ogsaa at faa Helga livet op. Hun forstod ikke, at hvad der for hende kun havde været en Ærgrelse, var for Søsteren en Hjertesorg af det Slags, som ved hyppig Gjentagelse tilsidst kan dræbe al Barnlighed, især naar der Ingen er, som ved Kjærlighed kan tage Braaden bort. Helga var voxet op uden at have følt Noget af den Kjærlighed, som blev Mary til Del; men alligevel havde Misundelse aldrig faaet Indgang i hendes Hjærte. Hun elskede jo selv Søsteren, saae op til hende, som til et højere

Væsen, gjorde blindt Alt, hvad Denne sagde, et Ord var nok, naar Mary havde ytret det.

Nu sad de sammen under Moderens Billede; Mary i Lænestolen, Helga ved hendes Fod, ivrigt lyttende til en af disse Historier, som det var hendes Fryd at høre. Underlige, fantastiske Historier, en mærkelig Blanding af nordisk Mythologi, Grimms Eventyr, Tusind og én Nat og Marys egne, vilde Fantasier.

»Hurra! Hurra! — Aa, er I der Pigebørn! — Laud! Laud! Aa, jeg er aldeles fortunlet, aldeles elleveld! — I kan ellers tro, det var en stram Tur!«

Saa fordybede havde Søstrene været, at de ikke havde hørt det ringe. Ved denne jublende Afbrydelse foer de begge op.

»Aa, Carl! Hvor Du dog forskrækkede os!«

»Om Forladelse, Mary; men Du maa undskylde mig! Idag er jeg ikke Menneske. Tænk Dig, jeg fik virkelig Laud!«

»Nej, fik Du det! Til Lykke, Carl!«

„Ja, og et pænt Laud ovenikjøbet, tyve Points over — Aa, ja, ja, da! Det er som at være i Paradis. Ikke mere at skulle op til disse fordømte Examinere. Gud forbarme sig, hvilken Dag!«

»Ja, det maa være rædsomt!«

»Rædsomt? — Ja det skulde jeg mene! Til sidst vidste jeg hverken ud eller ind; det var som de Andre og jeg selv stod paa Hovedet. Havde Professoren blot været en lille Smule krakilsk, kunde han have lavet Plukfisk af mig i et Nu; men, Gudskelov, han var menneskekjærlig, og jeg

fik mit Laud. Det er Noget, vi kan lide, ikke sandt, Mary?» Og Carl slyngede sin Studenterhue op i Loftet, fangede den igjen, tog Mary om Livet, svingede hende rundt og kyssede hende.

»Ja, Du maa undskylde, min Pige! Men idag maa jeg s'gu have et Kys for at gjøre Festen fuldendt! Desuden, vi er da næsten Halvfætter og Cousine. Fra imorgen skal jeg nok huske, at Du er en voxen Dame, saa man maa opføre sig pænt og holde Fingrene af Fadet, indtil« — et polisk Smil fuldendte Sætningen.

Mary rødmede og lo.

»Er Onkel og Tante hjemme?»

»Nej, men de kommer hjem til The. Du venter nok, ikke sandt?»

»Hvad er Klokken nu? Halv syv — ja naturligvis venter jeg. Du kan ellers tro, at de Gamle er kisteglade! Da jeg begyndte at stolpre om paa mine Trommestikker, tænkte de næppe, at de nogensinde skulde opleve at se deres Søn som Cand. med. med bedste Charakter. Men hvor er Helga? Krøbet i Skjul bag sin store Søsters Skjorter! Kom Du kun frem og giv din gamle Fætter et Kys i Dagens Anledning.«

Helga gik tøvende hen til ham.

»Hvad! Røde Øjne! Hvad er der ivejen med Dig?»

»Aa, ingenting, jeg faldt —«

»Det er ikke sandt, Carl! Det er ikke derfor, hun har grædt,« udbrød Mary ivrigt. »Det var mig, som skjændte paa hende og fik hende til at græde.«

»Hvilken grov Forbrydelse havde hun da begaaet?«

»Vi spillede »Faust«, og saa —

»Igjen »Faust«! Hør Mary, Du er ogsaa et rigtigt Barn! Hvornaar vil Du dog blive fornuftig og holde op med de Narrestreger?«

»Narrestreger! Det er ikke Narrestreger, men fuldt Alvor; jeg gjør det for at øve mig.«

»Øve Dig! Saa Du har endnu ikke faaet de Griller af Hovedet?«

»Det er ikke Griller, Carl! Saasart jeg er gammel nok til at lære at synge, vil jeg til Theatret — det er det Eneste, jeg bryder mig om.«

»Aa Snak! Piben faar nok snart en anden Lyd.«

»Nej, det faar den aldeles ikke, og sig mig, ærlig talt, vilde Du ønske, at jeg slet intet Maal skulde have i Livet, men som saa mange andre unge Piger kun være opfyldt af Tant og Fjas og unge Herrer?«

»Nej, det veed Du vist altfor godt. Men fordi Du ikke gaar til Theatret, behøver dit Liv da ikke at være uden Maal, og fordi man morer sig lidt, behøver man da ikke at være opfyldt af Tant og Fjas. Mor Du Dig kun, min Pige! Man er kun een Gang ung, og Du skal nyde Ungdommen, mens Du har den.«

»Nyde? Kalder Du maaske Baller og Middagselskaber en Nydelse? Jeg hader de sidste og er allerede led og kjed af de første!«

»Ha! ha! ha! Nej, veed Du hvad? Nu bliver Du s'gu for morsom! En lille Kylling,

næppe ude af Ægget og allerede kjed af denne Verdens Glæder.«

»Ja, le Du kun! Men hvis Du troer, at det er en Nydelse en heel Aften igjennem at blive underholdt af ti Herrer om akkurat det selv Samme, saa tager Du virkelig fejl.«

»Nej, det kan jeg godt forstaae, især naar man er saa umaadelig begavet.«

»Aa, Du behøver slet ikke at gjøre Nar! Jeg vil kun sige Dig, at nu har jeg været paa syv Baller, og med Undtagelse af et Par Herrer, som slet Intet sagde, begyndte de Alle med: »Har Frøkenen abonneret? Holder Frøkenen meget af Theatret? Var den kgl. Familie der sidste Gang, Frøkenen var der?« — Uf ha! Det er til at ærgre sig sort over, at saa mange Hoveder kryber i den samme Hat.«

»Hvad Pokker vil Du da ha', at de skal tale om?«

»Det er ligemeget, selv om det var Have-dyrkning eller Hesteavl; Alt, naar man blot kan faa noget Nyt paa Bane. Veed Du, i Torsdags, hos Consul Petersens, blev jeg saa gal i Hovedet, da Candidat Larsen begyndte paa akkurat det selv Samme, at jeg afbrød ham og sagde: »Dette er mit syvende Bal; jeg har abonneret om Fredagen; jeg elsker Theatret; den kgl. Familie var der ikke i Fredags — se saa, nu er det overstaaet! Skal vi saa tale om noget Andet?«

»Bravo! Og hvad sagde han saa?«

»Ikke et Muk. Han saae ud som et stort Udraabstegn. »Ja, De maa virkelig undskyldte

mig,« sagde jeg, »men paa alle de syv Baller, har Herrerne enten ikke sagt et Ord, eller underholdt mig om Baller, Theatret eller den kgl. Familie, og der er da andre Emner. De er jo Jurist. Fortæl mig Lidt om Processer, Lovgivning, og hvad der ellers hører til Deres Fag. Jeg har ikke det mindste Begreb derom.« Saa aabnede han Slusen; det vældede formelig ud af ham med morsomme Historier, af hvilke jeg forresten ikke kan huske det aller mindste. Men det kan ogsaa være det Samme. Vi morede os dejligt! Han var da i det Mindste den Eneste, som sagde et fornuftigt Ord; alle de Andre var nogle sølle Kameler.«

»Det er ellers en temmelig affejende Dom. Man er dog paa Bal for at more sig med at dandse, og ikke for at afhandle juridiske Emner.«

»Ikke juridiske, men fornuftige, ellers vil jeg helst blive derfra; men hvad kan det nytte at tale med Dig derom? Du forstaar mig dog ikke.«

»Hør, jeg troede virkelig, Du var for klog til at komme med dette forbistrede Vrøvl, som alle Nutidens unge Piger kommer med, dette »ikke at være forstaaet«. Jo Tak! Vi kjender det! Og hvad er det saa Altsammen? Ikke Andet end Mangel paa Udvikling, og at I saagu' ikke forstaa Eder selv, eller veed, hvad I vil.«

»Du tager aldeles Fejl! Jeg veed netop, hvad jeg vil.«

»Til Theatret, ikke sandt? Det vil de Alle naturligtvis! Theatersygen er lige saa udbredt og smittende som Mæslinger og Skarlagensfeber.

Man faar en Comedie i veldædigt Øjemed paa Benene, og vips, dér ligger de Alle, lige fra Elskeren og Elskerinden ned til »en Tjener — Hr. Sørensen«. Alle har de drømt sig som Fru Heiberg eller Michael Wiehe — men vent! Bare et lille Grin fra Publikum, og Sygdommen er forbi! Forresten er det dumt af mig at spille saa mange Ord paa det Thema — Din Fader vil dog aldrig give sit Samtykke dertil.«

Mary havde staaet lidt trodsigt og hørt paa Carl. Nu rettede hun sig stolt ivejret:

»Fader har aldeles Intet dermed at gjøre. Geniet vil og maa bane sig Vej. Hvis jeg har Geni, er det min Pligt at vise, at hverken Rigdom eller Stand bør være nogen Hindring. Han har ingen Ret til at holde mig tilbage.«

Carl gjorde en utaalmodig Bevægelse.

»Hør blot et Øjeblik paa mig,« sagde Mary indtrængende. »Du betragter mig som et Barn; maaske er jeg det i mange Henseender, men ikke i alle. Jeg føler inden i mig en Higen mod et højere og bedre Maal end Hverdagslivet kan yde. Jeg føler voxende Vinger, som, hvis jeg blot kunde bryde mine Lænker, vilde bære mig frem til Lykke og til Hæder.«

»Aa, Vejen til Hæder er ikke Peer Gantes.«

»Det veed jeg! Jeg veed, at man maa fægte tappert; men jeg har baade Mod og Kræfter. Jeg maa fremad, op dér, hvor man frit kan ud-aande sine Tanker og sine Længsler!«

»For dér at finde nye Længsler og nye Lænker.«

»Nej! Det er her, man er i Lænker, fængslet, hvor man staar og gaar, af usle Fordomme, smaalige Tanker; hvert Menneske kun optaget af sig selv.«

»Og Du, er Du det da ikke?«

»Nej, jeg er kun optaget af mit Maal!«

»Hvor er da Forskjellen? Faar vort Maal ikke Udtryk gjennem os? Hvorledes kan det Ene skilles fra det Andet? Og — — «

»Aa, hør blot et Øjeblik efter, uden at afbryde mig. Du veed, at Alle siger, at min Stemme er noget ualmindeligt. Nuvel, Du som altid prædiker, at Talentet er et Laan, ikke en Gave; en Kapital, som vi engang skal staa til Regnskab for, og som vi ikke har Lov til at lade ligge, Du burde fremfor Alle indse, at min Stemme blev givet mig i et bestemt Øjemed, og er det ikke det Naturligste, at den blev givet mig, for at glæde Andre? Hvorledes kan jeg gjøre Det ædlere, og bedre, end ved at gaa til Theatret? Desuden, jeg vilde hentes, ja grue ved Udsigten til at leve et intetsigende Liv. Jeg maa ud i Verden, maa føle, at jeg ikke forspilder mit Liv, maa ofre mig heelt for Kunsten! Den alene drager mig, for den maa jeg leve. Alt det Andet er Død.«

Carl saae forbauset paa hende. Der kom en underlig Stikken i Hjertet, en egenkjaerlig Følelse, en Jalousi over at se, at hun, som han havde troet at kunne forme som et Stykke Vox, nu begyndte at voxte i en heel anden Retning. Hun var ung; det var sandt; men som hun stod dèr, rolig, men med blussende Kinder, var der

mere af den fuldtudviklede Kvinde, end han havde opdaget før; en Kvinde, som begyndte at tænke over Livet, men hvis Tankegang dannede en Mod-sætning til hans. Han saae for første Gang en Kløft, og han spurgte sig selv »vil Kjærligheden udfylde den?«

»Mary« sagde han, nu selv alvorlig, »tro ikke at Kunsten i mine Øjne er ringe. I alle dens Former er den stor og ædel, næst Naturen, det Ædleste paa Jorden. Men den Kunst, Du tænker paa, er farlig. Vogt Dig, at det ikke er Menneskenes Hyldest, som drager Dig; mere Lysten til at blive beundret, end Kjærlighed til Kunsten selv; thi saa er det Hele kun et Selvbedrag. — Et Vindpust, og Alt ligger i Gruset. Er Du overbevist om, at ikke Forfængeligheden optager den største Plads i dit Indre?«

Mary blev blussende rød:

»Jeg veed det ikke selv. Kunsten drager mig, jeg kan ikke leve den foruden. Men hvorledes kan den leve uden Publikums Hyldest? Det er jo derfra den indsuger Kraft.«

»Eller Gift og Fordærvelse! Kunsten kan leve uden Publikum. Jeg kunde nævne Dig en Række af Mænd, som kun mødte Foragt eller Ligegyldighed for deres Kunst; men de arbejdede trøstigt videre i Troen paa deres Kald. De levede forud for deres Tid, og bleve først forstaaede, da de vare døde. De Mennesker, Mary, de levede for Kunstens Skyld, ikke for Hyldest. Stakkels Bæster! De fik kun forbandet lidt deraf.«

»Men hvad har en Sanger eller Sangerinde at

arbejde for, naar de ikke kan vinde Publikums Hyldest? De kan jo dog ikke leve forud for deres Tid, da de Intet efterlader sig uden et Minde.«

»Ja! Og derfor er det netop, at en Skuespillers eller Skuespillerindes Livsstilling forekommer mig den vanskeligste af alle; netop fordi den er saa afhængig af Publikums Caprice. Aldrig, kjære Mary, vilde jeg ønske et Menneske, jeg holdt af, mindst af Alle en ung Pige, at gaa til Theatret, idetmindste ikke uden at vide hende i Besiddelse af stor Sjælsstyrke og stort Talent. Smukt og herligt er det at se til. Men hvor ofte er ikke Bunden huul? Kun Faa, meget Faa, kommer uskadte ud af Ilden.«

»Aa Carl! Mange flere end Du troer.«

»Nej, kun meget faa. Du aner ikke Fristelserne. Har Du nogensinde hørt Fortællingen om den unge Kvinde, som første Gang optraadte paa Scenen? Dejligt sang hun, dejlig var hun, og Publikum jubede. I en Loge tæt ved Scenen sad en anden Sangerinde, som Publikum den foregaaende Dag havde tiljublet, taus og bleg, med gnistrende Øjne; hun følte, der var kommet en Yngre, Større, Skjønnere end hun selv. Efter sidste Akt bøjede hun sig frem med en Laurbærkrans i Haanden. Folk saae det og hviskede: »Hvor selvforglemmende! Hvor smukt af hende!« Hun hørte, hvad de sagde, bed sig i Læberne, bøjede sig længere ud; saa kastede hun Kransen — den faldt lige paa den unge, skjønnere Sangerindes Isse, man hørte et Skrig; død sank hun om paa Scenen. Laurbærkransen var af Bly; den havde dræbt hende paa Stedet.

Denne Historie staar altid saa levende for mig, hvergang jeg hører om en Debutantinde. Vil hun bestaa Prøven? spørger jeg mig selv. Vil ikke alt det Bedste i hende blive knust og forvandle hende fra en levende, glødende Kvinde til en funklende, men kold Diamant.«

»Hvorfor seer Du det saa sørgeligt? Det er ikke saaledes — det er et Liv, fuldt af Skjønhed og Aand.«

»Jeg seer det ikke sørgeligt. Jeg vil blot, at Du skal vide, at det er et Liv fuldt af Alvor. Jeg siger det, for at bevare Dig derfor og holde Dig borte fra en Vej, hvor Du kun vil møde Sorger og Skuffelser.

Aa, Mary! Du er endnu saa ung, og har seet saa lidt af Livet. Havde Du seet mere, vilde Du snart have opdaget, at hvad Du kalder Idealet kun er en Lygtemand, som lokker os bort fra den sikre Vej, vi burde følge. Spørg Alle dem, som ere blevne gamle i Theatrets Tjeneste! Tro mig, de Allerfleste have kun høstet bitre Erfaringer. Husk paa, hvor faa de Udvalgte ere, til hvor faa Geniet blev givet! Enhver troer sig at være den Udvalgte. Ak, de opdager kun altfor snart deres Fejltagelse. Du veed ikke, hvor megen Elendighed, hvor mange brudte Hjerter, jeg har seet; jeg, med min lille Erfaring.«

»Det er muligt; men jeg føler og har følt lige fra lille Pige, at jeg er skabt for Theatret; glipper det, saa har jeg ingen Gjerning i Livet.«

»Seer Du da ikke din Gjerning Mary? Den ligger saa klar og lige for Dig. Din Fader har

mistet det Kjæreste, han ejede paa Jorden. Du husker jo selv din Moder, og elsker hvert Minde om hende. Synes Du ikke, at Tiden er kommen, hvor Du ved Æmhed og Kjærlighed burde søge atter at bringe Solskin tilbage til hans Hjem?»

»Nej Carl, jeg kunde ikke finde mig der! Lad Tante og Helga gjøre Livet lyst for Fader; de er bedre skikkede dertil. Mine Evner ligger over det Hverdagsagtige, har jeg sagt.«

»Og kjender Du da dine Evner? Kan Du dømme om dem? Nej, hverken Du eller noget andet Menneske kan det; dertil er Du for ung og for uudviklet; men husk paa, at fra det Øjeblik Du sætter Foden paa Brædderne, dømmer Folk med Rette heelt anderledes end i en Selskabssal. En god Dilettant bliver ofte en højst middelmaadig Skuespiller.«

Mary begyndte at se ganske modfalden ud. Med sin sædvanlige Ivrighed at tage Tingene paa, forekom det hende, som om de gyldne Drømme, en for en, gled ud i Horisonten.

»Frisk Mod, gamle Kammerat! Jeg siger det ikke for at dæmpe Din Begeistring; kun for at advare Dig. Tro mig; det er bedre, at Du græder nu over en lille Skuffelse, end om ti Aar over et forspildt Liv.«

»Men, hvorfor skulde det blive forspildt?« spurgte Mary, medens Taarerne begyndte at løbe hende ned ad Kinderne. »Hvis jeg nu har Geni?«

»Ja, hvis? That is the question; men jeg, for min Part, har Intet seet, som har kunnet bringe mig paa den Tanke. Tager jeg Fejl, saa vil natur-

ligvis Geniet vide at bane sig Vej; hvis ikke, vil nok den Dag komme, da Du vil takke mig, fordi jeg advarede Dig itide.«

»Men, Carl! Jeg har sagt Dig, at det er det Eneste, jeg lever for. Jeg kan aldrig blive lykkelig i nogen anden Stilling; aldrig finde Noget, som vil være værdt at kæmpe for.«

»Det har Du ikke Lov til at sige« svarede Carl strængt. »Det har ingen ung Pige Lov til at sige, saalænge der er Tusende af fattige, lidende Stakler, som vilde velsigne dem, hvis de vilde ofre blot en Time hver Dag for at hjælpe dem. Jeg forstaar slet ikke, at Du ikke har nok i din Pligt lige over for din Fader. Men vil Du have en Livsopgave, saa gaa blot en Morgen med mig ud paa Christianshavn, og Du vil næppe sige, at Du Intet har at leve for. En ægte Kvinde er en Velsignelse, hvor hun kommer, og hvis Storhed er Det, Du tragter efter, skal jeg sige Dig, hvorledes Du finder den: Ved at elske Andre, ved at glemme Dig selv, og ved at bevare et reent Hjærte! Og vil Du vide hvor? I Pligten! — — —

Men, Død og Pine! Klokken er halv otte!

Ja, saa maa jeg afsted, ellers river de Gamle Hovedet af mig. Naa, jeg havde nær glemt det Vigtigste. Moder spurgte, om I Alle vil komme hjem imorgen Aften og drikke »*Candidatens*« Skaal? Der kommer blot et Par gode Venner, saa vi skal have os en rigtig, gemytlig, lille Ballade. Farvel nu, Mary! Hold Modet oppe, gamle Jeronimus. Det bliver nok godt Altsammen!«

Med disse Ord gav han Mary et venligt Slag paa Skuldrene, svingede Helga rundt, og afsted foer han, lige saa hurtig, han var kommen.

Tredie Kapitel.

Som lille var Carl Bagge bleven anset for en aldeles mislykket Ud-gave af Dr. Bagges samlede Værker. Hans Fader, den gamle Jens Bagge, sagde altid: »Drengen seer ud, som om Hensigten havde været Tvillinger.« Øjnene vare saa store som fire almindelige; Farven en Blanding af Blaaf og Brunt, som, fordelte paa to Individier, sikkert vilde have taget sig ud; men, blandede sammen, gjorde Skjønheden noget tvivlsom. Panden var ogsaa bred nok for to, Munden for to, Appetiten og Røsten for to — kun Næsen, fordeelt, vilde næppe være bleven mere end en Mulighed af Næse til hvert Ansigt, og naar Faderen saae paa denne Næse, udbrød han altid:

»Gud ske Lov, at det kun blev til En!«

Bagges havde en voxen Datter. Fem Børn vare døde mellem hende og Carl, saa Moderhertet tænkte ikke saa meget paa ydre Skjønhed. Maaske fordi hendes Dreng ingen havde, var den lille Krabat dog hendes bedste, en Lysstraale i Hjemmet, og, efter hendes Mening, i Besiddelse af utrolige Evner, som mere end opvejede alle ydre Defekter.

Naar Folk saae Barnet, brast de uvilkaarligt i Latter, og Fru Bagge stemmede gemytligt i med; men Carl fandt denne Opførsel højst upassende, og med sin lille, fede Haand gav han den Første den Bedste, som kom ham nær, et Dask lige i Ansigtet, hvorpaa fulgte en moderlig Revselse, som altid fremlokkede et saa mærkværdigt Brøl, at Faderen erklærede, han kunde kjende sin Søns Stemme mellem Tusende Børns, selv om de alle brølede om Kap.

Moderen, som var umusikalsk, sagde, at han tegnede til at faa en dejlig Basstemme. Faderen, som var musikalsk, svarede: »Aa ja, som Peder Oxes Frøer.«

Fra det Øjeblik Drengen kunde gaa, begyndte Moderens Sorger. Carl hørte til det Slags Børn, som paa en ubegribelig Maade »dratte om«, naar man mindst venter det, og det »musikalske Brøl«, som Dr. Bagge drillende kaldte det, rungede ofte gennem Huset, og bragte bestandig stakkels Fru Bagges Nerver i Uorden.

En Dag, da han var fire Aar gammel, faldt han paa Hovedet gennem en Butiksrude, og fik Ansigtet paa det ynkeligste skaaret i Tærninger. Barnepiggen bragte ham, mere død end levende, til den nærmeste Læge, for at faa ham klistret sammen.

Skjøndt Saarene ikke vare dybe, saae han just ikke opbyggelig ud, med Pande, Næse, Hage og Kinder klistrede sammen med Hefteplaster, og Blodet piblende ud. Men Carl var, da den første Smerte gik over, ganske stolt af sin Bedrift. Han be-

tragtede sig som en Helt, saaret i Kampen for sit Land, og ikke saasnart var han hjemme, før han fra Barnekammeret foer ind i Dagligstuen, og med et stift, fortrukket Hefteplastergrin raabte:

»Se Mo'er!« — hvorpaa Fru Bagge med et hvinnende: »Han dør!« — faldt i Besvimelse. Næste Gang Brølet hørtes, skulde Fru Bagge igjen til at besvime, men hendes Mand gik roligt hen til hende og sagde bestemt:

»Nej hør, veed Du hvad, Mutter! Lad os nu være fri for den Slags Narrestreger! Drengen gjør s'gu Knuder nok, lad os ikke begynde med Dig med. Vær Du bare ganske rolig! Hver Gang, Du hører det Brøl, kan Du være aldeles sikker paa, at selv om Drengen har stødt sig, er der dog nok saa Meget tilbage af ham, at jeg kan lappe det sammen igjen«. — Og som en fornuftig Kone glemte Fru Bagge at besvime, spiste en Pebermønte, lugtede til en Flaske Marie Farina, og tørrede et Par Taarer af Øjnene.

Hvor mange Mødre have ikke drømt om, at se en af deres Sønner som Præst? Fru Bagge var en af disse Mødre.

I Tankerne kunde hun se sig sidde i Frue Kirke og lytte til ham, hendes Søn, se, hvorledes Alle rundt om hende sad med spændt Opmærksomhed, ivrigt lyttende til hans Ord. Se, hvorledes Lommetørklæderne hyppigt bleve førte op til Øjnene og høre, hvorledes Folk, naar de gik ud ad Kirken, hviskede: »Var det dog ikke en vel-signet Prædiken, Pastor Bagge holdt idag?« Og hendes Moderhjærte svulmede af Taknemmelighed

og Stolthed, Taarene kom hende formeligt i Øjnene ved Tanken om de bevingede Ord, han vilde sige, og disse Taarer bleve ofte aftørrede med samme Individ's Forklæde, en halv Alen langt, som hun sad og sømmede paa.

De fleste af disse Drømme bevarede hun dybt i sit Moderhjærte; men nogle meddelte hun dog sin Mand, som aldrig modsagde hende i det Stykke. Han kjendte Fruentimmerne og vidste, at der er Omraader, hvor en Kvinde ikke kan raisonere, men derfor havde han dog ogsaa sine Ideer om Drengen, og blandt dem netop den, at han aldrig vilde trække i Præstekjolen.

En Dag, da han kom ind i Barnekammeret, gjemte Carl hurtig Noget under sin Bluse:

»Hvad har Du der, Carl?«

»Aa Fa'er, Du maa itte se endnu; jeg er itte færdig«, svarede Drengen, som ikke kunde udtale sine k'er.

»Ja, men jeg skal ud, saa hvis jeg ikke seer det nu, faar jeg det ikke at se.«

Tøvende trak Carl Blusen bort, og dér laa en ulykkelig Sommerfugl, endnu ilive, men med en af Vingerne og et Par af Benene revne af.

»Hvad er det, Carl?« spurgte Dr. Bagge strengt, idet han dræbte det forpinte Dyr.

»Det var itte færdigt Fa'er! Jeg vilde blot vise Dig, at jeg tan godt sætte Benene rigtig paa igjen; men han gaar i saa »bistret mange Stytter!«

Dr. Bagge kunde næppe bare sig for Latter; men alligevel trak han en Kniv op af Lommen og saae alvorlig paa Drengen:

»Carl, skal jeg skære dine Ben af og vise Dig, hvorledes jeg sætter dem paa igjen?»

»Nej! Nej!« skreg Drengen, som kun altfor levende huskede, at han engang næsten havde skaaret en Finger af sig.

»Hvor kan Du saa nænne at pille Benene af denne stakkels, lille Sommerfugl, naar Du veed, hvor ondt det gjør?»

Carl brast i Graad:

»Jeg vil aldrig gjøre det mere Fa'er!»

»Nej, lad mig se det, min Dreng. Man maa aldrig gjøre et Menneske eller Dyr Fortræd. Fader er ikke længere vred paa Dig, saa trøst Du dig kun. — En god lille Fyr« føjede han til ved sig selv. »Jeg skal tage meget Fejl, om vi ikke faar en Doktor ud af ham.«

Tiden var nu kommen, da det vigtige Spørgsmaal: »Hvor skal jeg sætte min Søn i Skole?» skulde afgjøres. Fru Bagge krympede sig ved Tanken om strax at faa ham under strenge Læreres Tugt, og foreslog Fru Linds Skole. Dr. Bagge, som havde en Rædsel for »Mælkebrødsdrenge« holdt paa Professor Krads. Drengen, som slet ikke blev spurgt, afgjorde foreløbig Spørgsmaalet ved først at faa Kighoste, saa Mæslinger og endelig Skarlagensfeber:

»Det kan jeg lide! Lad os ikke klatte med det!« sagde Faderen. Men for en nøje Iagttager var det tydeligt, at han ikke kunde lide det; thi Drengen blev meget syg. Fru Bagge læste i sin Mands Øjne, hvad denne gjorde Alt for at skjule:

»Jens, der er Fare,« sagde hun en Dag.

»Ja, men endnu er der Haab.« Han tog sin Hustrus Haand: »Mutter, det vil knibe svært for os begge, hvis Drengen dør! Lad os bede, ikke at blive prøvede saa haardt. Jeg føler, som om jeg ikke kunde bære at miste ham. Næst Dig er han mig det Dyrebareste paa Jorden. Blot Mod! Der er Haab endnu.«

Og Carl kom sig, men kun langsomt; i mange Dage svævede han mellem Liv og Død.

Det var en smuk Septemberdag, da han første Gang kom op, og sad, hyllet i Tæpper, i en Lænestol, bleg og mat, et Gjenfærd af sig selv. Dr. Bagge var alligevel jublende glad:

»Vi skal nok faa Sul paa Kroppen, nu vi har faaet ham saa vidt.«

Han sad i lang Tid ved Siden af Carl; det var som kunde han ikke rive sig løs fra ham. Derpaa gik han hen til Vinduet. Mellem Trætoppene skimtedes Sundet med de mange Sejlere, og han tænkte, hvor nær det havde været, at hans eneste lille Dreng var bleven baaret langt bort, til andre Egne. En Taage lagde sig over hans Øjne, en inderlig Følelse af Taknemmelighed gennemtrængte hans Hjærte. Hans Hustru kom hen og lagde sin Haand i hans; men han vovede ikke at vende sig mod hende, han skammede sig næsten over sin egen Svaghed. Hun saae godt, hvorledes Taare efter Taare løb ned ad hans Kinder; hun forstod ham og tav. Da han havde fattet sig, trykkede han hende ind til sig og hviskede:

»Anna, Vorherre har været uendelig naadig mod os! Nu gjælder det for os begge at faa det

Bedste ud af vor Dreng, saa at vi altid kan se tilbage paa denne trange Tid med Taknemmelighed, fordi vi fik Lov at beholde ham.«

Da Carl først var ude af Sengen, kom han sig hurtigt, og snart var han her og der og alle Vegne. Saa kom Skolen atter paa Tale; men dennegang sagde Dr. Bagge, at han foreløbig vilde faae en Lærer til at læse et Par Timer med ham hver Formiddag.

»Lærerinde,« sagde Fru Bagge. »Tro Du mig, en Kvinde har langt større Taalmodighed til at læse med saadan en rebelsk lille Fyr end en Mand.«

Dr. Bagge tyggede lidt paa det: »Mælkebrødsdrenge« kunde han ikke rigtig med. »Naa, lad gaa! Et halvt Aarstid kan vel hverken gjøre fra eller til,« tænkte han; og derved blev det. Der blev averteret, og en ældre Pige ved Navn: Raphaeline Rasmussen meldte sig.

»Satan til Navn!« tænkte Dr. Bagge, men overlod Bestemmelsen til sin Hustru. Frøken Rasmussen blev engageret.

Der er en Klasse af ældre Jomfruer, som altid foraarsage de Unge Munterhed. Frøken Rasmussen gik sjældent fri; hendes kejtede Væsen, gammeldags Snit paa Kjole og Kaabe, indskrænkede Ideer om Alt udenfor Kjøbenhavns Volde gav ofte Anledning til Spot hos Dem, som ikke forstod at vurdere hendes Beskedenhed, Taalmodighed og Selvfornægtelse. Maaske dog lidt Medlidenhed vilde have blandet sig i Spotten, hvis de havde vidst, at for hende havde Livet ogsaa engang ligget i rosenrødt Skjær; ogsaa hun havde engang siddet med

bankende Hjerte, rødmende Kinder og syet paa en Kjole, i hvilken hun skulde vies til den Mand, som havde forstaaet at vurdere hendes trofaste, varme Hjerte. Men da han ankom fra England, hvor han havde etableret en Boghandel, for at hente sin Brud, var han allerede syg. Et Par Dage før den fastsatte Bryllupsdag, blev han, den eneste Ven, hun ejede, revet bort fra hende for evigt.

Det er meget muligt, at ingen Anden havde kundet finde Noget i Johan Petersen; men for hende var han al jordisk Lykke og Glæde. Med ham forsvandt disse; men med gudhengivent Sind bøjede hun sig over sin Elskede, trykkede det sidste Kys paa den kolde Pande, udrettede selv Alt ved Begravelsen, talte de Penge hun havde tilovers, og for sin sidste Daler købte hun en frodig Vedbend til hans Grav, og begyndte saa igjen, for en Mark Timen, at gaa omkring og læse Lektier med dovne eller tungnemme Børn, uden nogensinde at spørge, hvorfor hun var bleven prøvet saa haardt, eller plage Andre med sine Sorger.

Fjerde Kapitel.

Carl var hverken doven eller dum, men alligevel et lille Uhyre at skulle indvie i Lærdommens Mysterier. Han var af det Slags Børn, som aldrig kan

sidde stille to Minutter ad Gangen, og som altid har Hovedet fuldt af alt Andet, end netop deres Lektier. Frøken Rasmussen var undertiden aldeles fortvivlet, en Ulejlighed hun kunde have sparet sig, thi det gjorde aldeles intet Indtryk paa Carl. En Dag, da hun endogsaa græd, sagde han ganske koldblodigt:

»Hør Du, Rasse! Du skal saamænd ikke tude, det er den skidte Bog ikke værd,« en filosofisk Maade at tage Tingene paa, hvoraf Frøken Rasmussen mulig uddrog nye, gyldne Metoder. I det mindste trøstede hun sig med, at hun gjorde sit Bedste, og mere kan man med Rimelighed ikke forlange.

Foraaret kom, og tiltrods for Fru Bagges Forbønner, blev Drengen sendt til Professor Krads, hvor han erhvervede sig det stolte Navn »Brølaben«. Her lærte han Historie, Geographi, Tysk og Fransk, NB. med en Udtale, som vilde have forvirret de fleste Fransk mænd, skjøndt Carl erklærede, at han var den Bedste i Classen. Her lærte han at slaes, bande, skjælde ud, komme i Knibe, og den bedste Maade at komme ud af den igjen — kort sagt Alt, hvad en Dreng helst skal lære og derfor ikke holder af, og Alt, hvad han helst ikke skal lære og derfor holder af. Her fægtede han sig gennem sit Skoleliv, uden andre Gjenvordigheder end et blaat Øje, to forstuede Fingre, diverse Smaaskrammer og utallige Dragter Prygl.

I al denne Tid slog Fru Bagge sit Rendegarn op og vævede sit Klæde til Præstekjolen, ja, bearbejdede endog Drengen og ikke uden Resultat.

Lydighed var et Ord, som han tidlig havde lært at have Respekt for, og »naar Moder sagde en Ting«, faldt det ham ikke ind, at det kunde være anderledes. Men alt som han blev ældre, var han mindre hos Moderen, mere omkring med Faderen, hvorved han kom under anden Indflydelse, hvad Præstekjolen angik. Langt mere tilløkkende og interessant syntes Carl, at dette var, og skjøndt de Iagttagelser, Dr. Bagge havde gjort, bekræftedes, rørte han dog ikke ved Sagen, før Carl en Dag selv begyndte derpaa.

Han havde været med sin Fader i nogle Sygebesøg, og da han kom hjem, gik Carl hen til Moderen og spurgte:

»Moder, naar Du har meget ondt i Hovedet og er forfærdelig syg, hvem vil Du saa helst have skal komme til Dig — en Doktor eller en Præst?«

»Ja, naar man er syg, sender man altid Bud efter Doktoren; det er først, naar man skal dø, at man sender Bud efter Præsten.«

»Vil Du da hellere dø end blive rask?«

»Jeg vil naturligvis helst blive rask.«

»Troer Du, at de fleste Mennesker helst vil dø eller leve?«

»Jeg troer, at de helst vil leve; men hvorfor spørger Du dog om det?«

»Jo, for jeg vilde vide, om det er bedst at være Doktor eller Præst, og naar alle Mennesker hellere vil have en Doktor, for at gjøre dem raske, end en Præst, for at faa dem til at dø, saa er det meget mere helligt at være Doktor end Præst, og derfor vil jeg være Doktor.«

»Ja, Mutter,« sagde Dr. Bagge, som med et

smørret Smil havde hørt paa denne Samtale, »jeg troer Du maa give tabt; thi selv om Carls philosophiske Argument staar aabent for Kritik, saa har det længe været soleklart for mig, at Du aldrig faar ham til at trække i Præstekjolen — vi kan ligesaa godt strax give tabt.«

Det sortnede for Fru Bagges Øjne. Men hvor uudgrundeligt er ikke et Moderhjerter med dets Labyrinth af Følelser og Ideer? Næppe var den gamle Fugl Phoenix død, før en ny svang sig op af Flammerne, skønnere og kraftigere end den gamle.

En elsket Søn er i en Moders Øjne et Kaleidoskop. Vend det, hvorledes Du vil, det kan hurtig danne forskjellige Former, men altid i de mest straalende Farver. Lige saa hurtigt, som Fausts Kappe faldt til Jorden, og Oldingen stod forvandlet til en Yngling, lige saa hurtigt faldt Præstekjolen, og Carl stod der, ikke som en bedaarende Yngling, men som en lærd Professor, med Brillen paa Næsen og skaldet Isse, omgivet af en beundrende Kreds Studenter, Candidater, Under- og Overlæger.

Med dette Billede for Øie, var Ofret mindre stort; men naar man er en Kvinde, tyranniseret baade af Mand og Søn, bør man aldrig lade en Lejlighed gaa fra sig, hvor man kan sukke, for at lade dem forstaa, hvor mishandlet og underkuet man er. Og Fru Bagge sukkede meget dybt, og kunde uden stor Anstrængelse have presset et Par Taarer frem, ikke af Hykleri, men af Rørelse over sin egen Underkuelse. Kun stod Dr. Bagge, forberedt paa en Vandflod, med det mest drillende

Smil og holdt et Lommetørklæde lige for sin Kones Næse. Hun slog til det:

»Aa, Jens, hvor utaaelig Du dog er! Kom Carl! Du er min egen, velsignede Dreng, og jeg vil aldrig staa dine Ønsker imod. Er det dit Hjertes Attraa at blive Læge, saa skal Du ogsaa have min Velsignelse dertil.« Pagten blev sluttet med et moderligt Kys, og fulgt af endnu et Suk, for at minde den tyranniske Husbond om, hvilken Martyr han havde i sin Kone.

Fru Bagge og Fru Lund vare Cousins, men havde fra ganske unge været knyttede fast sammen ved mere end netop Familiebaandet. Deres ved Giftermaal forandrede Livsstilling havde paa ingen Maade formindsket denne Kjærlighed, som tillige var gaaet i Arv til deres Børn. Daglig var Carl sammen med Grosserer Lunds Smaapiger, og, dem selv ubevidst, havde denne Omgang gjensidigt haft stor Indflydelse paa deres Charakterer.

Omgangen med Marry havde givet Carl en vis Ridderlighed, sjælden i vore Dage, og tillige mere Ømhed og Mildhed, end han ellers vilde være kommen i Besiddelse af. Hun havde ved ham faaet Interesser kaldt tillive, men tillige en Ulyst til at omgaaes sine Jævnaldrene. De kunde ikke tilfredsstille hendes Krav og vidste ikke Besked om nær saa Meget som Carl; heller ikke vare de til alle Tider saa villige til at lystre Kommando som han, der var en Slave af hendes Luner. Alt var hidtil gaaet godt, og ham i det Mindste faldt det ikke ind Andet, end at det Venskab, som havde knyttet dem saa nøje sammen, engang vilde ende i et endnu

nærmere Forhold. Hidtil havde han betragtet Mary som et Barn, han kunde forme efter sin egen Livsopfattelse; nu begyndte han at indse, at hun ikke længer var et Barn, og at denne Opdagelse tillige havde bragt en lille Sky imellem dem.

»Vil den spredes eller samle sig og blive større og større?« Han stillede sig selv dette Spørgsmaal, idet han ilede hjem til sine Gamle:

»I mange Henseender er hun dog et Barn endnu,« trøstede han sig med, og hvis han havde været Vidne til den lille Scene, som havde givet Anledning til Helgas røde Øjne, vilde sikkert al Uro været forjagen. Nu kom Tvivlen atter og atter tilbage; den drog en nagende Længsel efter Vished med sig. Men hvorledes var det muligt at faa Vished! Kjendte Mary selv sine Følelser? Nej — langt hellere vente taalmodigt; bedre at vinde hende, naar hun selv engang havde opdaget, at hun i sin Barndomsven havde en Støtte, stærkere end nogen Andens, saa at hun ikke kunde leve hans Kjærlighed foruden. Hun maatte blive hans; thi Ingen elskede hende som han.

Femte Kapitel.

Samtalen med Carl tyngede i flere Dage paa Mary. Ogsaa hos hende begyndte Tvivlen for første

Gang at røre sig; men den var af en ganske anden Natur end hos Carl. Det faldt hende ikke ind at analysere deres gjensidige Følelser; det var hende nok, at hun og han vare Venner, og hun tænkte ikke paa Muligheden af en Forandring i dette Forhold. Vel havde nu og da en Bemærkning af Carl bragt Blodet til hendes Kinder, men det var Alt. Hele hendes Sjæl var kun opfyldt af Tanken om, hvor megen »Lykke«, hun kunde gjøre. At hun kunde gjøre et andet Menneskes Lykke, faldt hende ikke ind. Hun tvivlede, men kun — om sig selv.

Selvkritik var for hende et nyt Studium; men istedetfor et klarere Overblik over sine Evner og sin Stilling, bragte det hende kun Uro, Pirrelighed og Utaalmodighed. Til al Ulykke for hende selv og hendes Omgivelser, var Troen paa en glimrende Fremtid for indgroet. Tvivlen fik kun Lov at rase meget kort; men Pirreligheden og Utaalmodigheden blev tilbage.

Ord for Ord gjentog hun, hvad Carl havde ytret; først forsagt, lidt efter lidt med den gamle Selvtillid, tilsidst med al den Kraft, som Modstanden giver:

»Nej, jeg vil ikke bøje mig, hverken for Carl eller nogen Anden. Ingen har Ret til at staa mig imod; den Trang, jeg føler inden i mig, er mig Varsel nok om, at jeg har Talent,« og hun rettede sig ivejret med et Nakkekast, som vilde hun udfordre hele Verden:

»Men hvis min Stemme ikke slaaer til?« Saa prøvede hun den, sang saa det rungede gennem Huset, jublede over Stemmens Fylde og Klang.

»Ja, hun maatte, vilde sejre!« Og en stor Glæde, ikke ydmyg og taknemmelig, men hoverende og stolt, fulgte paa de modfaldne Øjeblikke.

Christina Nilsson kom til Kjøbenhavn, og Mary saae hende som »*Margaretha*« i »*Faust*«. Hvor langt overgik ikke hendes Stemme og Spil Alt, hvad hun hidtil havde seet og hørt. Hun fulgte hver Bevægelse, inddrak hver Tone, jublede med Publikum — Aa, hvilket Liv! Hvilken Triumph!

I dette Øjeblik var der for hende kun een Tanke i Verden, og denne Tanke hed — Christina Nilsson. Hun fulgte med Strømmen ud ad Theatret, hørte Hurraerne og Leveraabene, saae Studenterne spænde Hestene fra hendes Vogn, og hun ønskede i dette Øjeblik selv at være Student, for at kunne deltage i denne Ungdommens jublende Begejstring.

Vognen rullede afsted, ombølget af en beruset, Hurra raabende Skare af Ungdom og Ild. Det var et Syn, hun aldrig før havde seet, og kun troede eksisterede i Romaner. Begejstring er smittende; hun forstod nu den Tilbedelse, som kan faa Menneskene til at kaste sig i Støvet for Geniet og begaa alle mulige Daarskaber for at bringe det sin Hyldest — hun kunde i dette Øjeblik selv have styrtet sig ind i Studenternes Flok.

Tanken foer videre! Hun saae sig selv i Christina Nilssons Sted, trukket hjem til Amaliegade af unge Studenter, saae sig i Paris, i London og Wien blive bombarderet med Bouketter, da — »bump!« dèr gik hun med saadan Kraft mod en Lygtepæl, at hun aldeles forstumlet faldt bag over, heldigvis greben af Tjeneren, som fulgte efter.

En temmelig barsk Maade at blive ført tilbage til Virkeligheden paa; men ganske probat! Hun havde stødt Panden, og Smerten var saa heftig, at hun, fra Attraaen efter at staa paa Parnassets Tinde, nu ikke havde højere Ønske, end hurtigst mulig at komme hjem og faa kolde Omslag.

Hvor meget end Carl prøvede paa at holde Skyen mellem dem borte, lykkedes det ham ikke. Den gamle Fortrolighed var ikke mere, hvad den tidligere havde været. Mary havde opdaget et Punkt, for hende det vigtigste i Livet, i hvilket de ikke stemmede overeens; derfor talte hun ikke mere med ham derom, men Mangel paa Fortrolighed paa ét Omraade, leder til Mangel paa Fortrolighed paa alle, og det kunde tidt hænde, at disse to, som i forrige Dage ofte manglede Tid til at faa Alt det sagt, som de ønskede, nu kunde sidde sammen, uden at vide, hvad de skulde tale om.

Mary følte det ikke saa meget. Hun havde nok i sin Drømmeverden; men ikke saaledes med Carl. Jo mere han Dag for Dag saae, hvorledes Barnet, Legekammeraten fra Barndomsaarene forsvandt, uden at give Plads for den Veninde, han havde ventet at finde istedet, desto mere følte han, hvor nødvendig hun var for hans Lykke, og hvor højt han elskede hende.

Var en ung Pige mon ogsaa et Stykke Vox, som man kunde forme aldeles efter sin egen Model? — Nej! Han begyndte nu at se det! Men med sit sunde Blik paa Livet, med sin sprudlende Livslyst og dybe Pligtfølelse, hengav han sig kun sjældent til sygelige Drømmerier. Laa ikke Livet aabent

for ham? Var ikke Livet lyst og klart, fuldt af Fuglesang og Lykke? Var ikke Meningen, at alt dette skulde nydes? Endnu var jo Spillet ikke tabt! »Frisk Mod!« sagde han ved sig selv, kastede sig over sit Arbejde med Liv og Lyst, og fandt deri Ro for de plagende Tanker.

For Mary sneg Dagene sig langsomt hen. Med den stadig arbejdende Længsel, den næsten uudholdelige Spænding, inden hendes Skjæbne blev afgjort, kunde hun ikke tage alvorlig fat paa Noget. Tante Jettes Idéer om en ung Piges Pligter vare hende aldeles utaalelige; hvad havde man Piger for, naar man alligevel selv skulde stoppe Sokker, Lagener og Duge? Hun erklærede ligefrem, at hun »vilde« ikke være Tjenestepige, og hvad skal man saa stille op med saadant et halsstarrigt Pigebarn? Det er meget lettere at give efter end tvinge, og, som sædvanlig, saae Tante Jette paa Stenen, vejede den med Øjnene, fandt den for tung og lod den ligge.

Marys Smag for Selskabslivet var just heller ikke taget til. Hun havde ingen Idé om at nyde sin Ungdom sammen med Andre. Paa Baller og i Selskaber kunde hun ofte staa og arbejde sig ind i en eller anden Ærgrelse, og, det kan ikke nægtes, til Tider med Rette, over det frie Sprog, nogle unge Herrer tillod sig lige over for de unge Piger, som hun enten fandt fjantede eller ubetydelige. Hvor forskjellig var ikke hendes Attraa, hendes Interesser? At hun paa den Maade kun vandt meget faa Venner er ikke underligt; men hun brød sig ikke derom. Hun havde Carl, og endnu bedre,

Helga, over hvem hun saa dejlig kunde lade alle sine Ærgrelser gaa ud, og som blindt hen fandt Alt, hvad hun sagde og gjorde, rigtigt.

Alt faaer en Ende. Ventetiden var forbi, og nu kom det længe imødesete Øjeblik, da hun fik Lov at begynde sine Sangtimer. Ledsaget af Tante Jette ringede hun paa hos Professor Christensen. Hendes Hjerte bankede, som skulde det sprænges! Nu skulde hendes Fremtid jo afgjøres, hvad, om det Alt faldt til Jorden? Blev hendes Haab tilintetgjort, da var al hendes Livslykke forbi, og hun vilde kun ønske at dø.

Heldigvis behøvede hun ikke at gjøre det strax; thi Dommen faldt langt bedre ud, end hun havde turdet haabe. »En ualmindelig Stemme, en sand Theaterstemme!« Tante Jette saae saa fornøjet ud som en nyslaaet Toskilling. Vel var hun ikke musikalsk; men hun vidste godt, hvilken Magt en saadan Gave udøver i Verden. Skjøndt Mary ikke var hendes eget Barn, havde hun saa meget af den moderlige Stolthed, at Intet glædede hende mere, end at høre sine Niecer rosende omtalt, og nu! Med en saadan Stemme, som hun selv, ærlig talt, fandt gjorde ondt i Ørene, vilde hun sikkert i Selskabslivet vinde de Laurbær, som hun altid havde tiltænkt hende.

Midt i disse Betragtninger, følte hun pludselig to Arme om sin Hals, et Hoved paa sin Skulder og hørte en Hulken:

»Ih, Du Godeste! Hvad gaar der dog af Dig, Mary?« Men denne kunde ikke svare. Hele dette lange Aar af Spænding, alle disse Længsler, som

hun ikke turde udtale, og som dog fyldte hver Tanke; Angsten for, at Alt skulde slaa fejl havde taget paa hendes Kræfter, og Glæden over, at hendes Stemme vilde slaa til, overvældede hende aldeles. Professor Christensen saae lige saa bestyrtet ud som Tanten, men hurtigt tog Mary sig sammen:

»Tilgiv mig min Svaghed,« sagde hun. »Jeg begriber ikke selv, hvad der gaaer af mig. Det maa være Angsten for at synge for Dem, Hr. Professor, og Glæden over, hvad De sagde. — Ak, jeg lever jo kun for Sangen!«

Tante Jette stirrede; saa sukkede hun ved Tanken om, hvilken Skade det dog var, at saadan en ung, smuk Pige ikke hellere vilde lære noget Nyttigt, og se sig om efter en rar Mand, end gaa og tralle og spille hele sit Liv. »Havde dog Mary blot været hendes eget Barn!« Et temmelig overflødigt Ønske — Resultatet var næppe blevet anderledes.

Et nyt Liv begyndte nu for den unge Pige. Et Foraar var oprundet, fuldt af Solskin og Blomsterduft. Isen var brudt, Sneen smeltet i Solen og forandret til perlende Dug. Lykken og Glæden udvidede hendes Hjærte — man gjenkjendte hende næppe! Paa Alle lod hun nu sin Naadessol skinne, ja selv paa de unge Piger, der vare »saa fjantede«, og som til Gjengjæld havde fundet Mary saa »arrogant«.

Carl kom op til Lunds et Par Dage efter at Marys Stemme var bleven prøvet. Glædesstraalende løb hun ham imøde:

»Kjære Carl, Du maa ikke blive skuffet! Jeg

kjender dine Anskuelse; veed, hvor meget mine Fremtidsforhaabninger er Dig imod; men hvis Du anede min Lykke over, hvad Professor Christensen sagde, saa vilde Du glæde Dig med mig.«

»Kan Du da tvivle om, at jeg glæder mig, ja ønsker Dig Lykke og Held? Kun beder jeg Dig endnu en Gang: vær forsigtig! Byg ikke dine Luftkasteller for højt, for at Faldet ikke skal blive desto dybere; sæt ikke Alt paa dette ene Kort, og hvis Du engang faar din Fader overtalt, hvilket jeg meget betvivler, saa lad din Stræben blive efter Alt, hvad der er renest og bedst i din Kunst. Husk, at hvor den personlige Forfængelighed sejrer, dør er den virkelige Storhed borte. Har jeg ikke Ret?«

»Jo.«

»Nu, da Du har forlalt mig din Lykke, maa jeg have Lov at fortælle, at jeg er bleven Amanaensis hos Dr. Groth i Roskilde; jeg skal allerede afsted i næste Uge. Du kan tro, jeg glæder mig til at komme i Aktivitet! Jeg skal føle mig lige saa stolt, som Kongen i sin Guldkareth, naar jeg joller afsted i Doktorvognen ude paa Landet.«

»Men vi kommer vel alligevel til at sees?«

»Det vil afhænge af min Praxis og saa af min Veninde, om hun i sin nye Gudsdyrkelse kan faa lidt Tid tilovers for en gammel Ven.«

»Aa, Carl! Hvor kan Du dog sige saadant Noget? Det er sandt, at der ofte i den senere Tid har været lidt Kulde mellem os; men nu er det, som om Alt er forsvundet igjen, ikke sandt? Jeg er dog ikke rigtig fornøjet uden Dig; Ingen forstaar

som Du, at tale til mig. Du er bedre imod mig, end noget andet Menneske paa Jorden.«

»Det er, fordi Du er mig kjærere, end noget andet Menneske paa Jorden! Du veed det, og derfor give Gud, at jeg kunde bevare Dig for Skuffelse og fri Dig fra alle Fristelser.«

Med disse Ord ilede han ud. Han frygtede, at hvis han blev, vilde han sige for meget, og Tiden var endnu ikke kommen. Hvem elskede hun? Ham eller sin Kunst?

Mary stod i nogle Miruter tankefuld. Hendes Kinder blussede og hendes Hjerte bankede; var det en opvaagnende Kjærlighed? Hun vidste det ikke; men for første Gang, begyndte hun at ane hans. Dog, hun havde andre Ting at tænke paa. Lidt efter sad hun ved Klaveret, og over hendes tusendfarvede Fremtidsplaner var snart Carl og hele Verden glemt.

Sjette Kapitel.

Det var en Dag i Juni, halvandet Aar senere, at Mary sad alene ude i Haven paa Landstedet ved Vedbæk. Helga var hos Præsten, Tanten i Byen, og Mary hengav sig aldeles til det Velvære, som de Mennesker, hvis Tanker altid mere eller mindre ere borte fra deres Omgivelser, finde i Ensomheden.

Hun var tyet ind i et Lysthus med Udsigt til Sundet, som laa klart og blankt. Ikke en Vind rørte sig, Himlen var blaa, Frugttræer og Foraarsblomster stode i fuldt Flor; men skjøndt hendes Blik vandrede om til alle Sider, saa mere følte end saae hun Skjønheden. Selv her, hvor Alt i Naturen var stille og indbød til Ro, arbejdede hendes Tanker som sædvanlig.

De fulgte de mange Skibe, som laa for fulde Sejl og ventede paa en Luftning for at begynde de lange Rejser. Halvt ubevidst førte Synet af dem hende tilbage til gamle Dage. Hun tænkte paa de Tider, hvor Kvinden, klædt i Panser og Plade, havde fulgt sin Elskede i Kampen; de havde levet, kæmpet og sejret Side om Side. Hvor var nu den Kvinde? En sygelig, forkrøben, lille Plante, uden Kraft, uden Styrke eller Storhed i Tanker og Daad!

Storhed! Anede hun selv Betydningen af dette Ord? For hende var der kun Storhed der, hvor Mængdens Hyldest fulgte; hun fattede ikke denne Sjælens Storhed, som taalmodig udfægter sin haarde Strid, alene, upaaagtet og forglemt.

Hvor ønskede hun ikke i dette Øjeblik, at hun kunde ruste sig og begynde Kampen, at hun kunde stille sig i Spidsen for Andre, være et Exempel for dem. Som Fuglen længes efter at prøve sine Vingers Styrke, saaledes længtes hun efter at prøve sine. Alle Sejl vare oppe; men ogsaa hun laa stille og ventede paa Medbør for at føres ud paa de farlige Vande, ud til Hæder.

Hun kunde ikke længer sidde stille. Uroen i Sindet fordrede Bevægelse af Legemet. Hun rejste

sig hurtigt; et Brev faldt fra hendes Skjød, hun tog det op og læste det vist for tredje eller fjerde Gang. Det var fra Carl. Hans livsfriske, glade Jeg talte gennem hver Linie; det var saa aldeles Vennen fra gamle Dage, med alle de lystige Indfald, smaa Drillerier og livsfriske Anskuelser.

»Hvor tomt det dog vilde være uden ham,« sagde hun ved sig selv. Hendes Øjne faldt paa de sidste Linier:

»Hvorledes gaar det med Sangen og de store Planer? Er Du kommen til Fornuft, eller prøver Du paa at pudse din Fader?«

Nej, endnu havde hun Intet sagt til ham. Skjøndt hun, saa at sige, havde arrangeret Alt med sin Sanglærer, som til enhver Tid opmuntrede og styrkede hende i hendes Attraa, havde hun dog ikke haft Mod til at sige Noget derom. Lange Taler havde hun forberedt; men skjøndt hun, medens de bleve fabrikerede, var aldeles overbevist om deres overtalende Magt, var ingen af dem hidtil bleven holdt. Dog, hvad kunde det nytte Dag for Dag at opsætte, hvad der var aldeles nødvendigt at faa klaret? Hun besluttede, endnu samme Eftermiddag, hvis en gunstig Lejlighed tilbød sig, at tale med sin Fader og indvie ham i sine Planer.

Lejligheden kom. Tante Jette havde Hovedpine, Helga læste Lektier, hendes Fader sad alene i Lysthuset. Hun samlede alt sit Mod og gik ned til ham; men med den Hast, som Angst eller Nervøsitet ofte giver, busede hun strax ud med:

»Fader, jeg haaber, Du ikke har Noget imod, at jeg gaar til Theatret? Jeg vil gjerne til Efteraaret

debutere som *Margaretha* i »*Faust*«, hvis Theaterdirektøren synes om min Stemme.«

Alt dette blev sagt i ét tilbagetrængt Aandepust. Grosserer Lund saae op fra Bogen:

»Hvad behager? Træk dog Vejret; hvad er det Du vil?«

»Gaa til Theatret; debutere til Efteraaret!«

Han lagde Bogen ned og brast i Latter.

»Hvorfor leer Du?« spurgte Mary, blussende rød.

»Jeg mener, hvad jeg siger, og kan ikke indse, at det er Noget at le af.«

»Er Du aldeles fra Forstanden?«

»Nej! Det er mit ramme Alvor.«

»Aa Passiar! Vær dog fornuftig og lad mig være fri for saadan Snak.«

»Snak!« raabte Mary, aldeles opbragt. »Det er ikke Snak! Det er mit —«

»Lad mig nu sidde et Øjeblik i Fred, Mary! Jeg vil gjerne være færdig med denne Bog. Læsetasken skal afsted imorgen, saa jeg har ikke Tid nu til at høre paa dine Barnestreger.«

Og ganske rolig begyndte han at læse videre.

Der var Intet for hende at gjøre. Hun foer op paa sit Værelse, og mere af Forbitrelse, end Bedrøvelse, brast hun i Graad. Vel havde hun ventet sig Modstand; men hun tvivlede ikke om, at disse lange, vel overtænkte Argumenter om hendes Kald, Kunstens høje Betydning osv. i høj Grad vilde have imponeret Faderen; men et saadant Nederlag, som dette, var hun aldeles uforberedt paa. Dette, ikke engang at blive hørt, at blive behandlet som et Barn, ja endog udleet! — Aa, det

var skrækkeligt! Vanærendel! Sønderknusendel! Oprørendel! Og hun græd og græd.

Helga kom aldeles bestyrtet ind, for at spørge, hvad der dog var ivejen.

»Gaa bort, Helga! Hvorfor kommer Du uden videre ind? Gaa bort, siger jeg! Kan Du ikke høre?«

Helga vendte sig langsomt for at gaa.

»Nej bliv! Du maa ikke gaa, Helga! Jeg trænger til et Menneske at udtale mig for. Jeg er saa grændseløs ulykkelig.«

Et nyt Udbrud af Graad afbrød hendes Tale.

For en rolig Tilskuer vilde der have været noget uendelig komisk i Marys støjende Sorg, og det var ikke vanskeligt at se, at tiltrods for de atten Aar, var der en hel Del af det uartige Barn tilbage i hende endnu. Men Helgas Medfølelse var vakt. Hun bøjede sig ned over Søsteren og slyngede sine Arme om hendes Hals.

»Hvad er der dog ivejen, kjæreste Mary?«

»Aa, Du aner ikke, hvor haard og ufølsom Fader har været imod mig!«

»Det kan jeg ikke tro. Fader kunde aldrig være haard og ufølsom mod noget Menneske, allermindst mod Dig.« Der var næsten et Anstrøg af krænket Stolthed i disse Ord.

»Kalder Du ikke det haardt og ufølsomt, naar jeg kommer til ham, for at aabne ham mit hele Hjærte, og kun bliver mødt med Haan og Spot? Men jeg vil hellere fortælle Dig det Hele. Du veed, hvorledes jeg altid har ønsket at gaa til Theatret, hvorledes det fra ganske Lille har været

al min Higen og Tragten; men siden Carl talte til mig den Aften, Du nok veed, har jeg beholdt disse Følelser for mig selv. I troede maaske det var forbi? Nej, nej! Det er voxet og voxet inden i mig; det drager mig mere og mere. Theaterlivet er mit Ideal, jeg kan ikke leve uden det. Nu vel, lige nu gik jeg ned til Fader for at sige ham, hvad jeg anseer for mit Kald i Livet, og veed Du, hvad han svarede? At han ikke havde Tid til at høre paa »min Snak«; han vilde være færdig med sin Bog, og veed Du, hvilken Bog? Den om Eskimoer, Indianere og andre Hottentotter og Menneskeædere. Tænk Dig, ikke at ville høre sin egen Datter, for at læse om disse Uskud af Menneskeheden! Naa — hvad siger Du saa til det?»

Helga var aabenbart raadvild; hvad skulde hun sige? Paa den ene Side var hun bange for, at Faderen aldrig vilde give efter, hvilket hun ikke turde sige af Frygt for atter at bringe Mary i Harnisk; paa den anden Side var hun altid i høj Grad imponeret af, hvad denne sagde. Hun saae i Mary noget saa Stort og Begavet, skjøndt dennes »Higen! Attraa! Tragten efter noget Højere!«, var hende aldeles uforstaaelig; hun, hvis stille Gemyt ikke længtes efter Andet, end et kjærligt Ord til Opmuntring i de hjemlige Sysler. At Marys Verden var saare forskjellig fra hendes egen, det saae hun kun altfor tydeligt; men netop fordi hun ikke forstod den, syntes den saa vidunderlig, og hun manglede aldeles Evne til at se, hvor virkelige Følelser endte, og sentimentale Ideer begyndte.

Hun var overbevist om, at Søsteren fra Barn havde besiddet stort Talent for Skuespilkunsten, og dertil kom hendes dejlige Stemme. I sit Hjærte var hun ikke langt fra at give Mary Ret; men denne Tanke beholdt hun for sig selv og sagde kun:

»Troer Du ikke, hvis Du venter lidt, at Du maaske kan faa Fader overtalt? Du skulde synge for ham; han har jo egentlig aldrig hørt Dig, siden Du begyndte paa Timerne. Han maa kunne høre en umaadelig Forandring, og vil maaske saa lade Dig faa din Villie.«

Mary indsaa godt, at for Øjeblikket var der ikke Andet at gjøre, og da hun næste Gang gik til Prof. Christensen, klagede hun sin Nød for ham.

»Ja, ja! Saa venter vi og arbejder videre,« svarede han.

Mary var opbragt over denne kjølige Maade at tage Tingene paa. Hun havde ventet, at Prof. Christensen skulde udbryde i Veklager over ikke strax at kunne bringe hende frem for det forbausede Publikum, og kunde ikke tilbageholde et:

»Nej, hvor De dog er vankelmodig! Hvorfor vækker De Forhaabninger hos mig, og bestyrker mig i den Tro, at jeg er uddannet nok til at optræde, naar De ikke engang vil staa mig bi lige over for min Fader?«

Professor Christensen svarede ikke et Ord, lukkede ganske roligt Flygelet i, rejste sig, bukkede for hende og vilde forlade Stuen.

Dette afvæbnede hende; hun gik øjeblikkelig i sig selv, skyndte sig efter sin Lærer og greb hans Haand:

»De maa endelig ikke gaa! Jeg beder Dem om Forladelse! De maa ikke være vred paa mig. Men De veed ikke, hvor skuffet jeg føler mig!«

»Jo, det kan jeg godt forstaa. De lader jo til at have særdeles Lyst til Scenen og har ogsaa Stemme nok; men derfor behøver De ikke at være uforskammet mod mig. Desuden, hvad vil De have, jeg skal gjøre? Jeg kan da virkelig ikke bringe Dem frem paa Scenen mod Deres Faders Ønske. Endnu er Slaget jo ikke tabt. Desuden er De saa ung, at det kun kan være Dem til Gavn at vente.«

Men netop det »at vente«, er saa svært for et utaalmodigt, ivrigt Pigebarn, hvis urolige Sind, som den brusende Flod, bestandig vil afsted, videre og videre mod det uendelige Hav. Hvor lidet tænker Floden paa, at naar den først er naaet saa vidt, da er al Individualitet borte; den er kun bleven en usynlig Draabe, en forsvindende Del af det mægtige Ocean.

Just nu havde hun behøvet Carl mere end nogensinde; men hans Virken fordrede mere og mere af hans Tid. Han kom kun sjældent til Byen, skrev endnu sjældnere, og anede ikke, at han ved denne Forsømmelse mistede mere og mere Fodfæste i den Jordbund, som han i saa mange Aar havde bearbejdet, for at kunne vinde den som sin

Ejendom. Ogsaa Mary skrev kun sjældent, hvor meget hun end længtes efter ham.

Hun var nær ved at fortvivle; men saa, da hun mindst ventede det, kom Skjæbnen hende til Hjælp paa en ganske anden Maade, end hun havde tænkt sig det.

Syvende Kapitel.

Nogle Uger efter, at Mary havde gjort sin store Tilstaaelse, begyndte baade Tante Jette og Helga at mærke, at Grosserer Lund til Tider var usædvanlig nedtrykt og forstemt.

Mary var i Begyndelsen alt for optaget af sin Sorg til at lægge Mærke dertil; men henad Efteraaret blev det ogsaa hende klart, at der var noget ganske Usædvanligt igjære.

Et Øjeblik begyndte hun at nære det Haab, at han havde fortrudt sin Opførsel, og at han mulig selv havde opdaget hendes Talent. Maaske stod han i Underhandling med Prof. Christensen! Det var tydeligt, at det kostede ham megen Overvindelse at udtale sig; men hvis han gav efter? Hvor vilde hun da elske ham, og paa alle Maader vise ham sin Taknemlighed! Hvor vilde hun ikke elske hele Verden, være rede til at hjælpe

Carls Fattige og Sygel. Naar blot hun fik sin Villie, vilde hele hendes Liv kun blive en Stræben efter, hvad der var Ædelt og Godt.

En Eftermiddag i Begyndelsen af November kaldte Grosserer Lund begge Pigebørnene ind til sig. Han var meget bleg, sagde først Intet, men gav Tegn til, at de skulde sætte sig ned, Baade Helga og Mary sad med spændte Miner og ventede paa, hvad han vel kunde have at sige dem. Tilsidst samlede han med kjendelig Overvindelse alt sit Mod, og sagde:

»Jeg maa bringe Eder en meget sørgelig Efterretning, som ikke alene vil gribe ind i mit Liv, men desværre ogsaa i Eders; en Efterretning, som jeg vilde give Alt i Verden for at have kunnet spare Eder — — jeg har maattet standse min Forretning — — — jeg er gaet Fallit.«

Som om denne Tilstaaelse havde lettet en stor Vægt, fortsatte han med roligere Stemme:

»Detaillerne kan det ikke nytte, jeg forklarer Eder. I kan dog ikke forstaa, hvorledes den ene Handelsmands Forretning griber ind i den andens, saa at én Mands Fald maa have den andens til Følge. Det er, hvad der er hændet her. Mange Falliter rundt om, og desuden et Par Bedrag, har ruineret mig.«

Grosserer Lund lod Hovedet synke og sad som sønderknust, ikke ved Tanken om sig selv, men om sine Børn og alle de Mange, som vare indviklede i Katastrophen.

Mary og Helga vare ligblege. De stirrede først paa ham, saa paa hinanden; men pludselig rejste Mary sig heftigt og udbrød:

»Fader! Det er ikke sandt, hvad Du siger! Sig at det ikke er sandt; det er umuligt! Det maa være en Spøg!«

»Gud give det var Spøg, men det er desværre det ramme Alvor.«

Det sortnede for Marys Øjne, saa at hun maatte holde sig fast ved Stoleryggen. Kreditorer, Prokuratorer, Retsbetjente og Auktionsholdere saae hun som en heel Hærskare komme myldrende ind, for som glubende Ulve at falde over alle de kostbare Møbler og Malerier. Og Flygelet? — Hun sprang fra Tabet af det lige ind i Bjørnstjerne Bjørnsons Comedie. En Fallit var for hende ensbetydende med Vanære, Foragt, Fattigdom og Elendighed.

»Fader! Det er grusomt af Dig! Det er hjærteløst, hvad Du har gjort!«

Grosserer Lund foer op, som truffet af en Piil. Mary agtede ikke derpaa:

»Hvorfor har Du opdraget os i Luxus og ladet os leve i den Tro, at den altid vilde vare ved? Hvorfor har Du ikke opdraget os til at tjene vort eget Brød, naar Du har vidst, at en saadan Ulykke mulig kunde ramme os?«

»Men jeg har ikke vidst det.«

»Du har maattet vide det, og det er enhver Mands Pligt, naar han ikke med Vished kan sikre sine Børns Fremtid, at lade dem opdrage til at kunne staa paa deres egne Been. Du har ladet os leve paa en Løgn; det er uforsvarligt af Dig!

Hvad veed vi? Hvad har vi lært, som kan sikre os det Nødvendige?»

»Men Mary dog!« udbrød Helga.

»Lad hende kun tale sig ud,« sagde Grosserer Lund, askegraa i Ansigtet. »Lad mig kun tømme dette Bæger med! Det er sandt, hvad hun siger. Jeg burde ikke have opdraget Eder i Luxus, uden paa samme Tid at have holdt Eder for Øje, at jeg som Handelsmand stod samme Risiko, som Enhver i min Stand. Jeg burde ogsaa dengang jeg kunde, have sikret Eders Fremtid; men jeg troede, jeg stod saa sikkert, og ansaae derfor et saadant Skridt for unødvendigt. Men Mary, jeg havde ikke ventet, at Du kunde bære det over dit Hjerte at bebrejde mig, at jeg, af Kjærlighed til Dig og Helga, Intet nægtede Eder. Det var en Svaghed — det erkjender jeg; men maaske dog ikke større, end at den kan tilgives.«

Mary stod stiv og kold, næsten som forstenet; hun lod slet ikke til at høre denne Appel til hendes bedre Natur. Vanæren, Skammen stirrede hende imøde. Hvor kunde hun træffe sammen med alle de forrige Venner og Bekjendte? Hvorledes skulde hun taale deres medlidende Blikke? Nej, det var ikke til at udholde! Og al denne Elendighed var bragt over dem af deres egen Fader! Det maatte være hans egen Skyld! Han maatte have kunnet sagt det før, og ikke ladet det falde saaledes ned over dem som et Tordenbrag.

Alle de mange Aars ømme Omhu og rastløse Arbejde for dem vare som vejrede bort. Hvert kjærligt Ord, hver opofrende Handling forglemt;

i dette Øjeblik var hendes Fader kun en Mand, som havde bragt Vanære og Fattigdom over dem, og for en saadan havde hun Intet tilovers. Uden et eneste Ord, uden saa meget som at se til ham, gik hun dødbleg og rystende over hele Legemet ud af Stuen.

Hun kom gennem Strygestuen, hvor Tante Jette stod med Linned op over begge Øren, og vist for syvende Gang talte efter, om Alt var i Orden. Ak! Det var maaske sidste Gang, hun udførte denne Pligt! Store Taarer løb ned ad Tantens Kinder, ned paa den fine Damaskes Dug til Sex og Tredive, og saa blindede vare hendes Øjne, at hun virkelig lagde den mellem Folkelag-nerne, en Fejltagelse, som, da hun opdagede den, fik hende til at briste i en krampagtig Hulken.

Da hun saae Mary, gik hun hen til hende og vilde tage hende i sine Arme.

»Mit stakkels, stakkels Barn!« sagde hun hulkende; men Mary skubbede hende heftigt fra sig.

»Rør mig ikke, Tante! Rør mig ikke!« Med disse Ord skyndte hun sig ind i sit Værelse og lukkede Døren af.

Da Mary havde forladt sin Faders Stue, lagde han ikke Mærke til, at Helga endnu var der. Han sank ned paa en Stol, og en Stønnen trængte sig frem af hans Bryst. Marys Ord vare langt haardere end Falliten selv. Men som han sad der, overvældet af en trang, knugende Følelse af Lede ved Livet, følte han pludselig to bløde Arme om sin Hals, og et lille Hoved pressesedes op mod hans Skulder.

»Fader, elskede lille Fader! Du maa ikke tage Dig det saa nær! Mary meente ikke, hvad hun sagde. Du veed, hvor heftigt hun ofte tager paa Vej; men hun er dog saa god, og naar hun blot faar lidt Tid til at betænke sig, fortryder hun snart, hvad hun siger, og saa skal Du se, at vi begge vil kappes om at gjøre Alt for Dig, hvad Kjærlighed formaaer. Du skal se, Alt bliver nok godt igjen!«

Hvor lidt kjender man egentlig de Mennesker, som man daglig lever sammen med.

Af Mary havde Grosserer Lund ventet Alt, hvad Helga nu sagde. Af denne ikke Andet end en taalmodig Hengivelse i sin Skjæbne. Han havde ofte udlagt hendes naturlige Tilbageholdenhed som Flegma, og for første Gang opdagede han, hvor megen Kjærlighed, der laa paa Bunden; men med denne Opdagelse fulgte der tillige en bitter Selvbebrejdelse over al den Uret, han havde gjort hende. Han drog hende ind i sin Favn og med stærk Bevægelse sagde han:

»Tak, Helga, tusend Tak for dine kjærlige Ord! Det er altsaa hos Dig, jeg skal finde Trøst og Styrke? Dig, som jeg ikke altid har været saa kjærlig imod, som mod Mary. Tilgiv mig, mit Barn, for hvad jeg har forsømt, og Gud give, det ikke maa være for seent til at jeg kan gjøre Alt godt igjen.«

»Aa, Fader, tal dog ikke saaledes! Du har altid været rigtig god og kjærlig imod mig.«

»Ikke saa god, som jeg burde være; ikke saa kjærlig, som mod Mary.«

»Jeg kan saa godt forstaae, Fader, at Du langt hellere har villet have Mary om Dig end mig. Jeg er jo hverken smuk eller begavet, som hun. Men jeg elsker hende saa højt, at jeg aldrig har været misundelig paa hende. Det veed Du, Fader!«

Hun tog hans Ansigt mellem begge sine Hænder, og idet Taarerne løb hende ned ad Kinden, men med Smil paa Læben, saae hun ham ind i Øjnene og pressede sin Kind mod hans.

Heftig bevæget tog han hende atter i sin Favn.

»Gud velsigne Dig, mit elskede Barn!«

Et Øjeblik skjulte Helga sit Ansigt ved hans Bryst og græd, ikke Taarer af Sorg eller Fortvivelse, men Taarer af Glæde over dog tilsidst at have fundet et Sted, hvor hun kunde hvile, fundet et Menneske, hvem hun fuldt ud kunde yde al den Kjærlighed, som brændte i hendes lille Hjærte. Saa rejste hun sig atter op, og med et kjærligt Nik til ham, gik hun ind for at finde Mary.

Tante Jette stod endnu i Strygestuen, aldeles opløst i Taarer over Marys ukjærlige Ord. Helga gik hen og kyssede hende.

»Tante, Du maa ikke græde! Det gaar nok Altsammen bedre, end vi tænker os«. Sagte listede hun sig hen til Mary's Værelse.

Døren var aflaaet; hun bankede paa.

Intet Svar.

Hun bankede igjen; atter intet Svar.

»Mary, det er mig, luk opl!«

Endnu et Øjeblik maatte hun vente, saa aabnedes Døren, og Mary stod der med røde, opsvulmede Øjne; men hun saae hverken blid eller bodfærdig ud. Ved Synet af Helga, kastede hun sig paa sin Seng og begyndte igjen at hulke:

Aa — er det ikke for—skrækkeligt! Hvad skal der dog blive af os arme Piger? Er det ikke grusomt af Fa—?»

»Ti stille, Mary! Arme Piger, siger Du? Arme Fader skulde Du hellere sige. Hvad er vor Byrde i Sammenligning med hans? Er han da virkelig saa lidt for Dig, at Du kun har Tanke for Dig selv? Er alle disse Aar af Kjærlighed slet Intet? Skal de glemmes over en Ulykke, som dog maa ramme ham haardest, og derfor skulde minde os om, at nu er Tiden kommen, hvor vi i Gjerning kan gjengjælde ham, hvad han har gjort for os. Det er baade fejgt og usselt af Dig at synke sammen og sige: »Jeg kan Intet, hvad skal jeg dog gribe til?« Og det er hjærteløst, ja grusomt, at tale som Du har talt til Fader.«

Don Pedro di Joxullos Indianere, som pludselig saae deres Herres Forpagtergaard hæve sig fem hundrede Fod i Vejret, Ildsluer, Stene og Aske udspyes af Jorden, Kegle efter Kegle dannes i Midten af den mægtige Vulkan, kunde næppe være blevne mere forbausede, end Mary blev det ved Helgas Ord. Hun rejste sig op, stirrede og stirrede, som saae hun et Spøgelse for sig. Var det virkelig Helga, den blide, stille, intetsigende Helga, som havde talt? Hun prøvede paa at svare, men formaaede ikke at fremføre et Ord. Saa kastede

hun sig atter paa Sengen og hulkede endnu voldsommere.

Denne gang bøjede Helga sig kjærligt over hende:

»Mary! Du maa tage Dig sammen! Hvad kan det nytte at jamre og klage? Det forandrer dog ikke, hvad der er skeet! Lad os hellere tænke paa, hvad vi kan gjøre for Fader.«

»Og hvad skulde vi vel kunne gjøre?«

»Ja, veed Du hvad, Mary, for Dig er det da ingen Sag! Du, som er saa flink i Sprog, vil da let kunne faa Dig en Plads som Gouvernante.«

»Gouvernante! Raser Du, Helga? Jeg, Gouvernante! Og hvem, troer Du, vilde have mig til at undervise? Børnene idetmindste ikke; for de vilde næppe have Kinder eller Øren tilovers efter en Uges Forløb. Nej Tak! Saa vil jeg heller være Vaskekone!«

Helga kunde næppe lade være at smile, og ved Tanken om den Medfart, som hendes egne Kinder og Øren havde lidt under Marys Undervisning i Musik og Plastik, fandt hun just ikke hendes Indsigelse overdreven. Tøvende, som om hun var bange for at udtale Ordet, sagde hun: »Men Theatret da?«

Mary foer op. Ja, Theatret! Det havde hun i det første Øjeblikks Fortvivlelse aldeles glemt. Men nu? Ja nu kunde hendes Fader ikke nægte hende en Existens, og dog, saaledes ere nu Menne-skene, nu lokkede det ikke længer med bedaarende Farver. Glansen var allerede borte; thi det var ikke saaledes, hun havde tænkt sig det. Det, som

i Verdens Øjne vilde være saa stort: det at ofre Rigdom, Lediggang og Velvære for Kunsten, var nu vejet for et simpelt Levebrød, ikke større, end hvad hundrede andre Kvinder havde opnaaet. Men hvor langt vare de naaede? Oh, hun var selv nu, i sin Fortvivlelse, overbevist om, at naa langt videre, og hun udbrød ivrigt:

»Ja, Du har Ret, Helga! Theatret havde jeg aldeles glemt; jeg maa strax ind og tale med Fader.«

Helga holdt hende tilbage.

»Synes Du ikke, at Du har noget Andet at sige ham først?«

Mary blev atter alvorlig; hun forstod, hvad Helga meente. Men kunde hun tilbagekalde sine Ord? Var det ikke Sandhed Alt hvad hun havde sagt?

»Helga, jeg sagde jo ikke Andet, end hvad der var sandt.«

»Du sagde ikke Andet, end hvad der var hjærteløst, og Du skylder Fader at gjøre Alt, for at udslette det Indtryk, dine Ord gjorde paa ham.

»Nej, jeg kan ikke bede ham om Forladelse. Hvis jeg nu gik ind og sagde, at jeg havde talt mod min Overbevisning, vilde det kun være for at stemme ham for min Plan, — saa vilde det være en Løgn, Helga!«

Hun greb Helgas Arm og pressede den haardt:

«Aa, Du aner ikke, hvilke Følelser der er i mig! Hvis jeg kun een Gang bygger paa Løgn, saa maa alt det Gode i mig dø. Nej, jeg kan

ikke bede ham om Forladelse — jeg mener det ikke.«

»Hvis Du blot havde seet ham, da Du gik ud; hvis Du havde hørt hans Stønnen, seet, hvorledes han sank heelt sammen i Fortvivelse, saa troer jeg, at hele din Medfølelse vilde være bleven vakt, og at din Kjærlighed til ham vilde være vendt tilbage. Han er jo dog det Kjæreste, vi ejer, og vi finder aldrig i Verden et eneste Menneske, som vil elske os saaledes, som han. — Var Du dog blot blevet, havde Du blot seet ham! Men jeg saae ham, og det Syn glemmer jeg aldrig!«

»Det var ikke mine Ord, som gjorde ham saa fortvivlet. Det var Fallitten. Sig, Helga, at det var den.«

»Hvis jeg sagde det, vilde jeg sige en Løgn, det var dine Ord.«

»Ti, Helga!« raabte Mary heftigt. Hun stod et Øjeblik i voldsom Bevægelse.

»Lad mig være alene! Blot et Par Minutter.«

Helga forlod strax Værelset. Flere Gange gik Mary heftigt op og ned ad Gulvet; mange modstridende Følelser kæmpede om Herredømmet. Helgas Ord: »Jeg saae ham, og det Syn glemmer jeg aldrig«, lød i hendes Øren. Hun pressede Hænderne mod Panden, Blodet bankede i Tindingerne. Mange Minder fra gamle Dage, hendes Faders Kjærlighed, hans næsten barnlige Glæde ved bestandig at kunne overraske og gjøre hende lykkelig, stormede ind paa hende. Hun tænkte

sig ham nedbøjet, fortvivlet ved hendes Ord, og hun skjulte Ansigtet i sine Hænder.

»Blot han vilde komme til mig, saa vilde jeg møde ham halvvejs!« Endnu et Øjeblik, saa rejste hun sig, badede sine Øjne og skyndte sig til hans Stue. Hun lyttede ved Døren.

Ikke en Lyd.

Hun stod med bankende Hjærte, ubestemt. Da syntes hun, at hun hørte et stønnende Suk. Hun lagde Haanden paa Laasen og aabnede Døren. Dér lige for hende sad hendes Fader; men kunde det være ham? Bleg, nedbøjet, paa een Gang ti Aar ældre! Han stirrede ud for sig og hørte hende ikke engang. Hun lukkede Døren, lænede sig mod den, og Taare paa Taare rullede ned ad hendes Kinder.

»Fader!«

Han hørte hende ikke.

»Fader!« gjentog hun lidt højere.

Han saae op, hun strakte Armene ud imod ham — i et Nu var han ved hendes Side og sluttede hende i sin Favn.

»Tak, Tak, min lille Mary, at Du kom tilbage til mig!«

Hun sagde Intet, Graaden kvalte hendes Stemme; men han forstod hende, og hun vidste det.

Ottende Kapitel.

For Udenforstaaende er det et ganske interessant psykologisk Studium at iagttage Mennesker umiddelbart efter en eller anden alvorlig Katastrophe. Med eet Slag vækkes nye Tanker og Evner til live. Selv dér, hvor Spirerne til disse kun have ligget slumrende, bringer den indre Revolution dem pludselig frem, som om de vare underordnede de samme vældige Naturlove, der med Et faae Jorden til at revne, og frembringe Bjerger, hvor der før var Sletter; Søer, hvor der før var Land.

Hvor forskellige ere vi ofte idag fra igaar. Hvem vilde have troet, at et Menneske, som Tante Jette, der elskede sin Magelighed over Alt paa Jorden, at hun ved nogensomhelst Paavirkning kunde være bleven bragt ud af sin Indolence? Og dog var hun nu paafærde fra Morgen til Aften. Fra Pulterkammer til Skabestuen, fra Spisekammer til Kjøkken, fra Kjælder til Kvist hørte man hende puste og stønne, rode omkring, tømme og fylde Skuffer og Skabe, optaget kun af een Tanke, hendes Broders og Niecers Interesser. Sig selv havde hun for første Gang ikke Tid til at tænke paa, og, mærkværdig nok, havde hun aldrig befundet sig saa vel, som ved denne Forandring.

Mary var derimod sunken aldeles sammen efter det heftige Udbrud og Forsoningen med

Faderen. Hun gik omkring uden hverken at smile eller græde, og Helga vilde med Glæde have været Ofret, ja givet baade Øren og Kinder til Pris, naar blot den gamle Mary var kommen tilbage igjen. Theatret talte hun de første Dage slet ikke om. Den Dag, da Bohavet blev vurderet, var hun ikke til at faa ud, men sad i stum Fortvivlelse i Dagligstuen. Hun hørte i Tankerne Auktionshammeren, saae, hvorledes Møblerne, et for et, bleve baarne ud, saae sig selv og de Andre blive kastede ud paa Gaden, uden Hjem, Klæder eller Føde. Hun ligesom nærede disse sygelige Tanker, og fandt en Slags Tilfredsstillelse i at se Alt saa mørkt som muligt.

Nu vare Vurderingsmændene i Spisestuen. Fløj-dørene vare aabnede; hun saae dem gaa hen til hendes Moders Portrait, undersøge, om det var Kopi eller Original, for at taxere det derefter; men dette Syn var for meget for hende. Som en ung Løv-inde foer hun ind og stillede sig mellem dem og Maleriet:

»De vover ikke at røre dette Billedet Flaa os, kast os paa Gaden; men dette faaer De ikke, om vi saa skal trælle os tildøde. Det er det Helligste vi ejer, og Ingen har Ret til at røre det.«

Hun følte en Haand blive lagt paa sin Skulder. Det var hendes Fader; han drøg hende ind med sig i Dagligstuen, lukkede Dørene, og idet han trykkede et Kys paa hendes Pande sagde han blidt:

»Vær rolig, lille Mary! Det Portræt beholder vi nok«, og skyndte sig saa ud igjen. Hun saae efter ham og sank derpaa atter tilbage i den sorteste Fortvivelse.

Helga syntes derimod pludselig at være vakt, tillive. Hun havde gjort den Opdagelse, at hun ikke var: »En for mange«, som hun hidtil havde troet, men at ogsaa hun havde en Gjerning i Livet. Blot alle De, som modfaldne ikke kunne opdage, hvorfor de leve, vilde hente Mod ved at huske, at Enhver af dem er lige saa nødvendig for Verdenshjulets Gang, som De, der have Vejen klart foran sig. De smaa Drev og Skruer gribe ind med overalt, og det kan ikke nytte, at de store Svinghjul og Axer vil se ned paa dem og bilde sig ind, at de kunne være dem foruden.

En Mekaniker, som forstaaer sin Haandtering, forstaaer ogsaa at sammensætte sin Maskine saaledes, at ikke en eneste Skrue eller Nagle er overflødig. Mon ikke den store Mekaniker, som har sat Verdensmaskinen sammen, mon ikke ogsaa han har en bestemt Hensigt med enhver Skabning paa Jorden? Find kun ud, hvad den duer til! Selv om den er nok saa ringe, det gjør Intet til Sagen. Grib trøstigt fat, thi det er en Kilde til Velsignelse.

Helga havde fundet Lykke i denne Opdagelse. Hun vandrede rundt, snart med Tanten, for at hjælpe hende, saa ind til Faderen, for at sige ham et Par opmuntrende Ord, saa til Mary, for at se at faa hende mandet op. Dette sidste lykkedes hende dog først, efter at Salget var forbi, uden Auktionshammer, og uden at blive kastet paa

Gaden. En gammel, trofast Ven, Dr. Bagge, havde kjøbt det Altsammen, og paa sin tørre Maade sagt:

»Behold det Hele! Jeg vil s'gu ikke eje saa meget som en Stol mere, end jeg har. Mutter vilde simpelthen faa sig en kronisk Bronchitis og tage Livet af os, ved at lade Vinduerne staa aabne en halv Time længere for hver extra Stol, der skulde bankes ud. Nej, Himlen bevare os! Hun har gjort Sit, for at faae os blæste og skurede ud af Huset; nu maa jeg gjøre Mit, for at faa Lov til at blive der lidt endnu. Aa, ingen Tak! Fanden tage Eders Tak; den er s'gu paa min Side!« Og med et Grynt og en Brummen gik han ned ad Trapperne.

Et Par Dage efter kaldte Grosserer Lund atter sine Døttre ind til sig og sagde dem, at endnu var det ham umuligt at vide, hvorledes Alt vilde stille sig, men at deres Bedstefader ved deres Daab havde udsat en Sum af fire Tusend Kroner for hver. Han havde ikke omtalt dette, da han ikke var sikker paa, om de ikke vilde gaa ind med i Boet. For en Del af disse Penge ønskede han nu, at Mary strax, Helga efter Konfirmationen, skulde uddanne sig i, hvad de følte mest Lyst til, for bagefter, hvis det endnu skulde være nødvendigt, at kunne tjene deres Ophold derved.

Ved at høre om en Sum, som endog i den forvænte Piges Øren nu lød som umaadelig, fordi hun havde troet Intet at eje, begyndte Mary strax at rette sig. Som en Lynild foer det igjennem hendes lille, urolige Hoved: »Først debutere paa Theatret, saa til Udlandet for at faa den sidste Politur, og

saa Verden rundt.« Hun tog Mod til sig og gjentog den Begjæring, hun havde gjort om Sommeren under ganske andre Forhold. Denne gang hverken lo eller afviste han hende. Dette opmuntrede hende, og nu fulgte en Ordstrøm over det gamle Thema »Kunstens høje Kald«, med utallige Variationer.

Det var tydeligt, at hendes Fader aldeles ikke delte hendes Begejstring. Han hadede al offentlig Optræden, især af en Kvinde; desuden havde han i disse Ulykkens Dage seet dybere tilbunds i hendes Karakter, end i alle de foregaaende Aar tilsammen, og hvorledes vilde hun, som aldrig før havde behøvet at underordne sig noget Menneske, nu paa én Gang kunde finde sig deri. Ak, hvor blind, hvor blind havde han ikke været? Hvor lidt havde han forstaaet at lede dette vilde, uregjerlige Sind, i hvilket det Gode og det Onde stredes om Herredømmet? Han vidste, at hun havde Evner, men frygtede, at hun selv skattede dem for højt, og dog, vilde maaske ikke netop en saadan Stilling som den, hun higede efter, være den allerbedste Skole? Han kunde ikke bestemme sig strax, men lovede at tænke alvorligt over Sagen en Dagstid eller to. Ventetid er altid lang, og alle de Venner, som kom for at vise deres Deltagelse, forkortede den just ikke for Mary.

»Jeg vilde ønske, Tante, at Du ikke vilde tage imod Andre end de Allernærmeste. Jeg hader at have Huset fuldt af Folk, som saamænd ikke kommer for Andet, end for at se, hvorledes vi klarer os i det. Om jeg saa skal fortæres, skal de ikke se en Taare i mine Øjne; den Tilfredsstillelse

skal de dog ikke have. Jeg kan bære Alt! Kun, for Himlens Skyld, lad mig være fri for Medlidenhed!«

»Hvor kan Du dog tale saaledes? Det gjør mig saa godt at se alle disse kjære Mennesker; det letter Sindet at føle, hvor afholdt din Fader er, og hvor inderligt de tager Del i vor Sorg. Tænk blot paa Tante og Onkel Bagge; hvor mageløse de har været! Onkel Bagge, den velsignede Mand! Jeg forsikrer Dig, han havde Taarer i Øjnene, da han var her forleden.«

»Jeg troer, at det var Taarerne i dine Øjne, som forblændede Dig saaledes, at Du antog dem for at være i hans. Jeg vilde miste al Respekt for Onkel, hvis han havde viist sig saa svag. En Mand skal være en Mand og ingen Pjalt.«

Tre lange Dage, maatte Mary vente paa Resultatet. Grosserer Lund gik flere Gange til Professor Christensen, og efter lange Forhandlinger blev det besluttet, at hun skulde have Lov til at prøves. Hun var ellevild, omfavnede sin Fader, løb saa om i hele Huset for at finde Tante Jette og Helga, og berette dette Glædens Budskab. Den første, som var aldeles blottet for kunstnerisk Smag, gav et lakonisk:

»Det er ogsaa nogle Fjantestregere! Det vilde da være langt fornuftigere og bedre for Dig, at gaa ud som Husbestyrerinde eller Gouvernante, end at gaa og skraale og sparke om paa det Kongelige« — en Udtalelse, som Mary kun værdigede et foragteligt Smil.

Hos Helga fik hun al den Sympathi, hun kunde ønske sig, og de to Søstre tilbragte en lykkeligere Formiddag, end de i lange Tider havde gjort.

Carl kom om Eftermiddagen. Han havde endnu ikke seet dem siden Falliten, og medens han stod og ventede i Dagligstuen, tilbagekaldte han alle de lykkelige, glade Dage, som han havde tilbragt der. Hvad skulde der nu blive af Mary? Maaske der vilde gaa tre til fire Aar, førend han kunde tilbyde hende et Hjem. Hvad vilde der blive af hende i den Tid? Hvorledes havde hun mødt Ulykken?

Carl var just ingen Pjalt; men dog var det godt, at Mary ikke saae ham i dette Øjeblik; thi saa vilde den Foragt, hun om Formiddagen havde udtalt for Faderen, sikkert være gaaet over paa Sønnen; thi med en Hurtighed, som om han begik en Forbrydelse, viskede han en Taare af Øjet. Da Mary tilsidst kom ind, kunde han næppe troe sine Øjne. Med det mest glædestraalende Ansigt kom hun ham imøde. Var hun letsindig, hjærteløs? Lidt skarpt spurgte han, hvorledes hendes Fader havde det.

»Han har det godt, og er den bedste, kjæreste Fader. Han har givet mig Lov til at gaa til Theatret.«

Han saae bebrejdende paa hende. Havde hun da kun Tanke for sig selv?

»Hvorfor seer Du saaledes paa mig, Carl?« spurgte hun, lidt ilde tilmode. »Du veed jo, det er et gammelt Ønske.«

»Aa, jeg blev lidt forbauset over, at dit første Udbrud kun gjaldt Dig selv. Jeg havde troet, at din Faders Ulykke havde opfyldt alle dine Tanker.«

Hun rødmede dybt:

»Det er at tænke paa Fader, naar jeg først søger at skaffe mig en Stilling, hvorved jeg kan blive uafhængig.«

»Det er sandt, men — Theatret — der er andre Stillinger, end netop det.«

»Ikke for mig! Jeg bryder mig ikke om Andet.«

Han vidste i dette Øjeblik ikke selv, om det var Angsten for at se hende i en Stilling, han hadede, eller Angsten for derved at miste hende, som bevægede ham dybest. Egenkjærlighed griber saaledes ind i vort Liv, selv hvor vi troe os mest frie for dens Indflydelse, at den gjør os til inkompetente Dommere over vore egne Bevæggrunde:

»Du kjender min Mening i det Kapitel«, sagde han med rynkede Bryn. »Jeg vilde hellere se Dig i den mest beskedne Stilling, end som en af de Første ved Theatret.«

»Hvis det er dit Alvor, saa er Du ikke den Ven, jeg antog Dig for.«

»Ikke din Ven? Mary, Mary! Du veed jo godt, at jeg vilde ofre Alt for din Lykke.«

»Men naar min Lykke netop er dér, saa burde Du opmuntre, ikke dæmpe mit Mod; det vilde være ædelmodigere af Dig.«

»Jeg kan ikke opmuntre til Noget, som er mig saa meget imod. En Kvindes Liv kan ikke være for tilbagetrunkent og stille.«

»Jo, det kan det, naar dermed hendes Evner underkues. Hvorfor kan I Mænd aldrig finde Eder i at se os arbejde under samme Frihed som I? Hvorfor vil I altid prøve paa at omskabe os efter Eders Ideer? Det er hverken rigtigt eller klogt af Eder. Er der ikke i enhver Kvinde, lige saa vel som i Manden, noget Individuelt, som ikke bør tilintetgjøres? I Mænd miste jo dog selv derved en stor Hjælp og Støtte i Livet, og vi Kvinder miste endnu mere — Livet selv.«

»Du lader til at have tænkt meget over Kvinde-spørgsmaalet?« svarede han lidt spydigt.

»Jal Nok til at være kommen til den Overbevisning, at det er lykkeligere at kunne staa paa sine egne Ben, end altid at være underordnet Andre. Nok til at indse, at virkeligt Venskab ligger i at udvikle, styrke og bevare det Individuelle hos sin Ven og lade det have frit Løb.«

»Men naar man saa opdager, at hun eller han udøver det frie Løb i en aldeles forkert Retning, hvad saa?«

»Saa, ja naturligvis, saa først griber man ind.«

»Og er Det, ikke det jeg gjør nu? Jeg finder ikke, at Theatret er din rette Sphære, derfor griber jeg ind og beder Dig endnu engang: Benyt din Stemme, hvorledes Du vil; syng paa Concerter, underviis i Sang, men gaa ikke til Theatret!«

Han saae indtrængende paa hende?

»Jeg kan ikke opgive det; det er for seent nu! Desuden, hvorfor mener Du, at Theatret ikke er min rette Sphære?«

»Lad os hellere lade være at tale mere derom. Jeg har sagt Dig saa tidt, at den Dag vil komme, da Du selv vil erkjende, at Forfængelighed, Intrige, Misundelse og Bagtalelse er Sangerindens daglige Lod; men til den Tid vil Du rimeligvis selv være saa forblindet, at Du ikke kan skjælné Sort fra Hvidt.«

Mary havde hidtil staaet rolig. Nu stillede hun sig foran Carl; med blussende Kinder og funklende Øjne raabte hun:

»Hvor vover Du at tale saaledes? Jeg kjender Dig ikke igjen! Dine Anskuelser ere snævre, bornerte og en Mand uværdige. Enhver Stilling kan besudles, ligesom enhver Stilling kan forædles. Det er ikke Stillingen der gjør det; men ene og alene de Tanker og Følelser, som besjæle En, idet man tager fat paa den.«

Carls Syn paa denne Sag var aldeles borneret; han var ikke mere sig selv. I et roligere Øjeblik vilde han have indseet, at hun havde Ret i, at en Ven handler rigtigst ved at opmuntre til at virke efter Ens Evner. Havde han gjort dette, vilde han have opnaaet, hvad han kæmpede for; men, forblindet som han var, undlod han at drage hende til sig. Modstand føder Modstand; Mary var ikke den, som først vilde give efter, og medens Carl saae hendes Fremtid i en Verden, der var saa forskjellig fra hans, handlede han, som saa mange have handlet før ham. I Angsten for den indbildte Fare, som truede fjernt, glemte han den, der laa lige for hans Fod.

Han svarede ikke paa Marys sidste Udbrud; lod næppe til at have hørt det. Mørk og taus sad han og stirrede ud for sig. Saa rejste han sig og gik sin Vej, uden engang at byde hende Farvel.

Niende Kapitel.

En Ugestid efter sang Mary for Theaterdirektøren.

»Meget lovende! I høj Grad lovende!« sagde denne, og tilføjede til hendes store Glæde, at han om meget kort Tid vilde sende hende en Rolle.

»Jeg ønsker at debutere, som »*Margaretha*« i »*Faust*.«

»Ja, det vil alle Debutantinder; men i saa Henseende maa De virkelig bøje Dem for mit Ønske, ja være glad til, at De i Deres unge Alder overhovedet faaer Lov til at debutere.«

Marys Heftighed blussede op; men et Blik fra Professor Christensen afvendte det truende Uvejr.

Det varede ikke mange Dage, før hun i sin Haand holdt en Rulle Musik, sendt fra Theaterdirektøren. Hurtigt aabnede hun den; men hvor stor var ikke hendes Skuffelse, da hun istedetfor »*Margarethas*« Parti, saae »*Elisabeths*« i »*Tannhäuser*« og tillige en Tilsigelse, at om tre Uger vilde Prøverne begynde. Hun havde aldrig hørt Andet af

»*Tannhäuser*« end Marschen; men med uforsagt Mod tog hun fat. Partiet laa godt for hendes Stemme; kun var hun skuffet over ikke at faa Lejlighed til at udfolde sin Kunst i Retning af Kolektur. Hun fik den reglementerede Undervisning paa Dandseskolen, hvad hun fandt aldeles overflødig. Som saa mange Begyndere havde hun en urokkelig Tro paa Publikums og Bræddernes inspirerende Indflydelse. Baade Professor Christensen og Direktøren vare meget tilfredse med Prøven i Synge-salen, og Alt lovede for saa vidt godt. — Den længe imødesete Dag oprandt.

Første Act var forbi, anden Act begyndte, og ind kom Elisabeth hoppende, og springende som en Gazelle, der er flygtet fra sit Bur, og med et Ansigt, saa straalende, saa begejstret, sang hun:

»*Dich, theure Halle, grüsz ich wieder!*

Froh grüsz ich Dich, geliebter Raum!«

Nu var hun der altsaa! Men var det Scenen? Hendes Øjne vandrede fra Plads til Plads; hvor underligt alle de tomme Loger saae ud i det dæmpede Lys! Dog, en livlig Indbildningskraft befolker hurtigt de ødste Steder, og snart var hver Plads besat med nysgjerrige, beundrende Tilhørere, Da hun kom til den kongelige Loge, sænkede hendes Blik sig ærbødigt for det graa Lærreds Overtræk, som om dette personificerede selve det kongelige Hus. Over hele hendes Fremtræden var der imidlertid en saa barnlig, naiv Forfængelighed, at man ikke kunde blive vred paa hende.

Et ungt, smukt Ansigt, paa hvilket Henrykkelse og Begejstring staa malede, udøver altid sin

Fortryllelse, og man kan ikke fortænke Direktøren i, at han et Øjeblik lod sig bedaare af hendes Ydre og virkelig ualmindelig smukke Stemme, saa at hans Dom blev skaansommere, end den fra et dramatisk og musikalsk Standpunkt burde have været. Da Arien var forbi, standsede han hende og sagde:

»Lad os faa den engang endnu; men med mere Værdighed, mere i Overensstemmelse med *Elisabeths* Karakter.«

Ak, den stakkels Direktør anede ikke, hvilken Varsomhed, der behøvedes for at behandle omtalte Elisabeth. Hun selv var aldeles begejstret over sin Præstation. Hvor havde hendes Stemme ikke fyldt hele det uhyre, tomme Rum! Det var noget Andet end Syngesalen eller Dagligstuen derhjemme. I Tankerne havde hun hørt en brusende Bifaldssalve følge paa Arien. Hun blev derfor baade forbauset og forbitret ved at høre, at hendes Foredrag kunde udsættes for Kritik. Blodet foer hende til Hovedet; dog beherskede hun sig og begyndte igjen, men denne Gang mekanisk, uden Spor af Udtryk.

»Nej! Nej! Saadan kan det aldeles ikke gaa! Dette er værre! Elisabeth er ingen Isblok. Se at faa blandet lidt af Deres første Begejstring med Deres nuværende Ro, og saa maa De spille Comedie! De maa ikke staa hele Tiden paa ét Sted og stirre omkring. — Se saa, lad os prøve endnu engang!«

»Værre!« — Han sagde virkelig »værre! Nej, det var virkelig for galt! Hun vilde svare; men Direktøren havde allerede givet Tegnet, og Orkestret begyndte igjen, saa hun maatte følge med;

men hvo fatter hendes Forfærdelse og Harme, da pludseligt Alle de Tilstedeværende brast i Latter. Hun saae paa dem, taus, men med lynende Øjne. Direktøren fattede sig hurtigt:

»Undskyld, Frøken, vor Munterhed! Men hvis De havde kunnet se Dem selv, vilde De sikkert have stemt i med. En, to, tre! — En, to, tre! Som om Svømmelæreren komanderede Dem. De har jo gennemgaaet Plastik paa Dandse-skolen?»

»Ja«, svarede Mary opbragt. »Men det kalder Hr. Direktøren vel ikke at spille Comedie?»

»Naar De ikke selv kan opfatte en Rolle, maa De gjøre Brug af det Lærte. Derved gjør De Dem idetmindste ikke latterlig; man maa krybe før man kan gaa. Alle vore bedste Kræfter har gennemgaaet samme Skole. Lad os prøve engang endnu!«

Dette var at prøve Marys Taalmodighed for haardt, og hun skjulte det aldeles ikke. Vel gjorde hun Brug af den Plastik, hun havde lært. Men paa saa uskjøn og overdreven en Maade, at Direktøren standsede hende, førend hun var halvt gennem Arien. Men hun agtede ikke derpaa. Med en utrolig Halstarrighed sang, for ikke at sige skraalede hun Sangen til den sidste Node. Direktøren var fnyssende:

»Min Frøken! Maa jeg spørge Dem, hvad mener De med en saadan Opførsel?»

»Sig mig da, hvad jeg skal gjøre? Det lader jo til, at Alt, hvad jeg gjør, er forkert. Hvad forlanger egentlig Hr. Direktøren? Skal jeg knæle, skal jeg styrte op og ned ad Scenen? Skal

jeg slaa ud med Armene? Kan De dog ikke sige mig det, istedetfor at staa der, uden at give mig den ringeste Anvisning! Jeg har jo ikke den fjer-neste Idé om, hvorledes jeg skal spille Comedie.«

Atter klang der en munter Fnisen nede fra Orkestrets Dyb, dog med mere Tilbageholdenhed end første Gang. Dette var at gyde Olie paa Ilden, og kogende af Raseri raabte hun:

»Hvad leer De af dernede? De skulde skamme Dem over at rotte Dem sammen med denne Hr. Direktør, som tydeligt nok ikke har mindste Begreb om sit Kald, og heller ikke om, hvorledes man bør opføre sig lige over for en Dame.«

Dette blev dog Direktøren for grovt. Ganske roligt, men bestemt, tog han hende under Armen for at føre hende ud:

»Min Frøken, det er vist Dem, der forvexler Deres Kald med mit. Det er Dem, der skal spille Comedie, ikke mig. At De aldeles ikke har Begreb derom, har disse faa Minutter tilstrækkeligt viist mig. Desuden har De ved Deres Opførsel gjort Dem fuldstændig umulig i Theatrets Tjeneste.«

Mary sled sin Arm fra ham med et saa ublidt Ryk, at han snublede og vilde være falden, hvis ikke Regissøren havde grebet ham. Hun følte, at Alt var tabt, og aldeles ude af sig selv udbrød hun:

»Aa, lad ham ligge! Et lille Stød for En, der saa skaanselsløst støder Andre i Fordærvelse, kan næppe skade.« Hun brast i en hæs, hysterisk Latter, og flygtede til Paaklædnings-

værelset, hvor hun under en Explosion af Hægter, Maller, Knapper og Baand iførte sig sin egen Dragt.

Ti Minutter efter var hun i Amaliegade igjen.

Næppe havde hun forladt Scenen, før hele Personalet brast i en saa ustandselig Latter, at Direktøren, tiltrods for sin Harmes, stemmede i med:

»Man kan i Sandhed sige, at vi idag har overværet et Skuespil, som kun sjeldent bliver opført hos os. Himlen forbarme sig, hvilken Arrigskab! Aldeles ypperligt, hvis hun blot skulde have spillet »Medea«.

En dejlig Stemme forresten, og et ypperligt Theaterydre; men Himlen bevare En for at faae at gjøre med en saadan Medusa«.

Det Samme, om ikke sagde, saa tænkte dog Alle, der kom i Berøring med hende i de efterfølgende Dage. Man kunde ikke mærke, at hendes Selvtillid havde lidt et Knæk; hun betragtede sig tvertimod som Offer for en Sammensværgelse, syntes, at hun var bleven uforsvarligt behandlet; og nu, da hun ikke længere havde de Skyldige at lade sin Vrede gaa ud over, regnede det ned over de Uskyldige. Ingen kunde gjøre Mary tilpas, Ingen komme hende nær. Carl blev hentet; ham vilde hun slet ikke see. Tilsidst lukkede hun sig inde paa sit Værelse, det Fornuftigste, hun havde gjort i mange Dage, og et følgeværdigt Exempel for Alle, som ikke kunne styre sig selv.

Tiende Kapitel.

Det gaaer med Theater- som med Statshemmeligheder. De antages kun at kjendes af de Indviede; men, tiltrods for al Forsigtighed, siver de ud gjennem Døre og Sprækker. Først hvisker man om dem i Krogene, saa tager man Mod til sig og taler højere og højere. En siger dit, en anden dat, en tredje dit og dat; saa begynde Udvæxterne, indtil vi har det gamle, men evig unge »Det er ganske vist.« Det er ogsaa ganske vist, at en Skandale, især ved Theatret, modtages med Jubel. Her var noget Nyt og Interessant for de glade Kjøbenhavnerne, og fra Kongens Nytorv til Vibenshus lød det: »Har De hørt Den om Frøken Lund? De veed, hende i Amaliegade, hvis Fader gik fallit? Ikke? — Ja, hvis De vil love mig ikke at tale derom, skal jeg fortælle Dem det. Sophie Madsen, som er forlovet med Hr. Johansen i Kapellet fortalte mig det selv.«

Saa blev Ørene lukkede op, Indbildningskraften sat i Bevægelse, og med et: »Næ, hvor det er rædsomt!« gik Skandalen videre, altid med en lille Forbedring, og da Historien, takket være velvillige Venners sædvanlige Delikatesse, naaede til Grosserer Lund, var det med saadanne Prydelser, at Sammenhængen næppe var til at forstaa. Der var lagt Mary Ord i Munden, som næppe nogen Dame vilde have brugt. Det hed sig, at hun havde slaaet baade Theaterdirektøren og sin Sanglærer paa Øret. Ja, et vittigt Hoved paastod endog, at hun havde sparket

Kapelmesteren i Hovedet. Mon selv Pepita kunde have udført et saadant Luftspring?

Mary var lige ved at gaa fra Sands og Samling. Det var ikke muligt at faa hende uden for en Dør. Grosserer Lund vidste hverken ud eller ind. Tilsidst gik han til Dr. Bagge, og efter at have lagt deres Hoveder i Blød, lovede denne at gaa op og tale med hende.

Han valgte en Dag, hvor alle De Andre vare ude. Da Mary saae ham, sprang hun vredt op, hun havde ikke villet tale med et eneste Menneske og betragtede hans Besøg som en Overrumpling; men der var Noget i Dr. Bagges Blik, som holdt hende i Tømme.

»Sæt Dig her i Sofaen Mary!«

Hun adlød mekanisk. Han satte sig ved Siden af hende og tog begge hendes Hænder i sine.

»Aa, jeg troer jeg bliver gall!« udbrød hun, idet hun forgjæves prøvede paa at frigjøre sig.

»Nej, endnu ikke«, var det lakoniske Svar. »Først faaer Du Helga til at gaa fra Forstanden, hun er den mest modtagelige; saa Tante Jette, saa din Fader, og saa er der tilsidst en Mulighed for, at Du synes, Du bør gjøre dem Selskab. Men da Helga endnu ikke har begyndt at vise Symptoner dertil, kan Du foreløbig være ganske rolig.«

Mary vidste ikke rigtig, om han gjorde Nar eller ikke. Atter prøvede hun paa at drage sine Hænder til sig, men uden bedre Resultat:

»Nej, men det bliver min Død!«

»Det er meget muligt! Indbildning har dræbt

Mennesker før idag. Det er kun nogle Uger siden, at en Dame i Massachusetts døde af Angst, fordi hendes Hus ved de forandrede Grændseskjel kom til at høre under Connecticut, og hun havde altid hørt, at der skulde være saa usundt dør. Saadanne Tilfælde hænde ofte.«

Mary stirrede paa Dr. Bagge; men han sad aldeles alvorlig. Saa følte han hendes Puls og bad om at se Tongen:

»Hm, Hm! Dog ikke saa slemt som jeg havde troet! — Hør, veed Du hvad, hvis Du bryder Dig om at leve, kan jeg maaske endnu redde dit Liv, naar Du vil begynde at studere Stats-Økonomi.«

»Stats-Økonomi!«

»Ja, Stats-Økonomi! Og naar Du rigtig har faaet Dig sat ind i vor Nationaløkonomi, samt Grundene til dens Af- eller Tiltagen, den bedste Maade at drage Fordel af Landets Hjælpemidler og ødsle saa lidt som muligt, saa skal Du overføre det paa Dig selv; med andre Ord, istedetfor Stats-, kan Du kalde det for Individuel-Økonomi. Det er rigtignok at begynde med Halen istedetfor med Hovedet; men vi kan jo for en Gangs Skyld se, hvad den Fremgangsmaade vil føre til.«

Mary saae ud som et stort Spørgsmaalstegn.

»Løber det rundt for Dig? Vent blot, saa skal vi nok faa det klaret. Stats-Økonomien vil vi et Øjeblik lade ligge, og holde os til din egen. Hvilke Kapitaler har Du?

»Fire Tusend Kroner.«

»Hvad mere?«

»Ikke mere.«

»Det var som Satan! Saa er Du jo ikke mere værd end en Blæksprutte.«

Mary stirrede aldeles forvildet paa ham.

»En Blæksprutte? Den har da i Reglen ikke fire Tusend Kroner.«

»Pokker tage Pengene! De kan da ikke vare evigt. Men Du har da, min Tøs, to Øjne, to Øren, en Tunge, en Næse, to Arme og to Ben — naa er det maaske ikke Noget?«

»Jo, men — — «

»Intet men; de er mere værd end fire Millioner Kroner. Og saa din Stemme, er den maaske heller ikke Noget? Du har først og fremmest et sundt Legeme, alle dine Sandser, en ypperlig Stemme, og saa tilsidst de fire Tusend Kroner — følger Du med?«

»Ja.«

»Naa, saa gaaer vi videre! Stemmen er den, vi har mest med at gjøre; men hvad troer Du, at der bliver af den, naar Du, istedetfor at synge, bruger den til at jamre og hyle med hele Dagen?«

Mary hang med Hovedet.

»Ja, ikke sandt, den vilde snart være fløjten? Men den dejligste Stemme, og det mest fordelagtige Ydre hjælper Altsammen Intet, naar et Pigebarn ikke forstaaer at beherske sin Heflighed, og Du veed lige saa godt som jeg, at saadanne Fejl bliver ikke bedre, men værre med Aarene. Hvis Du bliver ved at give efter for saadanne Udbrud, saa vil det ende med, at Du gjør Dig umulig i enhver Stilling. Husk, at hver Gang Du bevæger din Arm, sætter Du Musklerne i Bevægelse, som derved udvikles;

men troer Du, at Du kan fordreje dit Ansigt i Vredesudbrud, uden ligeledes at bevæge og udvikle Musklerne? Kun bliver disse uddannede paa en forkert Maade, og efterlader paa dit Ansigt Mærker af dit Sind, og det bliver, min Salighed, ikke Skjønheids-Mærker. Altsaa, Nummer et: »Lær at beherske Dig.«

Mary sad taus og med nedslagne Øjne. Hun følte, at det var en Ven, som talte til hende, og hun følte mere: Sandheden i hans Ord. Hun vovede ikke at svare, og Doktor Bagge vedblev:

»Nummer to: Lær, at naar man vil udføre noget virkelig Godt, saa maa man, foruden Kjærlighed og Forstand, have Udholdenhed og Flid, uden disse vinder man aldrig frem. Troer Du, at Du den første Gang, Du faaer en Malerkost i Haanden, strax kan male et Kunstværk? Hvorfor saa bilde Dig ind, at Du i samme Nu, Du sætter Foden paa Scenen, kan gjøre Underværker? Nej — sig mig ikke imod! Du bildte dig det ind, ellers vilde Du med Glæde have taget imod ethvert Vink, Instruktøren gav Dig, og vilde have undgaaet en Scene, hvorved Du unægtelig har gjort din Stilling temmelig ubehagelig; men som gamle Shakespeare siger: »Lad os ikke bebyrde vor Erindring med en Sorg, som er forbi.« Din Stemme er lige saa god og smuk som før; den er en Kapital, som Du bør sætte ud paa den mest fordelagtige Maade, hvilken for mig synes at være den at rejse til Udlandet og arbejde dygtigt, uden at tænke paa at optræde, indtil en virkelig duelig Lærer siger: »Nu er Tiden dertil kommen«. Hvor

Du rejser hen, er omtrent det Samme, om det saa er til Arabien, skjøndt man siger, at deres Musik er, som naar man slaaer Strigler af paa Stenbroen. Hvad det gjælder mest om, er at faa Dig afsted og faa begyndt paa Arbejdet, saa snart, som muligt.

Altsaa — hold nu fast paa det Hele! Kapitalen, Stemmen, Forøgelse af Kapitalen, Selvbeherskelse, Taalmodighed og Flid. Et varmt, kjærligt Hjerte desforuden skader paa ingen Maade.

Naa! Kan vi saa smile? Jeg maa dog vide om min Elev er tilfreds med min Maade at under-vise Stats-Økonomi paa?»

Mary slyngede Armene om sin Onkels Hals og brast i Graad:

»Tak! Tak!« Det var Alt, hvad hun kunde fremstamme:

»Ja, tud Du kun, min Tøs! Den Slags Taarer letter Sindet. Vi maa alle have vor Sikkerheds-ventil. Manden har en, det er hans Mund; Kvin-den, som er en forbandet indiviklet Maskine, maa have tre, Munden og Øjnene, og skjøndt Himlen veed, at de kan gjøre Brug af den første, trods nogen Mand, saa er det dog godt, at de kan slippe Noget af Dampen ud ad Øjnene med; hvis ikke, sprang s'gu Maskinen i Luften.«

»Men, Onkel, Du veed ikke, hvor svært det er at holde sig i Tømme. Jeg hader mig selv for den Sorg, jeg foraarsager Andre, og dog er det som en indre Magt driver mig, tiltrods for mig selv. Du veed ikke, hvor jeg har lidt i al

denne Tid! Maaske vil Du foragte mig, naar jeg tilstaaer, at mine Lidelser har været saa store, at jeg undertiden har tænkt: Hvorfor skal ikke de Andre ogsaa have lidt?»

Han klappede hende venligt paa Kinden:

»Foragte Dig, fordi Du ærligt skrifter? Nej! Erkjendelsen af en Fejl er det første Skridt til Forbedring. Men hvad det angaaer at holde sig selv i Tømme, troer Du da, at der er en Eneste af os, som ikke føler, hvor svært det er? Men veed Du, naar det er sværest? Det er, naar vi sætter vort Maal højere end vi mægter.«

»Men jeg kan ikke opgive Theatret! Det er blevet en saadan Lidenskab hos mig, at den formelig synes at fortære mig.«

»Det er der heller Ingen, der forlanger; kun maa Du foreløbig ikke tænke derpaa, men arbejde! arbejde! Lidenskab siger Du? Nej, Gudskelov, Du er endnu for ung til at kjende dette Ords rette Betydning, og hvad den kan lede til. Den er en ødelæggende Lavine, der styrter os som en ukjendelig Masse i Afgrunden. Lær itide at styre din Lidenskab, ikke lade den styre Dig!

- Og nu, til Slut, Mary! Naar Du om kort Tid tager til Udlandet, saa vug Dig ikke til Ro med den Tanke, at Kamp mod dit Sind ikke behøves der; den behøves her, der og allevegne. Resten staaer i hans Haand, der gav Dig det der« — og Doktor Bagge pegede paa hendes smukke Hals, idet han reiste sig og gik.

Ellevte Kapitel.

Naturligvis var nu Spørgsmaalet: »Hvor skal jeg rejse hen?« det vigtigste. En foreslog Paris, en Anden Brüssel, en Tredie Leipzig, men Mary sagde — London.

»London!« udbrød Dr. Bagge, da han et Par Dage efter kom op, for at høre om en Bestemmelse var tagen. »Det kan jeg ikke rigtig med! Af alle Lande i Verden, er det umusikalske England det sidste, jeg vilde tage til; saa kunde Du ligesaa gjerne have fulgt mit Vink at tage til Arabien. — England! — London! Du vil enten komme hjem uden Stemme, eller uden at have lært Noget. Har Du nogen Idee om, hvor fint et Instrument Strubehovedet er, og med hvormegen Varsomhed det bør behandles? Nej! Du troer naturligvis, at det er gjort som en Mundharmonika; men det er Fanden, er det. I saadan en Taageby som London, bliver det kun rustent!«

»Men de Bedste rejse dog til London.«

»Ja, men bild Dig bare ikke ind, at Engländerne bryder sig om Musik. Jeg vil blot give Dig et Exempel. Ifjor Sommer, da jeg kom fra Lægemødet i New York, blev jeg paa Tilbagerejsen tre Dage i Liverpool. Hr. — hvad Satan hedder han nu? Du veed, Tyskeren, som var her for et Par Aar siden?«

»Bülow?«

»Nej, nej! Ham med Løvemanken, ham, som gaaer paa Benene, som om de vare en knækket Passer.

— Naa! Jeg kan ikke huske Navnet; det er ogsaa det Samme! Nok er det, han gav en af sine glimrende Koncerter, Salen var propfuld; men der var saadan en Faddersladder, at man ikke kunde høre Ørenlyd. Tilsidst standsede Fyren midt i en af Beethovens Symfonier for at anmode om Taushed. Da hørtes pludseligt oppe fra Galleriet en skingrende Damestemme raabe: »Saa hældte Asnet Fløden i Sengen!«

»Det kan dog ikke forandre min Beslutning,« svarede Mary leende, »Liverpool er ikke London. Desuden er Fader glad over mit Valg. Nogle af Faders bedste Venner boer der.«

Det var meget svært for Grosserer Lund at skulle afse Mary; men, som sagt, det hjalp at kunne sende hende over til Venner. Han bad disse at anbefale hende et Hjem. De tilbød deres eget, og paa saa venlig en Maade, at Grosserer Lund ikke kunde sige Nej. Rejsen blev fastsat til næste Maaned, den syvende Marts, og nu gjaldt det blot at finde Rejseselskab, for alene hverken vilde eller turde han sende hende.

Efter gjentagne Avertissementer, hvem skulde der saa en skjøn Dag melde sig andre, end »Rasse«. Tante Jette var alene hjemme, og hvad ligner hendes Forbauselse ved at høre, at Frøken Rasmussen virkelig meldte sig som Duenna for Mary. Paa Spørgsmaalet om, hvorledes det kom sig, at hun tænkte paa at foretage en saadan Rejse, svarede hun:

»Seer De, Frøken, jeg havde en Cousine, som engang om Sommeren plejede at bede mig ud til sig paa Skodsborg paa Lammesteg og Jordbær.

Det var min eneste Slægtning, jeg mener Cousinen; men undtagen denne ene Dag om Aaret, kom vi aldrig sammen. Hun døde for to Maaneder siden, og har, til min store Forbauselse, testamenteret mig femten hundrede Kroner.«

»Nej virkelig! Det var da nydeligt.«

»Ja ikke sandt? Og da det altid har været mit Hjertes Attraa at rejse til London for at se, hvor min Kjæreste havde sin Boghandel, og hvor vi skulde have boet, veed jeg ikke bedre, end nu at gjøre Brug af Pengene paa den Maade, saa kan jeg jo ogsaa paa samme Tid faa Noget af Sproget lært og tage lidt mere for Timen, naar jeg kommer hjem.«

Tante Jette lovede at tale med de Andre derom; men Mary satte sig strax bestemt derimod.

»Jeg rejser ikke med Frøken Rasmussen! Hun seer ud, som om hun lige var kommen ud af Noahs Ark. Der er ikke et Menneske, uden de vender sig om efter hende paa Gaden.«

Marys Indvending hjalp imidlertid ikke.

»Enten rejser Du med Frøken Rasmussen, eller ogsaa bliver Du hjemme,« svarede hendes Fader. »Hun er i alle Henseender meget hæderlig, og saa beskeden i sin Optræden, at hun næppe vil støde an.«

Og derved blev det. Tiltrods for Aarstiden, blev det ogsaa bestemt, at Rejsen skulde gaa direkte med Dampskib.

Hvilket Virvar de sidste Par Uger, hvilken Løben om i Butiker, og for at sige Farvel. Overalt blev Mary overvældet med Beskrivelser over

Englændernes Kulde og Arrogance; men hun af-færdigede dem Alle med et: »Har De været i England?»

»Næ—æ — men —«

»Kjender De mange Englændere?»

»Nej, selv kjender jeg Ingen; men Tante Juliane kjender en Dame, som kjender en Familie, der har rejst med flere Englændere. og de siger at —«

»Naa? — Ja, men naar jeg kommer hjem, saa skal De nok faa Besked paa nærmere Haand.«

Carl havde hun ikke seet siden den uheldige Sammenkomst. Nu kom han for at sige Farvel, et dobbelt tungt Farvel for ham, da han mere og mere saae, hvor forskellige deres Følelser vare blevne i de senere Par Aar. Men med Ungdommens sædvanlige Haab opgav han endnu ikke Alt. Kunsten kunde dog ikke vedblive at være hende nok; en Tid maatte komme, da Kjærligheden vilde vaagne, Gnisten maatte tændes. Dog var han tung i Sindet og forraadte mere af sine Følelser, end han før havde gjort. Hun saae hans Sorg; men hvorledes kunde hun forstaa hans Kjærlighed, hun som ikke vidste, hvad dyb Kjærlighed var? Og alligevel, da han var borte, løb Taare efter Taare ned ad hendes Kinder. I Afskeden fra ham begyndte hun at føle, hvor svært det er at skulle ud i Verden, alene, langt bort fra alle Kjære, bort til et Land, hvor endog Sproget er fremmed. Energisk tørrede hun sine Øjne. »Pjalt som jeg er! Ikke en Taare mere!« men der kom en til, saa atter en, fulgt af mange — det var alligevel ikke saa let, som hun havde troet.

Den sidste Aften var kommen. Alle prøvede paa at være muntre; men det lykkedes ikke for Nogen.

Nu ønskede Mary, at Alt havde været ugjort. Ak! havde hun blot behersket sig ved Prøven, hvor forskjelligt vilde Alt nu ikke have været! Men »gjort Gjerning staaer ikke til at ændre«; hun maatte bøje sig for Skjæbnen, eller rettere for de Følger, som hendes eget, ustyrlige Sind havde skabt. Hun var en Erfaring rigere, en bitter Erfaring, og hun lovede sig selv højt og helligt, aldrig mere at lade Heftheden løbe af med sig.

Trist og mørk laa Havnen den syvende Marts, da det store, sorte Dampskib kastede løs, og Mary stod paa Agterdækket, med hver Nerve anspændt, for at faa det sidste Glimt af de kjendte Ansigter at se. Helga var Den, hun saa sidst; hun var løbet med saa langt, hun kunde, indtil det fæle Bolværk standsede hende. Hun stod der længe efter, at Dampskibet, som førte hendes elskede Søster bort, var forsvundet.

Stakkels, lille Helga! Hun havde næsten ikke kunnet rive sig løs fra Marys Favn. Tiltrods for alle de Gjenvordigheder, hun saa tidt havde gennemgaaet, havde dog deres Samliv været fuldt af søsterlig Kjærlighed og Fortrolighed. Nu syntes Alt saa øde. Med Øjnene blændede af Taarer vendte hun sig tilsidst om, tog sin Faders Arm, og tause vandrede de og de Andre, som ogsaa havde været nede for at tage Afsked, hver tilbage til Sit.

Skilsmissen er altid haardest for dem, der blive tilbage i de gamle Omgivelser, hvor hver Krog minder om Savnet.

Tolvte Kapitel.

I det sydlige England, i Provinsen Sussex, omtrent en Milsvej fra Kysten, er der en lille Plet, som hedder Arundel. Skjøndt Omegnen ikke frembyder de storartede Naturskjønheder, som man finder i det nordvestlige England, har den en vis Ynde, som en sand Elsker af Naturen ikke kan undlade at lade sig henrive af. De bølgende Højdedrag med rigt blomstrende Gyvel og Klokkelyng vævede ind i det bløde, mosagtige Grønsvær, Markerne med deres Brombærhække kappes med de lange, mægtige Ege- og Elme-Alleer om at yde Vandreren Kjølighed og Skygge. De smaa, ilende Vandløb, som risle afsted i alle mulige skjulte Snoninger, for pludselig, med en kaad Vending, gjækkende at løbe videre i en Retning, man aldeles ikke ventede, henrive Øjet. Mangfoldige smaa, maleriske Stenkirker, med deres vedbenddækkede, normanniske Taarne, titte frem mellem Træerne og søge ved deres gammeldags, interessante Ydre at tiltrække sig Kunstnerens eller Digterens Blikke. De veed godt, at lykkes det dem først, saa er der ingen Mulighed

for at slippe fra dem. Og Digteren bringer dem sin Sang i Ord, Kunstneren i Farver, og saa gaaer det videre mellem Buske, Strømme, Træer og Bakker.

Naar man kommer til Floden Arun, begynder Terrainet pludselig at hæve sig. Træerne samle sig i tætte Klynger, og man er nu paa et af de Steder, som, skjøndt lille i Omfang, dog synes at have samlet Alt, hvad en engelsk Natur ejer af Skjønhed. Højt oppe paa en af Skraaningerne, med en vid Udsigt over Landskabet mod Nord, og med den engelske Kanal mod Syd, ligger det berømte Slot Arundel.

I et heelt Aarhundrede laa Alt ødelagt af fordums Kampe. Saa blev Slottet atter bygget op; men hvor storartet og imponerende det end ligger, saa er det med en vis Sørgmodighed, at man betragter de nye Fløje. Poesien og Historien er borte. Dog nej, ikke ganske. Ved den vestre Fløj er der en stejl Stentrappe, som fører op til et af de gamle Vagttaarne, og naar man staaer oppe paa Murtinden, hvor tætte Klynger af Vedbend og vilde Roser vælde ind over Murene heelt ned til den gamle Vindebro, da faaer atter Fantasien og Poesien Vinger. Stolte Minder drage forbi Ens Blik: Saxe r Normanner og engelske Hærskarer trylles op af Jorden. Man hører Kampraab og Sejerssang, seer Riddere drage ud i Kampen eller samle sig paa Murene. Man hører Hestetrampen, Døn og Skrig. Saa bliver atter Alt stille — Bierne summe, Fuglene kvidre, og Blikket vandrer over det dejlige Landskab mod Nord, hvor hist og her en nøgen Klippe

skyder sig frem i den rige Vegetation, som omgiver Slottet.

Det var en af disse Dage i Begyndelsen af Oktober, som man undertiden faaer som et Slags Erstatning for en regnfuld og kold Sommer. Solen skinnede varmt som paa en Julidag, Himlen laa uden en eneste Sky, og Træerne stode vel lidt tynde i Løvet, men dog i deres rigeste, varmt-brogede Efteraarsdragt.

Bøg og Eg, Birk og Elm, stive Naaetræer og bløde Linde — Alle vare de der, og Alle kappedes de om at skabe et uendeligt fintfarvet Bladbroderi. Saa sluttede stod Kronerne, og saa tæt passede de i hverandre, at de ved første Øjekast syntes at smælte chaotisk i hverandre. Men naar man kom nærmere, opdagede man, hvor snildt hvert Træ forstod at hævde sin Ret; thi det slyngede med saadan Omsorg sine Grene ind og op mellem Naboens, at ikke et Blad gik tabt; men seet mod den mørkeblaa Himmel dannede hver Løvpletning en ny og rigere Baggrund for hver af de følgende.

Midt i al denne Herlighed stod en ung Pige ganske alene. Det mørke Haar og de store mørke-brune Øjne gjorde hendes dødelige Bleghed endnu mere slaaende; en dyb Lidelse stod malet i hvert Træk. Hun stod lænet mod et Træ, med Øjnene stift heftede paa Vejen, der snoede sig langs med Bækken. Hver Nerve var anspændt for at lytte. Hvad var det? Kom der Nogen! Med et hæst, gjennemtrængende Skrig foer en Krage hen over hendes Hoved. Dens Skrig lød dobbelt uhyggeligt i den fuldkomne Stilhed, og Lyden fik hendes lille,

fine Skikkelse til at fare sammen, og bragte Taarer i hendes Øjne.

Hun vendte sig til den modsatte Side, hvor man mellem Træerne skimtede et lille, rødt Hus. Det laa saa stille og fredeligt, intet Menneske var at se; det var, som var hun ganske ene i denne store, dejlige Natur. Saa vendte hun sig atter mod Vejen, lyttede og lyttede. Hun trykkede Haanden mod det bankende Hjærte, og det stod tydeligt at læse paa hendes Ansigt, at det var en stor Sorg, som havde jaget Roserne bort fra hendes Kinder.

Nu kom der Nogen! Ja, denne Gang tog hun ikke Fejl. Hun hørte tydeligt hurtige Fodtrin, der nærmede sig. Endelig! Hun foer ned ad Skraaningen, og lige ved Omdrejningen af Vejen mødte hun Buddet, en lille, bredskuldret Dreng paa tolv Aar, rød, forpustet, aandeløs efter det hurtige Løb. Hun rev den gule Convolut ud af hans Haand, aabnede Telegrammet og læste:

»Afgaaer fra London 4.25.

Howe.

Med et »Gudskelov« ilede hun tilbage mod Huset. Lige udenfor Havelaagen mødte hun Lægen. Hun saae ivrigt spørgende ind i hans Ansigt, med et saadant Udtryk af Sjæleangst, at det syntes ham næsten grusomt ikke at kunne give noget Haab, blot for at bringe et Øjebliks Fred til det forpinte Hjærte. Men Doktoren vidste kun altfor godt, at et falskt Haab, dette Morphin for Sindet, vel kan døve Smerten et Øjeblik, men kun for bag efter at lade den bryde frem med fornyede Kvaler. Hvor langt haardere falder ikke Slaget, naar man har

vugget sig i Haab! Han rystede derfor blot paa Hovedet og tog den unge Piges iskolde Haand i sin:

»Min kjære, lille Frøken! Jeg kan ikke give Dem noget Haab. Vorherre kan gjøre et Vidunder; men menneskelig Visdom siger, at det snart maa være forbi, og tillige, at det er det ønskeligste. Deres Moders Liv vilde ellers kun blive en lang Lidelse.«

»Har hun mange Smerter nu?«

»Ikke i Øjeblikket. Jeg gav hende Morphin og hun aander nu lettere.«

»Men troer De ikke alligevel, at hun kunde komme sig — at — at —« hun formaaede ikke at fortsætte. Lægen rystede atter paa Hovedet.

»Maaske synes De, jeg er haard. Ja, hvor inderligt vilde jeg ønske, at jeg havde bedre Efterretninger at bringe. Sandheden er ofte saa uendelig tung; men tro mig, ikke alene for Den, der maa høre den, ogsaa for Den, der maa udtale den. Se at holde Kræfterne oppe! De trænger dertil; det vil ogsaa trøste Deres Moder. Jeg vil komme igjen Klokken sex. Hvis der skulde indtræde nogen Forandring, sender De strax Bud.«

Edith svarede ikke. Hendes Læber skjælvede; hun trykkede Lægens Haand til Tak, og langsomt listede hun sig gennem Haven ind i Forstuen og ovenpaa i Sovekammeret, hvor den døende Moder laa. Hun gik hen til Sengen og bøjede sig over hende. Den Syges Øjne vare lukkede, og Edith troede hun sov; men nu talte hun. Ivrigt bøjede hun sig atter over Sengen, ikke for Alt i Verden

vilde hun gaa glip af et eneste af Moderens sidste Ord, det Eneste, der vilde blive tilbage i dette lange, lange Liv, der laa for hende.

»Min lille, elskede Edith!« Og Moderen tog Datterens Haand i sin, saae paa hende med uendelig Kjærlighed og lukkede saa atter Øjnene.

»Stakkels, lille Edith! Ak, Du veed ikke, hvor svært det er at skulle lade Dig alene i denne store, vide Verden! — Nej! — Nej! Hvor kan jeg sige alene! Mr. og Mrs. Howe, de vil tage sig af Dig.«

»Mr. Howe kommer Klokken halv syv?«

Den Syge smilede; laa saa atter nogle Øjeblikke stille:

»Saa jeg maa virkelig bort? Jeg synes ikke, jeg endnu er færdig. Der er saa uendelig Meget, jeg mangler selv; saa Meget, jeg havde ønsket at tale med Dig om. — — — Naar man er rask, saa troer man altid, der er Tid nok. — Tilgiv min Forsømmelse! Tilgiv mig ogsaa hvert utaalmodigt, ukjærligt Ord. Du veed jo dog, jeg elskede Dig af mit ganske Hjærte, hvad jeg saa sagde.«

Hun standsede atter. Edith pressede sit Ansigt mod Hovedgjærdet; men for Moderens Skyld holdt hun Graaden tilbage.

»Tak, elskede Edith, for Alt, hvad Du har været for mig! Du var mig en saadan Velsignelse og Trøst i den tunge Tid, da vi mistede Fader og Drengene. Gud lønne Dig for Alt! — Han vil det. — Stræb blot efter at bevare det samme kjærlige, altopofrende, gudhengivne Sind — det vil Du — ikke sandt?«

»Ak Moder! Moder!« hulkede Edith. »Du maa ikke dø!«

Mrs. Campbell strøg med sin matte Haand over Datterens Hoved. »Det er Guds Villie,« hviskede hun mildt, »og dog det er saa svært at skilles, naar man har elsket, som vi to har; men husk, Barn, at for Den, som troer, er Skilsmissen kun kort. Hvad er et Par Somre og et Par Vintre i Sammenligning med Evigheden?

Træk Rullegardinet lidt op! Solen skinner saa varmt. — Tak, ikke højere — aa hvor dejligt! — Kom saa herhen og lad mig se dit kjærlige Smil; det har altid været min Sol i de mørke Dage.«

Edith gik tilbage til Sengen og prøvede paa at smile, kun et svagt Gjenskin af hendes fordums glade Smil — saaledes smiler den brudte Rose gennem Duggen; men i dette Gjenskin laa der en Sjælsstyrke, sjælden for saa ung en Pige. Men et Øjeblik efter var det, som om hele hendes Kraft skulde synke sammen; Fortvivlelsen begyndte.

»Nej, jeg holder det ikke ud! Jeg kan ikke bære det!« klang det i hendes Indre. Krampagtig knugede hun sig til en af Sengestolperne.

»Rejs mit Hoved lidt, saa kan jeg bedre se Solen! Den gaar ned — om lidt.«

Varsomt løftede hun Moderens Hoved.

»Ja, lad mig hvile ved dit Bryst! Du har saa ofte hvilet ved mit. Hvor det er godt at være sammen, naar man elsker. — Oh, hvor Gud dog er god! Hvilken Pragt han dog har givet os — alene Solen er et Vidne om hans Kjærlighed, saa

stor, at vi ikke kan fatte den. — Tak, læg mig saa ned igjen; jeg er træt — og saa et Kys.«

Edith pressede sine Læber mod Moderens; pludselig gik der en Forandring over dennes Træk:

»Moder, hvad er det?« raabte Edith forfærdet.

»Alt er godt nu. — Fader og Drengen — Gud bliver hos Dig — i Kjærlighed —«

»Moder! Moder! Nei, Du maa ikke dø, Du maa — —«

Et Smil, et Suk — og en Sjæl mere var ud-friet af Trældom.

Den gamle Tjenestepige havde været inde, seet, at Alt var forbi, og hulkende prøvet paa at faa Edith bort, men forgjæves. Nu gik hun frem og tilbage i Kjøkkenet, jamrede og vred sine Hænder: »Aa, Gud, hvad skal der dog blive af stakkels Miss Edith! — Aa — ja, ja da! Aa Gud da!« — Og imedens laa Edith, med Hovedet presset mod Moderens Bryst, uden Graad eller Klage. Hun følte Intet, anede næsten ikke, hvad der var skeet. Saaledes døves i de største Sorger al Følelse, og tager i den første Smerte Braadden bort.

Trettende Kapitel.

Klokken var henad syv, da Døren aabnedes, og en høj, lys Mand paa omtrent fyrgetyve Aar kom ind. Aftenrøden sendte endnu en mat Glands over

den døde Kvindes Ansigt og det mørklukkede Hoved, som ubevægeligt laa ved Siden af det. Et Billede saa højtideligt og ophøjet, at han for et Øjeblik stod overvældet. Saa gik han hen til Sengen og bøjede sig over den unge Pige.

»Edith!«

Hun rørte sig ikke.

»Edith!« Han løftede hende varsomt op, men blev næsten forfærdet over hendes Udseende. I et halvt Aar, lige siden Moderens Sygdom begyndte, havde han ikke seet hende; han kunde næppe tro sine egne Øjne, saa forandret var hun.

»Tag Deres Hat og kom udenfor! Luften vil gjøre Dem godt.«

Aldeles mekanisk greb hun Hatten, kastede et Shawl over Skulderen, og gik ned uden at sige et Ord. Udenfor Døren vaklede hun et Øjeblik. Mr. Howe tog hendes Arm i sin, førte hende op til den gamle Ruin, og satte sig ved Siden af hende paa den brede Taarnkant. Hun lænede sig tilbage og lukkede Øjnene. Den dybe Solrødme i Vest kastede en Kobberglands over de gamle Mure, over Træer og Blade. Aldrig før havde han været saa slaaet af Stedets Skjønhed, aldrig havde han seet Træernes Kroner saaledes kappes i Farverigdom.

Hvor Alt dog saae ud som smykket til Fest! Men saa vendte han sig mod den unge Pige ved Siden af sig. Hvor lidt passede hendes døende Ansigt til de straalende Omgivelser! Han sukkede dybt. Overalt disse skærende Modsætninger, Liv og Død, Glæde og Sorg, Dyd og Synd, Lys og Skygge. Han lagde sin Haand paa hendes Skulder

og sagde: »Edith, se ud mod Vest! Se, hvor Alt er dejligt!«

Hun aabnede Øjnene. Et Øjeblik efter fortsatte han: »Kan De se, hvorledes alle Blomster, Træer og Buske, som vende mod Vest, nu bader sig i Aftenrøden, medens de andre ligger i Skygge? Men er de derfor længere borte fra Lyset? Vil de ikke om nogle faa Timer glimre i den opgaaende Sols Straaler? Synes De ikke, at Solen er et Sindbillede paa Guds Kjærlighed, der skinner over Alle, Rige og Fattige, Store og Smaa, og den er altid nær. Kun til Tider, naar Sorgen kommer, føler vi os som Blomsterne i Skygge, og fordi vi ikke mærker Solens Varme, tro vi, at den er borte. Saaledes tro vi ogsaa let, at Guds Kjærlighed er langt borte; vi se kun Sorg og Mørke. Men tro mig, Edith, den er dog nær, og naar Tiden dertil er kommen, vil den atter skinne med fornyet Kraft og bringe Lindring til vore stakkels, lidende Hjærter.«

Edith lagde sin Haand i hans; hendes Læber skjælvede. Hun prøvede paa at tale, men kunde ikke.

»Ingen Blomst og intet Blad vilde trives i lutter Solskin. Troer De, at vore Hjærter vilde det i lutter Lykke? Det er haardt, forfærdeligt haardt at miste de Mennesker, vi elske højest; men, Edith, det er dog skeet i Kjærlighed.«

Hun vendte sit Ansigt mod ham med et hjerteskrærende Udtryk af Forladthed.

Han forstod hende og vedblev: »Jeg vil gjøre Alt for at hjælpe Dem. Alt for at lindre Deres Sorg; Alt, hvad en Ven kan, Edith, det vil jeg.«

Hun saae taknemmelig op imod ham og støttede, fuld af Tillid, sit Hoved mod hans Skulder. Gjennemtrængt, som han var, af den dybeste Medlidenhed, talte han til hende af al sin Sjæls Fylde, og han bragte, hvad han ønskede, Lindring og Trøst til hendes sorgfulde Hjærte. Hun skjulte sit Ansigt ved hans Bryst og brast i Graad. Da hun havde udgrædt, løftede hun atter Hovedet: »Mr. Howe, Tak fordi De kom! — De maa ikke være vred — jeg veed, De synes, at jeg ikke bærer min Sorg med den Styrke, jeg burde; men De, som har kjendt og holdt af Moder, vil kunne forstaa, hvad jeg har mistet, og hvor mørkt Livet ligger for mig uden hende.«

»Vred! — Hvor troer De, jeg kunde være saa haard og ufølsom i saadant et Øjeblik? Nej, vi har Lov at sørge; ikke over den Døde, det vilde kun gjøre os ringe Ære; men over vort Tab. Men selv i den mørkeste Sorg tindrer et Lys, og det er — Minderne.«

»Ja, Gud være lovet for dem!«

»De skal se, at de ere vor største Velsignelse, naar vore Kjære drage bort. En Moder kan ikke give os en bedre Arv, end lyse, velsignede Minder. De ere vor Støtte i Livet og vort Lys i Mørket.«

Solen var nu gaaet heelt ned. De hvide Skyer ude i Horizonten, der først havde staaet i et Ildhav, dæmpedes nu af til lange, blegrode, grønlig og gule Skystriber, som kastede en døende Glands hen over Himlen. Med endnu et Blik paa Landskabet gik de langsomt og tause tilbage til Huset.

Mr. Howe og hans Moder havde kjendt Edith Campbell lige fra hendes Fødsel og været hendes Forældres kjæreste Venner. Et Venskab, som altid havde staaet sin Prøve, især da der for to Aar siden kom Efterretning om, at Linieskibet »*The Atlantic*« var gaaet under med hele sin Besætning, deriblandt ogsaa hendes Mand, Admiral Campbell, og begge hendes Sønner.

Hvad Mr. Howe og hans Moder i den Tid havde været for Enken og hendes Datter, glemte de aldrig, og Edith kunde takke ham for, at hun havde beholdt Moderen saa længe, som hun gjorde; thi skjøndt Mrs. Campbell kæmpede tappert, havde hendes Helbred dog lidt et ubodeligt Knæk.

Dengang havde Mr. Howe staaet ved Siden af Enken og indgydt hende Trøst; nu stod han hos den unge Pige, som i de sidste to Aar havde mistet Fader, Moder og to Brødre — al den Slægt, hun havde i Verden.

Dagen efter Mrs. Campbells Død, kom der et Brev fra Mrs. Howe, fuld af Æmhed og Kjærlighed, i hvilket hun paa det Indstændigste opfordrede Edith til at følge tilbage med hendes Søn. De vilde gjøre Alt, for at skabe hende et nyt Hjem, og lette hende Savnet af det gamle. Med Taarer i Øjnene rakte hun Brevet til Mr. Howe. Da han havde læst det, sad han i nogen Tid og stirrede paa det, rakte hende det saa tilbage, og gik, uden at sige et Ord, hen til Vinduet.

Edith saae ængstelig paa ham. Hvad betød det dog, at han, som var saa varmtfølende og

gjæstfri, tog det paa denne Maade? Hun gik hen til ham.

»Hvis De har Noget imod denne Plan, Mr. Howe, saa sig mig det ganske ærligt, og jeg vil afslaa Deres Moders Tilbud. Vi behøver jo ikke at sige hende Grunden.«

»Edith!«

Hun saae rask op; men der laa en saadan Bebrejdelse og tillige Ømhed i Ord og Blik, at hun hurtigt igjen slog Øjnene ned.

»Kan De virkelig tvivle om, at jeg med Glæde vil aabne Moders og mit Hjem for Dem? Gud give, at vi atter maa kunne bringe Dem Fred i Sindet og Roser paa Kinderne.«

Begravelsen var forbi. Det talrige Følge, mest bestaaende af Omegnens Fattige, var atter spredt til alle Sider, Kufferterne pakkede, og Edith ifærd med at forlade det Hjem, hvor hun havde tilbragt hele sit Liv, atten Aar fulde af Lykke og Lys; to Aar fulde af Sorg og Alvor.

Nu sad hun lænet tilbage i Vognen og saae sig om, som vilde hun indprente sig hvert Træ og hver Busk til Afsked. Alle de gamle Minder, alle de elskede Døde stod for hendes indre Syn. Hun kunde ikke tænke sig dem borte. Hvert Øjeblik var det, som maatte de komme hende smilende imøde, som i gamle Dage, eller som om hun hørte deres Stemmer mellem Træerne. Da de kjørte forbi den gamle Ruin, hvor hun havde tilbragt saa mange glade, lykkelige Timer, baade med Brødrene og Forældrene, blev det hende for meget, og hun vendte Hovedet bort.

»Jeg kan ikke sige Dem, hvor taknemmelig jeg er over at skulle bort herfra,« sagde hun til Mr. Howe, som sad ved Siden af hende. »Jeg troer ikke, at jeg kunde udholde Livet her. Nej! nej! Jeg ønsker ikke engang at komme tilbage hertil. Disse hjemlige Omgivelser vilde gjøre Savnet næsten uudholdeligt.«

»Jeg forstaaer det! Dog skal De se, der vil atter komme en Tid, da en uimodstaaelig Magt netop drager Dem mod, hvad De nu helst vil forlade.«

Hun saae sig atter om med Taarer i Øjnene: »Her, paa hver en Plet, har Moder og jeg vandret sammen. Vort Samliv har været dobbelt rigt, fordi Fader og Drengene vare saa meget borte. Tanken om alt Dette vil hjælpe mig, naar jeg er borte. Her vilde min Sorg blive for tung; den er allerede saa tung, at jeg frygter for at bukke under.«

»Nej, De bukker ikke under; dertil har jeg for stor Tillid til deres Sjælsstyrke. Husk, at vor Byrde er aldrig tungere, end at vi kunne bære den, hvis vi vil, og — De vil det, Edith.«

»Jeg vilde saa gjerne; men jeg er saa svag. Hvor lidt aner man sin Svaghed, før Prøvelsen kommer.«

De drejede nu om Hjørnet til Jernbanestationen; endnu et Farvel, og det gamle Hjem med dets Glæder og Sorger var forsvundet for hendes Blikke.

Mrs. Howe modtog den unge Pige med al den moderlige Kjærlighed, som kun en prøvet Kvinde kan yde.

»Tal frit ud, og saa ofte Du vil, Barn! Jeg forstaaer dit Tab. At kunne udtale sin Sorg, formindsker dens Vægt. Der er Lidelser og Sorger, som aldrig tør eller kan skaffe sig den Lindring.«

I store som i smaa Sorger er dog Arbejdet det Bedste, fordi det drager vore Tanker bort fra os selv. Vi ere alt for ofte egenkjærlige i vore Lidelser. Ved at dvæle ved dem, glemme vi, at der er Andre, som ogsaa lide, og hvis vi blot vilde arbejde paa at lindre dem, saa vilde Lindring komme til os selv.

Mr. og Mrs. Howe vidste dette, og fandt strax Beskjæftigelse for Edith ved at give hende Hænderne fulde af Arbejde for de Fattige til den kommende Jul. Og skjøndt Sorgen tyngede — en Moder glemmes ikke saa let — saa begyndte dog til Tider atter Farven at komme tilbage paa hendes Kinder.

Hendes Pengeaffairer vare overladte til Mr. Howe. Der var ikke Meget at ordne. Det lille Hus og Møblerne fandt snart en Kjøber; al den øvrige Formue indskrænkede sig til nogle faa Obligationer. Enkepensionen faldt bort ved Mrs. Campbells Død, og da tilsidst Alt var ordnet, beløb Ediths lille Formue sig kun til næppe tredive Pund i Rente-
penge om Aaret.

Fjortende Kapitel.

En Dag, da Edith sad alene i Dagligstuen, omtrent en Maanedstid efter, at hun var kommen til London, blev Mr. Heinrich, Mr. Howes Fætter, meldt. Det var en ung, mørk, smuk Mand, elegant i Klædedragt og Manerer. Ærbødigt hilste han paa den unge Pige, udtrykte sin Medfølelse for hendes Sorg, og bad undskylde, at han, skjøndt Medlem af Familien, først nu aflagde hende sin Visit. Han havde kun holdt sig tilbage af Hensyn til hende — kort sagt, han var saa elskværdig, forekommende og medfølede, at han ikke undlod at gjøre et meget behageligt Indtryk paa Edith, som endnu var i den bløde, modtagelige Sindsstemning, hvori enhver Venlighed gjør godt.

Han blev længe, og lod til at være henrykt over det nye Bekjendtskab. Da han tilsidst gik, og med en Cigaret i Munden svingede ned ad Buckingham-Palace-Road, sagde han ved sig selv:

»Tænkte jeg det ikke nok, at disse Besøg ikke gjaldt den gamle Admiral og hans Frue! Ho, hol min snu Hr. Fætter, nu er Du i Saxen! Gudbevares! Med kristelig Sandruhed omtalte vi naturligvis, at der var en Datter; men at faa Andre til at tro, at det var en gammel, pukkel-

rygget Vissenpind — det hører vel ikke med under Løgne-Kategorien? — Nederdrægtige Præst!«

»Goddag, Heinrich!«

»Goddag, Brown! Væmmelig koldt? Uf ha! Denne Taage.«

»Lad os sprede den sammen i Aften i Westminster Aquarium.«

»Ja, hvorfor ikke? Spiller Miss Lindurp?«

»Ja, og den smaa Thorpe.«

»Skal vi mødes Kl. Ni?«

»Ja, Farvel, Farvell!« Og Mr. Heinrich svingede ned ad Piccadilly.

»Uf, hvor jeg hader Dig, Fætter, med alle dine philanthropiske, missionæriske Morenkopper, din stoiske Ro, og den Magt, Du troer, Du har over mig! Magt? — Ha! ha! ha! Vær ikke for sikker i din Sag! — — — Goddag, Miss Hare! Længe siden, jeg saae Dem sidst. Mange Baller og Selskaber? Naa, ikke endnu? Ja, det er jo en sløj Tid for Øjeblikket. Har De været henne at se »*Kjøbmanden i Venedig*«? — Ikke? — Det er vel værd at se! Ypperligt sat i Scene. Portia mageløs, Nerissa en lille Engel! — Au revoir!«

»Magt over mig! Ha — ha! Nej, Du skal knuses, min Ven! Aa, blot jeg nu kunde opdage, at dette Pigebarn — som forresten er bandsat kjøn — at hun — — Ah, Goddag, Goddag, Mr. Carter! Vi mødes Kl. Ni! — Westminster Aquarium — — Adieu! — Bring Mr. Lewis med! Vi skal have os en rigtig Svirl! — Adieu, adieu! —«

»Ja, min Ven, opdager jeg, at dette Pigebarn har stukket Dig Blaar i Øjnene, vips, saa tager jeg

hende selv, lige for Næsen af Dig. Alt, selv min personlige Frihed, vil jeg ofre for at træde Dig i Støvet. Ha! ha! Fromme Fætter! Et ømt Punkt! En kjælen Turteldue! Jeg har i lang Tid haft Dig mistænkt. Nu gjælder det at sætte Donen!«

I den Hensigt at sondere Terrainet, var han snart en daglig Gjæst i sin Tantes Hus, og hvad Edith angik, fandt han ingenlunde Arbejdet svært. Hun var for ukjendt med Verden til at ane, at der gives Mennesker, mod hvem man maa være paa sin Post tidlig og silde.

Skjøndt Heinrich var Verdensmand nok til at indse, at han havde at gjøre med hvad han kaldte: »*Et Gudsord fra Landet*«, var han dog forsigtig, spillede sine Kort fint, og først efter en heel Maanedes uvirksom Belejring, vovede han en Dag, da han traf Edith alene, et direkte Angreb ved at bringe Samtalen hen paa Mr. Howe.

Uden Anelse om, at Maddingen skjulte en dødbringende Krog, bed hun strax paa. Med straalende Øjne lyttede hun til, hvorledes Mr. Heinrich udbredte sig over Fætterens vanskelige Stilling som Præst, hans Virken mellem de Fattige, hans utrættelige Udholdenhed med at gaa mellem Londons værste Udskud, hvor han endog udsatte sig for Livsfare.

Edith var for ligefrem og ærlig til at tænke paa Forstillelse. Hun lovpriste Mr. Howe med straalende Øjne.

»Se, sel Vi begynder allerede at bide paa! Den Fisk skal vi snart fange!« — Og han saae paa hende med skadefro Velbehag, sad, saa at

sige og legede med Maddingen, som han vidste, at den lille, dumme Fisk alligevel vilde løbe efter, og dog, skjøndt han kaldte hende dum, saa frydede han sig over hendes Skjønhed; hun saae saa frisk og blomstrende ud som hun sad dør med blussende Kinder og straalende Øjne — saa forskjellig fra hendes tidligere, saa forgræmmede Ansigt — og han var naadig nok til at tænke, at han virkelig slet ikke havde saa meget imod at fange Fisken aldeles for sin egen Mund.

»Men, sig mig, Frøken,« spurgte han tilsidst »troer De nu virkelig, at det er lutter Menneskekjærlighed, der besjæler ham? Troer De ikke, at der paa Bunden af det Hele er en vis Behagesyge, et Ønske efter at blive bemærket eller maaske rettere beundret.«

Edith rejste sig heftigt: »Nej, Mr. Heinrich, den Lavhed kunde aldrig faa Indpas i Mr. Howes Sjæl! Han er lige saa nobel i hele sin Tankegang, som han er det i sin Gjerning.«

Med samme Velbehag som den, hvormed en Sports-Fisker undersøger Forellen i Garnet, betragtede han den unge Pige. Han fandt en Tilfredsstillelse i at bevæge Garnet frem og tilbage i Vandet, dykke Fisken op og ned i dens Element, og iagttagelse dens kvikke Bevægelser efter at gjenvinde sin Frihed. Et Smil forraadte lidt af hans Tankegang, og det var dette, som fik Edith til blussende at slaa Øjnene ned. Hun følte, at hun havde forivret sig; forvirret søgte hun forgjæves efter et Hul i Garnet, hvorigjennem hun atter kunde slippe fri.

Mr. Heinrich var velvillig nok til at lade, som om han slet ikke mærkede hendes Forvirring.

»Hvor det glæder mig, Frøken, at høre Dem tale saaledes! De har lettet en Sten fra mit Hjærte.« Det satiriske Smil var forsvundet; Stemmen var blød og indsmigrende: »Hvergang man har hvisket mig denne Bagtalelse i Øret, er jeg bleven rasende og har spurgt, hvorfor man altid vil tilskrive enhver ædel Handling de værste Bevæggrunde. Jeg elsker min Fætter højt; finder ham baade nobel, mandig og af et kjærligt Hjærte. Det glæder mig at høre min Mening bekræftet af Dem, som kjender ham saa godt.«

Mr. Heinrich var særdeles veltilfreds med sig selv og sin Visit: »Det lille Fæ! Hun er leveret! Forelsket op over begge Øren! Det vil knibe at komme tilbunds i ham! Han er s'gu intet Fæ. Naa, det gaaer vel! Gjøre lidt Kur til den Smaa — det holder han næppe af! Hvem veed, man seer jo ikke saa heel gal ud selv!« — Og han strøg sin Knebelsbart med Velbehag foran Spejlet. »Hun har vel aldrig seet andre Mandfolk end Howel Lad gaa! Man maa prøve sin Lykke! Skade — Guldfisk er hun nok ikke, saavidt jeg har hørt.«

Han var snart saa heldig igjen at finde Edith alene, og begyndte efter nogle Hverdagsspørgsmaal atter at tale om Howe; men Edith var nu en Erfaring rigere, og hun svarede ikke. Dette anfægtede dog ikke Heinrich. Han udstødte et dybt Suk og fortsatte: »Ak ja, de Lykkelige her i Livet, de blive altid elskede, de Elskede lykkelige! Hvem der dog var lykkelig som han!«

Der fulgte en Stønnen fra de dybere Regioner, underlig og hul, som om samme Regioner vare aldeles uvante med saadanne Kraftanstrængelser.

Edith saae forbauset op.

»De seer paa mig, Miss Edith! Ja, ikke sandt? Fordi man møder med smilende Ansigt, saa troer Folk strax at man hører til Lykkens Yndlinge. Ak, Frøken, De kjender kun lidt til Livet endnu; men se Dem om, og De vil opdage, at de mest smilende Ansigter kun ere en Maske for at skjule det sønderrevne Hjærte. Naar man staaer lige over for et Menneske, hvem Lykke og Glæde tilsmile, saa er det, at Ens egne Sorger og Bekymringer staa i saa skjærende en Modsætning.«

Han skjulte Ansigtet i sine Hænder som overvældet, men i Virkeligheden for at skjule en Munterhed, som var lige ved at bryde løs, saa uvant var han med at høre sin egen Stemme i en saadan Dur. Men han havde anslaaet den rette Streng; hele Ediths Medfølelse var bleven vakt og med blød Stemme sagde hun: »Det gjør mig saa ondt for Dem, Mr. Heinrich! De veed, at jeg, som selv har haft saa mange Sorger, allerbedst kan forstaa Dem.«

»Ja, ogsaa De har haft dybe Sorger,« han rykkede nærmere til hende; »men veed De, hvad det vil sige at blive miskjendt af sine Nærmeste, at stræbe efter Alt, hvad der er Godt, og til Gjengjæld blive misforstaaet, bagvasket, at se alle Haab, et for et, visne og falde til Jorden?«

Ediths Deltagelse voxede med hvert Ord. Mr. Heinrich rykkede endnu nærmere.

»Ak, Miss Edith, hvor det gjør godt at udtale sig for en beslægtet Sjæl. Naar jeg taler med Dem, kommer der atter Fred i mit Sind!« Han gjorde et højst komisk Forsøg paa en halvt bekæmpet Hulken: »Kjæreste Miss Edith! Maa jeg udtale mig for Dem, som for en Søster?«

»Jal jal!« Hun følte Taarer i Øjet. Hvor gjerne vilde hun ikke hjælpe en Lidende; hun, som selv havde lidt saa meget.

Denne gang rykkede han ganske nær, greb hendes Haand og førte den til sine Læber: »Tak! Tusend Tak! Hvor godt gjør ikke lidt Venlighed, efter saa mange Aars Storme. De veed maaske fra min Fætter, at jeg skulde have været Jurist? — Naa, ikke? — Jeg troede, at han maaske havde omtalt det«

Der var i disse Ord en aabenbar Lettelse, som dog undgik Ediths Opmærksomhed.

»Nu vel, jeg blev sendt til Cambridge. Et halvt Aarstid efter kom en fæl Historie for Dagen, og jeg, der var saa uskyldig som et Barn, blev anklaget tilligemed tre Andre, og ved en nedrig Kabale blev jeg relegeret fra Universitetet. Jeg vidste, hvem den Skyldige var; men hellere end at bringe en Anden i Fordærvelse, bar jeg selv den — den ufortjente Straf.«

»Hvor det var smukt af Dem, Mr. Heinrich!«

»Det er alligevel haardt at maatte opgive sin Karriere. Universitetslivet var blevet mig forhadet, og jeg besluttede at blive Handelsmand.

Jeg fik en Plads paa et Kontor; Principalen var en Slyngel. Jeg gik til en anden, tredie,

fjerde — overalt det Samme. Principet lod til at være: Lad os skrabe til os selv saa Meget, som muligt, ligemeget om det er paa Andres Bekostning.

Endelig hjalp min Fader at etablere mig. Jeg nedsatte mig i City med den Hensigt at gjøre Ærlighed og Redelighed til mit Valgsprog, og hvad blev Enden derpaa? Snydt, bedraget af Alle, baade til højre og venstre — Alt tabt!«

»Er virkelig Handelsverdenen saa depraveret?«

»Skrækkeligt, aldeles forfærdeligt! — jeg --«

I dette Øjeblik kom Mr. Howe hjem. Forbauset blev han staaende i Døren. De to Unge sad tæt sammen, Edith saa ivrigt lyttende, at hun ikke engang havde lagt Mærke til, at Mr. Heinrich endnu holdt hendes Haand i sin.

En mørk Rødme foer op i Mr. Howes Ansigt; han rynkede Brynene, og hans vrede Miner undgik ikke Heinrich, som triumferede. Hurtig sprang han op, var atter den lette, elegante Verdensmand, trykkede igjen Ediths Haand til sine Læber, og i Døren vendte han sig og gav hende et fortroligt Øjekast, som han passede vel paa ikke undgik Mr. Howes Opmærksomhed.

Denne fulgte ham, og de vare næppe komne ud, før Mr. Howe i en haanlig Tone udbrød: »Du lader hurtigt til at have sluttet Venskab med Miss Campbell.«

»Ja, hurtigere, end Du maaske ønsker!«

»Det er ikke mig, der er Tale om. Kun det vil jeg sige Dig, at hvis Du vover at begynde dine Løgnehistorier og dit Kurmageri overfor

denne unge Pige, saa kaster jeg Dig, min Tro, paa Hovedet ned ad Trapperne. Du veed godt, at det kun er for din Faders Skyld, at vi overhovedet taaler Dig her i Huset. Du plejer just ellers ikke at overvælde os med dine Besøg, saa det er ikke vanskeligt at gjætte, hvad Du har for; men tag Dig i Agt!«

»Hvorfor tager Du specielt denne unge Pige under dine beskyttende Vinger? Hvad Ret har Du egentlig over hende?«

»Den Ret, som den Stærke har over den Svage, at beskytte hende mod Alt, hvad der er slet, og den Ret mener jeg at hævde. Endnu engang! Forsøg at lokke hende, som Du har lokket saa Mange, og hun skal vide Alt, eller idetmindste saa Meget af dit Liv, som man kan fortælle en Kvinde. Husk vel derpaa! Du veed af Erfaring, at jeg ikke plejer at true. Og nu Farvel! For vor Skyld skal Du ikke ulejlige Dig mere.«

Heinrich havde en Ed paa Læben; men han bed den i sig. Med en flot Hilsen, som om han aldeles ikke agtede Howes Vrede, sprang han ud ad Gadedøren; men han var ikke naaet om Hjørnet, før han bed Tænderne sammen og knyttede Haanden i Raseri om Stokken:

»Ja, vent Du, min Ven! Din Tur er kommen; jeg skal vide at ramme Dig der, hvor det smerter mest. Idag har jeg vundet Terrain hos den lille Gaas — men hun maa ud af Huset! — Naa, det bliver let nok, naar blot det Asen ikke gaaer hen og sætter hende Fluer i Hovedet! — Aa, hvor

skal jeg ikke pine ham, før jeg støder til! — Han skal faa det betalt!«

Femtende Kapitel.

Da Mr. Howe vendte tilbage til Dagligstuen, gik Edith ham strax imøde; hans Bevægelse var heller ikke undgaaet hende.

»De er vred paa mig, Mr. Howe?«

»Nej, ikke paa Dem; kun beder jeg Dem, vær lidt forsigtig. De er kun lidt kjendt med Londonsk Liv og veed ikke, hvad man kan, og hvad man ikke kan gjøre. De kan ikke være forsigtig nok lige overfor enkelte Mennesker, og for en anden Gangs Skyld vil jeg sige Dem, at det ikke er Skik og Brug, at en Herre og en Dame sidde Haand i Haand efter kun at have kjendt hinanden en Maanedstid, naar de ikke ere forlovede.«

»Det veed jeg godt,« svarede Edith rødmende, »men jeg var saa optagen af Alt, hvad Mr. Heinrich sagde, at jeg ikke engang lagde Mærke dertil.«

»Det saae jeg, derfor advarer jeg Dem dobbelt. Forøvrigt vil jeg blot sige Dem, at min Fætter er en af den Slags Herrer, som en ung

Pige gjør bedst i at holde tre Skridt fra Livet, og jeg seer helst, at De ikke modtager ham, uden naar Moder eller jeg er hjemme. Misforstaa mig ikke! Det er ikke af Mangel paa Tillid til Dem, men til ham.«

»Ham? synes De da — —«

»Edith, jeg vil helst, at De forskaaner mig for Nogetsomhelst, angaaende ham. Jeg vil nødig være haard; men lige overfor Frank Heinrich nærer jeg ingen Skaansel.«

Edith var tydeligt nok lidt i Vilderede. Hun kjendte Mr. Howe for godt til ikke at vide, at naar han talte saaledes, havde han Grund dertil. Paa den anden Side var hun selv for ærlig og sanddru, til at betvivle et eneste af Franks Ord; hun var sikker paa, at Alt maatte bero paa en Misforstaaelse, og som en af de Naturer, der ikke kan finde sig i Tanken om, at Nogen skulde lide Uret, besluttede hun at arbejde paa de to Fættres Forsoning; men paa samme Tid lovede hun dog sig selv at være forsigtig lige overfor Frank. Hun havde imidlertid ikke Anelse om, hvilken vanskelig Opgave, hun havde stillet sig. Frank kom bestandig og blev bestandig modtaget med Kulde, baade af Mr. og Mrs. Howe. Hver Gang Edith begyndte at tale hans Sag, blev hun afvist, og kom ikke et Skridt videre. Tanten og Fætterens Kulde lod Frank ikke til at tage sig nær; men ved at se Ediths Tilbageholdenhed, begyndte han at se saa alvorlig og bedrøvet ud, at hendes følsomme Hjærte ikke kunde modstaa det.

Det irriterede, men æggede tillige Frank, at han aldrig nu kunde faa Adgang, naar Edith var alene hjemme. Det var ham om at gjøre at faa en længere Samtale med hende; han troede at have fundet Midlet til at faa hende til at tage bort fra Howes, og han var utaalmodig efter at anvende det. Endelig kronedes en Dag hans Ihærdighed med Held.

Edith var kommen alene hjem, og Pigen havde ikke sagt et Ord om, at Frank ventede i Dagligstuen. Hun blev meget forbauset over at se ham, og hendes første Indskydelse var at gaa sin Vej; men hun indsaar, at dette ikke lod sig gjøre uden at være ligefrem uartig. Han var ikke længe i Tvivl om, hvilken Tonart han skulde anslaa for sikrest at vinde Gehør, og begyndte derfor en lang Klagesang over Livets Gjenvordig heder i Almindelighed, og hans egen i Særdeleshed, et passende Præludium for den Fuga, som skulde følge efter. Efter tilstrækkelig Bearbejdelse af Jordbunden, fortsatte han:

»Undskyld, Miss Edith, at jeg taler saa meget om mig selv; det er egenkjærligt, især da De ogsaa maa trænge til at udtale Dem. Hvorfor gjengjælder De aldrig min Fortrolighed? De, som dog er i samme pinlige Omstændigheder, som jeg?»

»Jeg veed ikke, hvad De mener dermed,« svarede hun lidt forlegen.

»Det, at maatte leve af Andres Medlidenhed, at maatte spise Naadsens Brød. Hvor gjerne det end gives, er det dog ikke mindre pinligt at mod-

tage det. Ikke sandt, det maa De føle hver Dag? Intet er saa drøjt, som at leve af Fremmedes Naade.«

Blodet foer til hendes Kinder. Hvad sagde han? Naadsens Brød! — Det var jo sandt, og hun, som aldrig et Øjeblik havde tænkt derpaa. Hans Ord havde saaret hele hendes Stolthed; en forfærdelig Uro og Tvivl kom over hende. Var hun et Huskors? Havde de kun meent at beholde hende for en Tid? — Nej! De havde jo begge tilbudt hende deres Hjem ubetinget. Dog dengang havde de maaske handlet under en første Indskydelse? Hendes Formue var jo for lille til at tilbyde dem noget Vederlag. Vederlag! — Hun rødmede ved Tanken. Nej! Og atter nej! Det var uværdigt, endog blot at tænke, at deres Følelser skulde være anderledes end altid. Men alligevel. Tvivlen havde faaet Indgang, Frøet var saaet, og der var maaske Grunde, som hun ikke vilde tilstaa for sig selv, men som gjorde Jordbunden særdeles frugtbar.

Hun blev adspredt og alvorlig, og Frank formaaede ikke at faa Mere ud af hende. Dog, hvad brød han sig om det? Nu var han sikker paa sit Træk. Han gjorde dog Regning uden Vært dennegang; thi hun tog ikke bort fra Howes. Deres Kjærlighed, Omhu og Ivrigheid for at gjøre Alt for at oplive hende, virkede velgjørende og bragte hendes Tvivl til Ro for en Tid.

Da Frank saae det, begyndte han en ny Taktik. Selv, naar han syntes mest optaget af sit Eget, arbejdede han paa at ødelægge to

Menneskers Lykke, og hvorfor? For at tilfredsstille et personligt Had. Hans Maal var at knuse Howe, og hvad angik det ham, om en Anden blev knust paa samme Tid? Midlet var Intet, Maalet Alt.

Han havde nu den sidste Trumf paa Haanden, og atter hjalp Tilfældet ham at spille den ud. Han mødte en Dag Edith udenfor Gadedøren, og gik hende imøde med glædestraalende Blikke:

»Maa jeg ønske Dem til Lykke, Miss Campbell! Jeg er saa glad over Budskabet.«

»Hvilket Budskab?«

»Deres Forlovelse med min Fætter! Ja, jeg har jo længe anet det; Alle talte derom. De veed, at Kjærlighed kan aldrig skjules.« Og han smilede fortroligt til hende.

»Det er ikke sandt, ikke et Ord,« svarede hun blussende. »De vil gjøre mig en Tjeneste ved at modsige et Rygte, som ikke har det allermindeste til Grund.«

»Ikke? Bild mig ikke det ind, Miss Edith! Der gaaer aldrig Røg af en Brand, uden der Ild i den.«

Edith saae opbragt paa ham, hilste og gik ind ad Gadedøren uden at opfordre Mr. Heinrich til at følge efter; men han fulgte uden Opfordring lige op i Dagligstuen.

»Er De vred paa mig, Miss Edith« spurgte han med et af de Øjekast, som han tidt havde seet, at det svage Kjønn ikke kunde modstaa. »Og dog har jeg netop idag viist mig som Deres Ridder.«

»Det har jeg ikke mærket Noget til.«

»Men det vilde De baade have mærket og seet, hvis De havde været Vidne til, hvorledes jeg slog en ung Fyr til Jorden for en Beskyldning, han gjorde mod Dem.«

»Mod mig?«

»Ja, mod Dem, Frøken!«

»Hvilken? Om jeg maa spørge?«

Frank saae paa hende, og ganske langsomt, som vilde han nyde Indtrykket af hvert Ord, sagde han: »At den lille Miss Campbell havde spillet sit Spil fiint, siden hun, som Intet ejede, dog havde kunnet kapre en saa betydelig Mand, som Mr. Howe.«

Edith sprang op fra Stolen, som bidt af en Slange.

»Hvorfor gjentager De slig en skammelig Bagvaskelse?« spurgte hun med Stolthed. »Troer De ikke, jeg har nok at bære, uden at mit Liv skal gjøres dobbelt elendigt ved ondsksfuld Bysnak af en Art, som ingen Kvinde vil og kan taale.«

»De bad mig jo selv at sige Dem, hvad det var; og det er for Deres egen —«

»Jeg vil ikke høre et Ord mere!« Hun fløj op paa sit Værelse, hvor hun i lang Tid gik frem og tilbage i heftig Sindsbevægelse.

Skam, Stolthed, Vrede kæmpede i hende. Hvorfor sagde dog Mr. Heinrich Ting, som han vidste maatte krænke hende saa dybt? Og alligevel, var det ikke langt bedre, at hun reent ud fik at vide, hvorledes Folk talte. Aa, naar det blot

ikke kom Howe for Øre! Hun kunde ikke udholde denne Tanke. Naar blot Mr. Heinrich vilde lade være at sige ham det! Ja, det vilde han! Han var jo altid saa venlig og god, og det var uretfærdigt af hende, at være vred paa ham. Havde han ikke slaaet en Anden til Jorden for den forsmædelige Anklage mod hende? Og hun havde ikke engang takket ham. Men Howe! Nej, selv om han hørte det, saa vilde han aldrig tro det; han kunde ikke tro, at hun skulde have saa lave Bevæggrunde. »Nej, nej, han maa ikke tro det! Hvad skal jeg dog gribe til for at afvæbne denne Bagtalelse!« — Hun sank et Øjeblik sammen, men pludselig rettede hun sig atter. »Jeg maa bort! Ja, bort herfra! Jeg kan ikke blive her med saadan en Mistanke over mig.«

Kunde Frank Heinrich have seet og hørt hende i dette Øjeblik, vilde han have slaaet en Mefistopheles-Latter op! Spillets første Parti var vundet.

Sextende Kapitel.

Allerede den næste Morgen gik Edith ind i Dagligstuen og sagde, at hun ønskede at tale med Mrs. Howe. Mr. Howe rejste sig strax for at

gaa; men hun sagde: »Nej bliv! Hvad jeg ønsker at sige Deres Moder er ikke Andet, end hvad jeg ogsaa ønsker at sige Dem. Jeg har i Dag i »Times« seet et Avertissement om, at en Dame ønsker en ung Pige som Selskabsdame, og jeg vil gjerne indlægge Billet.«

De saae begge forbausede paa hende.

»Men Barn, hvad i al Verden har bragt Dig paa den Tanke?« spurgte Mrs. Howe.

Edith slog Øjnene ned.

»Jeg har flere Bevæggrunde. Tro ikke Andet, end at jeg meget nødig forlader Dem. Jeg har saa meget paaskjønnet al deres Kjærlighed mod mig, og alligevel — — Hun stod og pillede paa Kjolen, som vidste hun ikke rigtig, hvorledes hun skulde faa Ordene frem.

»Men forklar Dig, dog Barn! Du maa dog have en Grund?«

»Ja — jeg føler jeg maa have en regelmæssig Beskjæftigelse, som kan lede mine Tanker i en anden Retning, og jeg troer, at det vil gjøre mig Godt at komme mellem Folk, som aldrig har kjendt mit Hjem eller mine Forældre. Vær ikke vred paa mig; men jeg kan ikke rigtig holde Modet oppe, hvor ærligt jeg end stræber. Deres Kjærlighed, som paa den ene Side lindrer, blødgjør mig tillige og bringer stadig Tabet frem for mine Tanker. Kan De slet ikke forstaa det?«

»Nej, oprigtigt talt, Edith, det forstaaer jeg slet ikke. Jeg vilde netop have troet, at en ung Pige, som Du, i denne Tid trængte til al den Kjærlighed, Du kunde faa, og jeg synes Savnet maatte

være dobbelt tungt, naar Du ikke havde et eneste Menneske om Dig, til hvem Du frit kan udtale Alt, hvad der tynger Dig.«

Edith pressede sin Kind tæt op til Mrs. Howes, og saa sagte, at Mr. Howe Intet kunde høre, hviskede hun: »Spørg mig ikke. Jeg har en anden, vægtigere Grund; jeg kan ikke sige, hvilken. Men lad mig tage denne Plads; jeg føler det vil være det Bedste for mig.«

Mrs. Howe kyssede den unge Pige: »Arthur, hvad siger Du dertil?« spurgte hun, henvendt til Sønnen.

Denne lagde Avisen fra sig og saa forskende paa Edith, Han vilde have givet Meget, for ret at kunne se tilbunds i hendes Hjærte og opdage den virkelige Grund til denne Beslutning. En Mistanke om, at Frank stod bag ved det Hele, var som et Lyn faret gjennem ham. Jalousien havde allerede i nogen Tid begyndt at martre ham. Ediths Ansigt var halvt bortvendt, og han fik ingen Klarhed fra den Kant. Han tog atter Avisen og lod Øjnene løbe hen over den.

»I denne Henseende, Moder, synes jeg, at vi maa lade Miss Campbell raade sig selv. Hverken Du eller jeg har nogen Ret til at holde hende tilbage, hvis hun helst vil forlade os.«

Mrs. Howe saa forbauset paa sin Søn, og som et Knivstik foer det gjennem Ediths Hjærte. Hans Stemme lød saa haard, saa kold, og han havde aldrig før kaldt hende ved Efternavn. Taarerne vare lige ved at bryde frem; men hendes Stolthed holdt dem tilbage.

Mr. Howe havde atter forskanset sig bag sin Avis. Uden at sige et Ord gik hun ind i den anden Stue for at skrive Billetten. Det vilde ikke rigtig gaa. Taarerne rullede ned ad hendes Kinder. Hun prøvede een Form, saa en anden; hun følte sig saa grændseløs ulykkelig. Tilsidst lagde hun Pennen bort og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Da følte hun en Haand blive lagt paa sin Skulder; det var Mr. Howe.

»Tilgiv mig, Edith! Det var grusomt af mig at svare Dem saaledes, dobbelt grusomt, fordi jeg kan se, hvorledes De lider, skjøndt De gaaer saa stille med det; men det kom mig saa uventet, og i det Øjeblik tænkte jeg mere paa mig selv, end paa Dem. Vil De tilgive mig?«

Hun løftede Hovedet uden at se paa ham, og rakte ham sin Haand.

»Jeg syntes, det var saa haardt at skulle miste Dem, og fattede ikke Deres Motiver. Skjøndt jeg endnu ikke forstaaer dem, saa veed jeg, at De aldrig vilde foretage et saadant Skridt overilet, eller give efter for et Øjeblik's Lune. Gjør derfor, hvad der synes Dem bedst. Kun een Ting maa De love os, naar De faaer denne Plads. Hvis De da skulde opdage, at det dog er bedst at være mellem Venner, der vil gjøre Alt for Dem, vil De saa komme tilbage til os? Vil De love os det? — Jeg havde saa fast troet, at De aldrig vilde forlade os.«

Hans Stemme rystede af Bevægelse, og hans Øjne vare fæstede gennemtrængende paa hende. Havde hun i dette Øjeblik hævet sine, da vilde

en ny Verden have aabnet sig for dem begge. Hans Lykke vilde have været gjort; hun vilde have fundet al den Trøst og Kjærlighed, som hendes hele Sjæl trængte til. Men hun saae ikke op, og sagde kun sagte:

»Ja, det lover jeg.«

»Saa gjør, hvad De vil, og min dybeste Sympathi vil følge Dem i Alt, hvad De bestemmer Dem til.« Med disse Ord overlod han Edith til sig selv.

Havde det været svært at skrive før, hvor svært var det ikke nu? Men Gudskelov! Han kunde ikke have hørt Rygterne endnu, og hvis han havde, saa troede han dem ikke; det var hun overbeviist om. Hun trykkede Hænderne mod de blussende Kinder. Skulde hun blive? »Nej, jeg maa være stærk! Hvor ofte har jeg ikke hørt ham sige: »Jeg elsker en Kvinde med Kraft og Sjælsstyrke««, og ti Minutter efter var Billetten skrevet og sendt afsted.

Midt i Januar ombyttede Edith »*Grosvenor Street*« med »*Streatham*«. Afstanden var heldigvis ikke stor, og hun haabede ofte at se sine Venner.

Klokken var omtrent Fem, da hun holdt udenfor et lille, firkantet, grimt Hus, af den Slags, som det vrimler med i Londons Forstæder, og ved Synet af hvilket man aldrig falder paa at spørge: »Hvem er Arkitekten?«. Thi det staaer skrevet udenpaa, at ingen Arkitekt har gjort sig nogen Ulejlighed med denne uskjønne Ensformighed.

En lille Have med en Græsplaine og stedsegrønne Buske bødede imidlertid lidt paa Bygningens Kjedsommelighed.

Hun blev ført ind i Dagligstuen, hvor en midaldrende Dame med brune Øjne og en meget rød Næse, som hun bestandig skelede ned imod, kom hende imøde. Hun kyssede hende hjærteligt og sagde med højtidelig bevæget Stemme: »Velkommen, kjære Barn!«

Hvor modtagelig Edith var for enhver Venlighed, var der noget i dette »Mormon-Kys«, som hun ikke syntes om. Det næsten irriterede hende, skjøndt hun ikke selv vidste, hvorfor.

»Sæt Dem ned her ved Kaminen, saa skal De strax faa en Kop The. Jeg haaber, at De meget snart vil føle Dem hjemme.«

Efter en lille Samtale om Løst og Fast, spurgte hun pludselig: »De skrev i Deres Brev, at De har mistet Deres stakkels Moder; hvorlænge er det siden?«

»Tre Maaneder.«

Mrs. Morley saae forbauset op og ned ad Edith.

»Tre Maaneder! Og De har ikke mere Crêpe paa Deres Kjole? Det synes jeg virkelig ikke om.«

»Det er da ikke med Kjolen, man sørger.«

»Jo, man viser virkelig sin Sorg i sin Dragt.«

»Moders Anskuelser var heelt forskjellige, og jeg er sikker paa, at hun i dette Øjeblik hellere vilde se mig i lys, end i sort Kjole. Hun plejede altid at sige, at i dybe Sorger krympede man

sig ved at bære sine Følelser offentlig til Skue ved at klæde sig i Sort.«

»Det er en aldeles forkert Anskuelse. Man maa respektere sig selv og Andre; men det er ikke Selvrespekt, kun at have een Tomme Crêpe paa sin Kjole tre Maaneder efter sin Moders Død, saa De maa virkelig tjene mig i at faa mere paa.«

Ediths Hjærte sammensnøredes ved denne Modtagelse; men hun var aandelig og legemlig for træt til at begynde en Disput, som hun godt indsaae ikke vilde føre til Noget. Desuden fandt hun ikke Spørgsmaalet af stor Vigtighed, og svarede roligt: »Hvis De ønsker det, Mrs. Morley, kan jeg godt faa sat en bredere Besætning paa.«

»Det kan jeg lide! De lader til at være af en føjelig Natur, og vi vil sikkert komme godt ud af det sammen. For, ikke sandt, De er da vel et troende Guds Barn?« Nu begyndte en Række Spørgsmaal om hendes religiøse Anskuelser, hvilke Edith besvarede høfligt; men hun kunde næsten ikke skjule sin Utaalmodighed, og det var hende en sand Lettelse, da Theen blev bragt ind og Lysene tændte.

Dagligstuen var af Middelstørrelse. Paa Væggene hang sex meget daarlige Farvetryk efter Raphaels berømte Fresker, med en Syndflod af Skriftsteder, i brogede Farver. Stolene vare af det Slags, som man er bange for at sætte sig paa, af Angst for at brække Benene paa dem. Betrækket var meget broget og smagløst. Kamin-gesims, Borde og Etagéer vare fulde af Nips-gjenstande, som vilde have kaldt søde Erindringer

om Dyrehavsbakkens Glæder tilbage til en Danskers Sind; de viste alle en umaadelig Forkjærlighed for Arsenikgrønt, Kornblaat og uægte Forgyltning. Det Hele gjorde et endnu grellere Indtryk paa Edith, der lige kom fra Mrs. Howes Hjem, hvor Alt var gennemført med kunstnerisk Smag.

De andre Værelser vare meget tarvelige, og fremviste ingen anden Luxus end en Vrimmel af Andagtsbøger. Ediths eget Værelse var stort, men uhyggeligt, og dog, hvilket Paradis syntes det hende ikke, da hun om Aftenen lagde sit trætte Hoved ned paa Pudene. Hun havde just ikke det bedste Indtryk af denne første Aften, og det var hende en sand Fryd at kunne være alene.

En Maanedstid efter kom Mr. Howe en Dag for at se til Edith, og traf hende alene hjemme.

»Naa, hvorledes gaaer det saa?«

»Bedre end den første Dag. Da fandt jeg mig stærkt fristet til at flygte tilbage til *Grosvenor Street.*«

»Hvis De vil, Edith, kan De være sikker paa en venlig Modtagelse. Vil De komme?«

»Nej, foreløbig maa jeg blive. Jeg har ladet mig engagere for et halvt Aar, og desuden vilde det være utaknemmeligt. Mrs. Morley er forfærdelig borneret i sine Anskuelser, især hvad Religionen angaaer, men umaadelig godmodig og venlig mod mig. Jeg har desuden ingen vanskelig Stilling her, egentlig ikke Andet end at hjælpe hende i Fattigbesøg, læse højt og spille lidt for hende. Jo mere sentimental Musik, jo bedre.

»Er hun intelligent?«

»Nej, det kan hun ikke være; for hun synes jeg er saa begavet. Det er alligevel rart at blive anset for et Lys af eet Menneske paa Jorden; det er jeg just ikke forvænt med,« svarede hun smilende og fortsatte derpaa: »Næst efter Bibelen holder hun mest af at læse om Inquisitionen, den franske Revolution og andre Rædsler. Hun elsker Carl den Førstes Regering, fordi han blev henrettet, læser sig syg over Torturen i Marys Regjering, men vilde vist hellere flaaes, end opgive denne, hvad hun kalder »Sjælens Revselse.« Hun betragter det som en kristelig Pligt, skjøndt hun er ude af Stand til at forklare, hvorfor; det er nu engang hendes Kjæphest. Naar blot hun vilde forskaane mig for den; men det er det Værste: hun anseer min Sjæls Frelse for umulig, undtagen gjennem Inquisition og Tortur.«

Mr. Howe smilede: »Det maa unægtelig være vanskeligt for Dem.«

»Ja, undertiden er jeg ikke langt fra at føle en uimodstaaelig Trang til at stampe Gulvet itu. Alligevel troer jeg, at jeg vil have godt deraf; det vil idetmindste øve mig i Taalmodighed. Hvor lidt kjender man egentlig sig selv! Jeg, for min Part, har opdaget, at jeg langt fra er i Besiddelse af denne misundelsesværdige Dyd i den Grad, som jeg bildte mig ind. Men« sagde hun pludselig alvorlig — »De maa kunne forstaa, hvilken Forandring det er, efter at have levet med et Menneske som Moder. Ak nej, jeg er ikke saa taalmodig, som jeg skulde være.«

Mr. Howe saae paa det taarefyldte, lille Ansigt. Ak, han vidste det kun altfor godt; selv om Tiden kan læge et Saar, saa efterlader det dog altid et Ar.

»Edith,« sagde han opmuntrende, »jeg er alligevel ikke bange for Dem. Der er Blomster, som groer i næsten hvilkensomhelst Jordbund, man planter dem i, og De er netop en saadan Blomst.« Han tav et lille Øjeblik, og sagde pludselig, som for at give Samtalen en anden Retning: »Men à propos, jeg har en Nyhed. En af de »grusomme, krigeriske Danske«, som der staaer i Historien, kommer i Besøg hos os paa længere Tid. Det er en ung Pige, som skal uddannes enten til Operaen eller Concerter. Hendes Forældre har flere Gange været i Besøg hos os. Hendes Moder, som var en af de elskeligste Kvinder, jeg nogensinde har kjendt, døde, da Datteren endnu var lille. Hun er paa Deres Alder, saa De maa komme ofte til os, hvis De kan.«

»Tak, det vil jeg saa gjerne.«

»Kan De huske Doktor Jarret?«

»Phrenologen?«

»Ja? Tænk Dem, han har besluttet sig til at krybe ud af sin Hule, og har virkelig i Sinde at gjæste os her i Hovedstaden. Doktor Bastian, Tyndall og Andre har nok flere videnskabelige Undersøgelser for om Livets Oprindelse, og det er en Magnet, som han ikke kan modstaae.«

I dette Øjeblik kom Mrs. Morley hjem. Edith forestillede Mr. Howe, som just ikke kunde smigre sig med at faa en varm Modtagelse. Den gamle

Dame sad stiv og afmaalt, saae fra den Ene til den Anden med saa umiskjendelig Forbauselse og Mishag, at Howe tilsidst syntes, at det var bedst at anbefale sig, og der fulgte ingen Opfordring til at komme igjen.

»Miss Campbell!« udbrød Mrs. Morley, da han var gaaet. »Hvor kan det falde Dem ind at tage imod et Mandfolks Besøg i min Fraværelse?«

»Jeg har kjendt Mr. Howe lige siden jeg blev født. Det faldt mig virkelig ikke ind, at der kan være noget Galt i det.«

»Jo, det er galt, meget galt! Det viser Deres store Mangel paa Erfaring, at De ikke kan indsee det! De kjender ikke Mændene, og veed ikke, hvad der boer i dem. Mr. Howe kunde have taget sig Friheder, naar han vidste, at De var alene hjemme.«

»Mr. Howe er en Gentleman og veed at opføre sig som saadan. Desuden er han Præst, en Stilling, hvori Enhver kan og bør have Tillid til ham,« svarede Edith stolt,

»Vær ikke saa naiv! Veed De da ikke, at selv blandt Herrens Tjenere findes der Ulve i Faareklæder? Ak nej! De kjender ikke Mændene! Nu skal De bare høre! Jeg kjendte engang en ung Pige; hun tænkte som Dem, og en Dag, da hun var alene hjemme, og havde taget mod en Herre, som ogsaa hun kjendte godt, hvad skeer saa? Han tog hende om Livet og kyssede hende! ved Gud! Tænk Dem, kyssede hende, og dog var Hensigten ikke Forlovelse? Naa, hvad siger De saa til det?«

»At det uden Tvivl var den unge Piges egen Skyld, at hun sikkert var meget glad over at blive kysset, meget skuffet over, at Hensigten ikke var Forlovelse.«

Mrs. Morley begyndte at støde og rage i Ilden, som om det pludselig var blevet hendes Livsopgave at faae Kullene til at flyve fra den ene Ende af Kaminen til den anden. En mistænkelig Rødme spredte sig fra Næsen i alle Retninger, som glødende Lava fra en Vulkan. Det er muligt, at det var Gjenskinnet fra Flammene! Som en Klaveerstemmer, der først har opvartet med sine nervepirrende Dissonanser, altid til Slutningen spiller et og det samme fortærskede Stykke som et Avertissement til Husets Beboere, gav Mrs. Morley sit sædvanlige affærdigende: »Det er en Ting, De aldeles ikke forstaaer,« og hermed var Diskussionen forbi.

Naar en Kokkepige i et engelsk Hus har tjent i mange Aar hos den samme Familie, bliver hun ofte fra »Ann Jones« ophøjet til »Madam Jones«. Naar en Dame i mange Aar har tjent i Jomfrustanden, ophøjer hun undertiden sig selv i Fruestanden. Folk ere altid lidt ondskabsfulde, og muligt var det kun Sladder, som spredte det Rygte, at Mrs. Morley aldrig havde kjendt anden Mr. Morley end sin Fader. Vist er det: man spurgte aldrig om hendes afdøde Mand, og hun omtalte ham heller aldrig. Hvad der nu er sandt eller ikke, saa havde sikkert ogsaa hun haft sin »sin Historie«, som mulig stod i Forbindelse med Kysset, uden det ventede Resultat. Godt var det imidlertid, at

hun i sin »Fruetitel« og en lille Armé af Ringe, hvoriblandt en glat Guldring, — Nogle sagde rigtig nok, at det var en Gigtring — fandt en Erstatning for det slette Individ, som burde have ladet Kys og Ring følges ad.

Syttende Kapitel.

Om Aftenen fortalte Edith om den unge danske Piges forestaaende Besøg hos Howes, og om den Opfordring, hun havde faaet til at gjøre hendes Bekjendtskab.

»Gjøre Bekjendtskab med en vordende Skuespillerinde! Nej, paa ingen optænkelig Maade! Aldrig, saalænge De er i mit Hus, skal De komme i Berøring med Verdens Børn. Det var en net Præst, De modtog i Eftermiddags! Han, en Præst, og Beskytter af Synderinder og Djævelens Børn.«

»De erindrer maaske, Mrs. Morley, at Mr. og Mrs. Howe ere mine bedste Venner. Jeg maa derfor bede Dem om at forskaane mig for Deres Dom.«

Mrs. Morley sukkede, saae medlidende paa Edith og sagde uden Vrede:

»Saa længe De er i mit Hus, sætter De ikke Deres Fod over denne Mands Dørtærskel, og modtager ham heller ikke her. Hans Tanker kan ikke være rettede opad, som en Præst burde. Ingen kan tjene to Herrer; man kan ikke tjene Gud og Djævelen.

Theatret og Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, er Djævlens Værk. Jeg har kun een Gang været i Theatret, men bad om, strax at blive taget ud igjen. Jeg følte, hvor Djævelen prøvede paa at fange mig med sine søde Smil og lokkende Toner; men jeg flygtede for hans forførende Snarer, og aldrig har jeg senere sat min Fod inden for dette jordiske Helvede!

Dette var Edith for meget. Hendes første Indskydelse var øjeblikkelig at tage tilbage til Howes; men han havde Ret, da han sagde, at hun aldrig burde gjøre Noget overilet. Hun tænkte derfor over Sagen, og jo mere hun overvejede, jo mere blev det hende indlysende, at først da vilde hun give Rygterne Næring. Desuden vidste hun, at med en Gjæst i Huset, var der ikke Plads til hende. Hun opgav det altsaa, og skjøndt hun var nødt til at adlyde, trøstede hun sig med, at det halve Aar snart vilde faa Ende.

En skøn Dag kom Frank Heinrich. Han blev modtaget af Mrs. Morley med stor Mistænksomhed. Efter den sørgelige Erfaring, hun havde gjort angaaende Miss Campbells religiøse Ven, hvad kunde man saa ikke vente sig her? Men Frank havde besluttet at gjøre en Erobring. Han havde hurtigt faaet at vide, hvad Slags Menneske Mrs. Morley var, og tillige, at hans Fætter havde faaet et Brev fra hende, i hvilket hun meget alvorligt havde betydet ham, at hun havde sine Grunde til ikke at tillade Miss Campbell nogetsomhelst Samkvem med ham og hans Moder. Dette var Vand paa Franks Mølle. Nu gjaldt det kun at

smedde, medens Jærnet var varmt; thi det var næppe rimeligt, at hans Tante og Fætter vilde tillade hende at blive en Dag længere, end hun var bundet. Frank fandt imidlertid Fæstningen temmelig uangribelig, indtil hans Blik heldigvis faldt paa en Bunke Missions-Tidender. Han spurgte, om hun hørte til den indre eller ydre Mission. Dermed var Isen brudt, Slusen aabnet, og nu gik det rask med Kirke, Præster, Missionsmøder, Skriftsteder, saa at Frank aandeløs gispede efter Vejret. Han havde en Følelse, som om han pludselig var bleven sat ned under Niagara og skulde døbes om igjen i alle Londons trehundrede Missionshuse.

Han mærkede snart, at man ikke skal vove sig ud paa glat Is, førend man veed, om den kan bære. Plump! Først gik det ene Ben ned, saa det andet, saa hele Personen, og da han tilsidst talte om Job, som blev til en Saltstøtte, og om de tre Patriarker, Sem, Kam og Jafet i den gloende Ovn, saa opdagede han, at han sad i et Udføre, som han med sine bibelske Kundskaber ikke saa let kunde komme ud af. Derfor, skjøndt han godt, naar han blot vilde lade sin Flothed fare, kunde have rettet i det Mindste disse to Fadaiser, foretrak han at fare med Haanden til Panden og udbryde:

»Aa, mit Hoved, mit Hoved! Ja, De maa nok blive forfærdet over dette Virvar, Mrs. Morley; men De aner ikke, hvor jeg lider af Neuralgi, og naar det kommer over mig, saa glemmer jeg Alt hvad jeg veed, og kan hverken sandse eller samle«.

»De har virkelig min varmeste Sympathi. I samme Øjeblik, De kom ind i Stuen, kunde jeg se

det paa Dem. Jeg har i saa mange Aar selv lidt af dette Onde, at jeg strax opdager, naar Andre lide deraf. Men vent et Øjeblik, saa skal De se.«

Ud foer hun, og kom strax efter tilbage med et lille rundt Hylster, en Flaske og et Glas.

»Sæt Dem her tæt ved Ilden, Mr. Heinrich, saa skal jeg stryge denne Stang over Deres Pande, det hjælper ypperligt. De skal ikke bryde Dem om, at det svider lidt; det er Doktor Coles »Neuralgi-Salve-Stang,« og før han vidste et Ord af det, heldte hun en grønlig, olieagtig Vædske ud i Vinglasset, som hun bad ham tømme paa een Gang, og begyndte saa med sin Stang at bearbejde hans Pande paa en Maade, som maatte kaldes præmieværdig, hvis hun havde optaget Skuring som Specialitet.

»Herrers Hud er altid tykkere end Damers, saa man maa gnide lidt haardt. Nej, De maa drikke al Mixturen ud! — og saa skrubbede og skrubbede hun.

»Gid Fanden havde det gamle Asen med samt hendes fordømte Draaber og Skriftsteder! Hvorfor Pokker kommer Pigebarnet ikke?« mumlede han; men pludselig foer han op med et Brøl:

»For Satan, hold dog op! De har jo gnedet Hul, og det brænder som hede Helvede!«

Mrs. Morley saae ud, som om Fyrsten fra de hede Regioner pludselig stod for hende. Et saadant Udbrud var aldrig blevet hørt i hendes Hus. Franks Øjne faldt paa Skriftstederne, og han huskede, hvor han var.

»De maa tilgive mig, Mrs. Morley; men det gjorde virkelig nederdrægtig ondt, og endnu svider det som om det var Ild.«

Mrs. Morley blev angst. Hun havde virkelig skrabet Huden af, og da hun ikke vidste, om Doktor Coles Salve-Stang var giftig eller ikke, vidste hun heller ikke, hvad hendes overdrevne Bearbejdelse kunde have til Følge. Hun fandt det derfor raadeligst at glemme Udbruddet, og begav sig atter til det »Allerhelligste«, hvorfra hun skyndsomst kom tilbage med Vandfad og Svamp, hvilken sidste hun trykkede saa ømt mod hans Pande, at han følte smaa Bække trille ned ad Kinder og Hals, for paa en højst ubehagelig Maade at tage Udløb under hans Skjorte

Han kunde have sparket hende ind i Ilden, og forbandede den Indskydelse, som havde faaet ham til at give sig af med dette »forbandede Fruentimmer«. Mrs. Morleys Mund stod ikke to Minutter ad Gangen; hun spurgte ham, hvilken Kirke han gik i, om han hørte til Lav- eller Høj-Kirken, og hvor han var konfirmeret.

Med en slet skjult Harmе svarede han, at hidtil havde han ikke fundet en Kirke, som tilfredsstillende hans religiøse Trang, men lovede at prøve hendes.

Edith kom ikke, og tilsidst saae han sig nødsaget til at anbefale sig. Ved Afskeden gav Mrs. Morley ham en heel Bunke Missions-Tidender, som han var lige ved at kyle hende i Hovedet igjen; men da der fulgte en meget varm Indbydelse til endelig at komme igjen, saa ofte han havde Lyst,

beherskede han klogeligt sin Harm, takkede for Indbydelsen og skyndte sig afsted med de gudelige Skrifter under Armen, en rød, brændende Pande, en modbydelig Smag i Munden, og et forhøjet Had til Howe, som han erklærede var Skyld i, at han havde gjort sig selv til komplet Idiot.

Attende Kapitel.

Mary stod paa Dækket med Øjnene stift heftede paa hver kjendt Plet, de sejlede forbi. Hvor Alt saae uhyggeligt og glædeløst ud! Alt som Damperen nærmede sig Kattegat, begyndte en kold Nordenvind at blæse. Kaptajnen kom hen til hende og sagde, at hun gjorde bedre i at gaae ned i Kahytten; det var hverken Aarstid eller Vejr for en Dame til at blive paa Dækket.

Uvillig adlød hun. Tanken om en Kahyt er aldrig behagelig, mindst med Udsigten til at skulle tilbringe tre Dage der. Frøken Rasmussen og Mary vare de eneste Damepassagerer, hvorved de undgik den for Damer sædvanlige Behandling, at blive stuvede sammen, saa mange som muligt, i det mindst mulige Rum, næsten som om de hørte med til Kvægtransporten.

Da Mary kom ned, sad Frøken Rasmussen paa Kanten af Køjen og saae højst miserabel ud. Den eneste Erfaring »Rasse« havde om det vaade

Element, var hendes aarlige Ture til Skodsborg. Paa disse havde hun i Blæst haft »løjerlige Fornemmelser«, hvilke hun paa Udturen havde anseet som Forudnydelse, paa Hjemturen Eftersmag af det for hendes Mave saa uvante Traktement: Lammesteg og Jordbær.

Idag var der imidlertid hverken Lammesteg eller Jordbær at klage over. Skibet duvede mere og mere, og snart var stakkels »Rasse« et Offer for alle Søsygens Kvaler.

Vinden peb i Ræer og Master, Bølgerne brød mod Skibet, som snart blev kastet hid, snart did, et Legetøj for de vilde Elementer.

Ved hver Knagen og hver Overhaling udstødte Frøken Rasmussen i Begyndelsen et svagt Skrig:

»Aa, Jomfru! Hvad var det? Er der Noget i Vejen med Skibet? Det lyder som om alle Plankekerne er løsel!« Men efterhaanden som denne Knagen og Bragen tog til, og hun følte, at hvis hun skulde holde Takt, vilde en saadan »Presto« af Skrig være nødvendig, at hun ikke vilde faa Tid til at trække Vejret, gav hun efter og blev rolig. — Hvem kan ikke Søsygens Mare bringe til Tavshed, og kun en sagte Stønnen blandede sig med Vindens Tuden.

Med sand Fryd hørte de, efter tre lange Dages Forløb, at man nærmede sig Land. Mon der er Ord, saa velkomne efter en lang, stormfuld Sørejse, som: »Land i Sigte?« Fra en komplet Ligegyldighed for sin og Andres Skjæbne, vækkes man atter til Live; Verden smiler atter En imøde. Saadanne vare idetmindste Marys Følelser, da Ski-

bets rolige Bevægelse antydede, at de vare deres Ønskers Maal nær.

Da hørtes en lang, dump Tuden, fulgt af et gjennemtrængende Skrig af Frøken Rasmussen, et Skrig saa kraftigt, at det var tydeligt, at idetmindste hendes Lunger ingen Skade havde lidt under Sørejsen.

»Jomfru!« J— aamfru! Jo — aam — aam — fru! Ved det sidste Udbrud, som endte paa det høje »C«, kom dette Individ tilsyne.

»Aa, Jomfru!« — Uh! — uh! — uh! — øh! — og den samme Tuden afbrød Frøken Rasmussens Veklager.

»Aa, Jomfru! Hvad er dog det?«

»Taagehornene, Frøken! Det er tæt Taage. Vi kommer' maaske til at ligge stille hele Natten.« Med disse Ord forlod hun atter Kahytten.

»Frøken Lund!«

Intet Svar.

»Frøken Lund! Hørte De, hvad hun sa'e?«

Intet Svar.

»Sover De, Frøken Lund?« Og hun bøjede sig ud over sin Køje og kigede ned til Mary, som laae med aabne Øjne.

»Hvorfor svarer De dog ikke? Hvordan har De det? Aa, var det ikke en forfærdelig Tur? Mon det i Mands Minde har været en saadan Storm?« Hun blev pludselig heelt livlig ved Tanken om at kunne berette til Alle, deri interesserede, at hun havde været ude i værre Vejr end nogen Chinafarer. Hun fandt imidlertid, at den Stilling, hun havde indtaget for at udspionere Mary's Til-

stand, var lidt farlig for hendes egen, og lagde sig skyndsomst ned.

»Jeg vover saamænd aldrig at rejse hjem igjen, og alligevel, hvad er de Farer, vi har overstaaet, mod dem, der venter os?« — Uh! — uh! — øh! — Der kom Tudehornene igjen; mere klagende, mere langtrukne, og fulgte af et svagt Echo.

»Nej, jeg holder det ikke ud! Lyder det dog ikke skrækkeligt? Veed De, Frøken Lund, at der i hele Verden ikke er Noget saa farligt, som de Tudehorn. Alle de værste Dampskibsulykker skeer med Tudehorn.« — Uhuh! — uh! — høh! — Atter en Afbrydelse.

»Aa, jeg tør ikke blive ombord! Hvad i al Verden skal jeg dog gribe til?«

Mary tav haardnakket.

»Gud give, jeg dog havde fulgt min Værtinde, Madam Mortensens Raad! Hun sagde til mig: »Hvor vil De dog i Deres Alder give Dem af med saadanne Fjantestreger og rejse til et Morderland som England? Bliv De bare, hvor De er, og tak Deres Gud og Skaber til, at De lever i et kristeligt, godt Land. Der er saamænd saa mange Tosser nutildags, som altid farter om, og ikke kan faa Ro paa sig noget blivende Sted, uden at De behøver at følge Trop. Bliv De bare hjemme!« — Aa, Gud give, jeg dog var bleven!« Et Ønske, som fandt levende Gjenklang i Marys Sjæl.

Atter Taagehornet, dennegang fulgt af et andet tæt ved, og to eller tre i længere Afstand. Frøken Rasmussen foer hurtigt op.

»Skal vi ikke hellere klæde os paa? Tænk, hvis vi støder sammen med et andet Skib, saa kan vi da virkelig ikke vise os for Mandskabet i Natchemiser!«

Marys Taalmodighed var næsten udtømt.

»Aa, Frøken Rasmussen! Ti dog, for Himlens Skyld, stille.«

»De bryder Dem maaske ikke om at komme til Ulykke? Men det gjør jeg!«

»Maa jeg da spørge, om al Deres Stønnen kan gjøre fra eller til? Hvis vi støder sammen, saa støder vi sammen, og det er tidsnok at skrigte op naar vi er saarede.«

»Du milde Frelsens! Nej saa er det for seent og — aa, Gud!« Nu begyndte Taagehornet igjen, og Svaret var saa nær, at det næsten lød som om Lyden kom fra samme Skib. Begge Skibene tudede i Chor et Par Minutter, og saa hørte man, hvorledes de atter fjernede sig fra hinanden. »Aa, Du Mildeste! Gid dog Jomfruen var her!« jamrede Frøken Rasmussen med en dyb Stønnen.

»Jomfruen! Hvad kunde hun hjælpe? Hun kan da ikke holde paa Skibet, hvis det har isinde at løbe ind i os «

»Nej, men hun hører til Dem ombord, og kan sige os, om Alt dette her er ganske naturligt.

Hør! Nu brøler de igjen! Aa Gud fri os! Vi forliser!«

»Saa ti dog stille! Jeg kan ikke længer udholde Deres Jamren.«

»Hvor De dog er ukjærlig, Frøken Lund! De har ikke den mindste Medfølelse med min Angst!«

Mary følte en uimodstaaelig Lyst til at bombardere Frøken Rasmussen med sin Hovedpude, og vilde have været henrykt over at kunne faa fat paa et af Hornene for at tude, tude ind i Ørene paa hende. Heldigvis kom Jomfruen og befriede hende for flere Spørgsmaal. Efter næsten at have plaget Livet af denne, slog Frøken Rasmussen sig dog tilsidst til Ro, og de faldt begge isøvn.

De bleve vækkede ved Ordet »Toldvæsenet!«

Hvorlænge De havde sovet, vidste de ikke; det var endnu bælgmørkt. For Frøken Rasmussen gik det imidlertid ikke saa hurtigt; hvert Øjeblik maatte hun sætte sig, og hun stønnede, saa det kunde have rørt en Sten. Tilsidst blev da ogsaa hun færdig og gik op paa Dækket, hvor Toldvæsenet var i fuld Aktivitet.

»Aabn Deres Kuffert! Har De Tobak, Cigarer, Cigarretter, Cognac, Brændevin, eller anden Spirituosa?« spurgte en af Embedsmændene, henvendt til Frøken Rasmussen.

»Næ! Hvilken mageløs Uforskammethed! Hvem antager De mig for?« svarede hun paa Dansk.

»Jeg forstaaer ikke Deres Sprog! De maa tale Engelsk. Har De Tobak, Cigarer, Cigaretter, Cognac eller anden Spirituosa?«

Purpurrød over, hvad hun ansaae for Toldbetjentens Uforskammethed, og endnu mere af Ærgrelse over ikke at være Sproget mægtig, saa hun kunde sige ham det i rene Ord, saa hun paa ham med gnistrende Øjne. Toldofficianten, som naturligvis havde ondt ved at forstaae hendes Tanke-

gang, blev gal i Hovedet over hendes Tøven, og tillige mistænkelig.

»Aabn Deres Kuffert strax!«

Der hjalp intet kjære Mo'er! Men i sin Befippelse var det hende ikke muligt at finde Nøglen i Knippet. Hun famlede og famlede. Endnu mere utaalmodig og mistænkelig tog han Nøgleknippet ud af hendes Haand, og fik endelig Kufferten aabnet; men hvad ligner stakkels »Rasses« Forfærdelse, da han river Alt ud, Stykke for Stykke, og ryster det! Den hvide Silke-Brudekjole, syet for tyve Aar siden, men endnu for god til at bruges! To andre Kjoler, lige saa snærpede, beskedne og tarvelige, som deres Ejerinde; Manchetter, Kraver, Skjørter, Forklæder — men da han kom til Under-tøjet, kunde den arme Pige være sunket i Jorden af Skam og Undseelse. At tænke sig alt Dette udsat for Matrosernes Blikke!

Da der imidlertid Intet fandtes af toldpligtig Gods, blev Alt lagt ned igjen, men paa en Maade, som vel kunde faae en sirlig, gammel Jomfrues Hjærte til at bløde.

Uden at ændse hende, paa sin hurtige forretningsmæssige Maade, lukkede Toldbetjenten Kufferten af, gav hende Nøgleknippet tilbage, og gik saa til den næste Kuffert.

Frøken Rasmussen foer ned i Kahytten, saa hurtigt som den snævre Vindeltrappe vilde tillade hende, og udgjød bitre Taarer af Vrede og Skam.

Mary kom ned et Øjeblik efter.

»Gud, Frøken Lund, har De nogensinde seet Magen til Medfart af de Barbarer! De uforskam-

mede. Englændere! Ikke Spor af Finfølelse; jeg fatter ikke, hvad Johan kunde see i dem!«

»Men hvorfor aabnede De ikke strax Deres Kuffert; han saae ikke engang ned mellem mit Tøj. Det er Deres egen Skyld.«

»Min egen Skyld! Et uforskammet Menneske, som kan tro, at jeg ryger eller drikker, jeg, som nu i over tyve Aar, fra Dag til Dag har gaaet om i de mest hæderlige Huse og aldrig rørt et Glas Vin uden første Juledag, og ikke for min Død kan fordrage Tobaksrøg!«

»Men det er virkelig ikke godt for et fremmed Menneske at vide. Og fordi De ikke selv bruger disse Ting, kunde De jo godt smugle dem ind for Andre. Han gjorde kun sin Pligt.«

»Sin Pligt! Naa, saa det kalder De Pligt? Saae De, hvor han rystede min Brudekjole, som man ryster en Støveklud ud ad Vinduet? Og mit Undertøj! At sprede mine Chemiser ud for Matrosernes Øjne! Saae De, hvor de gloede paa dem! Uf! Jeg kan aldrig i Livet vove at se dem i Ansigtet igjen! Og hvor han krøllede dem bagefter! Og al det Mas, jeg har haft med selv at stryge hvert Stykke; det tog mig over en Time at pille Blonderne ud, de var saa stive; og nu Alt krammet sammen hulter til bulter, som om det havde været smudsigt Tøj.«

Her blev hendes Ordstrøm afbrudt af Jomfruen, som kom ned for at spørge, om Damerne vilde have Noget at spise.

»Jeg spiser aldrig om Natten,« svarede Frøken Rasmussen opbragt.

»Det er ikke Nat; det er Tre om Eftermiddagen. Om en Time er vi ved St. Catherins Dock.«

»Men Himlen forbarme sig! Det er jo bælgmørkt!«

»Det er Taage.«

»Ih, Du Fredsens! Frøken Lund, hvad synes De! Vel vidste jeg fra Johan, at England var taaget; men at det midt paa Dagen var, som om man laae i Gulerodssuppe, det havde jeg dog ikke troet! Vi maa naturligvis blive ombord til Taagen letter.«

»Saa kan De maaske faae Lov at sejle tilbage paa Torsdag,« bemærkede Jomfruen.

»Nej, ikke for Alt i Verden! Jeg vil hjem over Land. Men jeg tør paa ingen optænkelig Maade kjøre gennem London i Bælgmørke. De veed da, hvilken farlig By det er!«

»Jeg kan i det Hele taget ikke forstaae, hvorfor De tog afsted, naar De klager over Alt,« sagde Mary.

»Hvor i Alverden kunde jeg ane, det var saaledes? De skulde have hørt, hvad Johan plejede at sige om England.« Her fulgte en Ordstrøm, som i høj Grad morede Mary; men saa kom »Rasse« atter tilbage til Farerne, og pludselig spurgte hun:

»Har De læst »Oliver Twist« eller »Old Curiosity Shop«?»

»Jal«

»Kan De huske alt Det om Quilp, ham, den lille sorte Djævel, som dukker frem overalt? Og Jøden? Og Det om Indbrudstyveriet, og ham, der

myrder sin Kjæreste? Troer De, det er sandt Alt-sammen? Aa Gud hjælpe os to arme forsvarsløse Kvinder, om det er sandt!«

Hvorfor alle disse Rædselsbilleder pludselig dukkede op for hendes Phantasi, er ikke godt at vide; men hun udbredte sig saaledes over dem, at Mary skyndsomst flygtede op paa Dækket. Der prøvede hun paa at gennemtrænge den brunlig-sorte Taage, som omgav Themsens Bredder; men nej, ikke en eneste Gjenstand var at se. Nu og da glimtede et enkelt Lys, mat og farveløst, og førte Tanken hen paa at her inde maatte der dog være et Land, beboet af menneskelige Væsener.

Langsomt som et Menneske, der famler sig frem i Mørke, gled Skibet fremad. Bestandig lød Taagehornene, bestandig hørtes Svarene fra de mange Sejlere, de mødte -- Alt var saa uhyggeligt som en Fart blandt Spøgelser.

Hvor meget hun end længtes efter at sætte Foden paa fast Grund, saa begyndte en vis Uro ogsaa at gribe hende ved Tanken om alle de nye Forhold og Mennesker. Hvad vilde hun dog ikke have givet for et kjært, hjemligt Ansigt! Hun lænede Hovedet mod Masten, en usædvanlig Blødhed kom over hende; men med et trodsigt Kast med Hovedet rettede hun sig atter, og gik op og ned ad Dækket.

Nu hørtes en lang, gennemtrængende Piben, den underlige, dumpe Lyd, som gaaer forud for Maskineriets Standsning, en Raslen med Kjættinger, en Trampen og Skrigen, et drønende Fald, og Skibet havde kastet Anker. Det kunde ikke lægge til ved

Quaien, og en lille Damper kom ud efter Passagerer og Gods. Ved samme Lejlighed kom en Sværm af Dragere ombord, der som vilde Dyr faldt over de faa Rejsende. Frøken Rasmussen kom lige op i dybe Betragtninger over dette Sodoma, i hvilket hun var ifærd med at vove sit Liv, da hun pludselig saae sig omringet af en Kreds af Mænd, hvis sorte Ansigter, skinnende Tænder og lasede Klæder tog sig dobbelt uhyggeligt ud i Taagens Tusmørke. Med et Hvin slap hun sin Vadsæk, foer tilbage, og mere styrtede, end faldt, i Armene paa Kaptajnen.

»Quilper! Tre, fire Quilper!« skreg hun aldeles aandeløs.

»Hvad behager?«

»En Masse Quilper!«

»Jeg forstaaer virkelig ikke, hvad De mener,« svarede Kaptajnen, som just ikke var belæst i sin »Dickens«.

»Aa, Dickens Djævle, Hr. Kaptajn! De maa beholde mig ombord! Jeg tør ikke gaae iland i denne Røverkule; jeg vil langt hellere druknes strax, saa veed jeg da, hvad der bliver af mig.«

Kaptajnen brast i Latter.

»De kan være ganske rolig! London er just ikke indbydende i Taage; men en Røverkule er den da heller ikke. Naar De har været der et Par Dage, vil De snart se, at Deres Liv ikke er i større Fare der, end i enhver anden, stor By.«

Lidt beroliget vendte hun sig om; men da hun atter saae en af »Dickens's Djævle« skrabe ud,

med sit bredeste Grin, for at gjøre sig saa uimodstaaelig som mulig, udstødte hun atter et Skrig.

»Aa! Der er en af dem igjen!« Men denne gang gik Kaptajnen, uden at agte paa hende, hen og spurgte Manden, hvad han ønskede. Han pegede paa Frøken Rasmussens Vadsæk, som han havde kapret, og spurgte, om han skulde tage den ombord paa den lille Damper. Paa et bekræftende Svar, trak han sig lydløst tilbage paa sine bare Fødder.

»Hvis det er en af Djævlene, Frøken, saa kan De være ganske rolig. Man skulde næsten troe, at Frøkenen aldrig havde seet en Drager før; men selv, om de er lidt sortere her, end hjemme, paa Grund af den megen Kulrøg, saa er de dog hverken Røvere eller Mordere.«

Lidt slukøret tog Frøken Rasmussen Afsked og befandt sig snart i god Behold paa den lille Damper. Ved Quaien kom en af Embedsmændene hen til Mary, nævnede hendes Navn og sagde, at en Herre havde været nede den foregaaende Aften og samme Morgen, for at høre om Skibet; men da ingen Besked kunde gives paa Grund af Taagen, havde han anmodet ham, at sørge for, at Damerne fik en Vogn, saa at de kunde kjøre lige til Grosvenor Street. Bestemmelsen havde været, at Frøken Rasmussen skulde sætte Mary af, og derefter kjøre til sit eget Logi; men saa nær en Afmagt var hun ved Talen om denne Plan, at Mary gav Ordre, til først at kjøre til Berner-Street.

Nittende Kapitel.

Det var en lang Vej. Gade efter Gade, Torve, Pladser og Broer; men saa mørkt var det, tiltrods for Lygterne, at man akkurat kunde skjelne, hvorledes sorte Skygger bevægede sig forsigtigt langs med Murene.

Fod for Fod gik det. I de mere befærdede Gader maatte endog Kusken lede Hesten ved Bidslet; men saa kom de til mindre befærdede Strøg, og der gik det lidt hurtigere.

Frøken Rasmussen havde hele Tiden siddet og stirret sig næsten blind, først ud ad det ene, saa ud ad det andet Vindue. Kjækt havde hun i nogen Tid bekæmpet sin Angst; det var dog beroligende at see disse Masser af Mennesker bevæge sig frem og tilbage uden røveriske Hensigter, hvad hendes dyrebare Person og Gods angik. Men da Gaderne bleve snevre, Vognene og Fodgængerne færre, vaagnede atter Angsten, og da Hesten endog fik Lov at trave, vare alle heroiske Beslutninger bortvejrede. Hun greb Marys Arm.

»Hør, hvorhen kjører han os dog? Her er jo ikke et Menneske! Og sikke Gader, værre end Adel- og Borgergade derhjemme: Aa, Du min Skaber! Blot han dog ikke kjører os til »St. Giles«! Veed De, at der i London er et skrækeligt Sted, som hedder »St. Giles«, og hvor de

kjører Damer hen for at myrde dem? — Aa, min Gud! Hvad er det?»

Vognen standsede. Mary hørte en Stemme raabe:

»Kjør i Skridt!« og videre gik det Fod for Fod. Tiltrods for alle Marys Forsikringer, var det hende ikke muligt at berolige Frøken Rasmussen, som tilsidst, aldeles ude af sig, selv rakte sig ud af Vognen og raabte: »Stands! Stands!«

Kusken, uindviet, som han var, i det danske Sprogs Mysterier, kjørte roligt videre; men nu blev det først reent galt. Hun skreg saa højt: »Stands! Aa, stands!« at Kusken tilsidst vendte sig om og ved at see Halvdelen af Frøken Rasmussen ude af Droschevinduet, holdt Hesten an. En Politibetjent og et Par Nysgjerrige kom hen for at spørge, hvad der var paa Færde.

En lang, heftig Forklaring fulgte paa Dansk. Hun, vilde, ved Gud, ikke kjøre et Skridt videre, hvis ikke en Betjent satte sig op paa Bukken og passede paa, at Kusken ikke kjørte dem til »St. Giles.« Saa højrøstet blev hun, saa vilde og veltalende vare hendes Arm- og Haandbevægelser — hver Finger udtrykte Rædsel, idet den bøjede sig i Retning af den formodede »St. Giles« — at hvis Mary ikke tilsidst havde givet en forstaaelig Forklaring, kunde Frøken Rasmussen meget let have risikeret at overnatte i en Sindssygeanstalt.

Som rimeligt var, opnaaede hun ikke at faa en Betjent paa Bukken; men med den Forsikring, at »St. Giles« var flere engelske Mil borte, slog hun

sig til Ro, for saa vidt rullende Øjne, bankende Hjærte, Pusten og Stønnen kan kaldes saaledes.

Endelig holdt Vognen udenfor Nummer 4. Berner Street, et lille, mørkt, snavset Hus, som i den Sindsstemning, i hvilken Frøken Rasmussen befandt sig, just ikke saae ud som det Paradis, hun havde ventet, at Johans Bolig i den store Verdensstad absolut maatte være. En Pige, hvis Sirlighed der kunde være to Meninger om, kom til Døren og meldte, at Mrs. Field var hjemme, og ud sprang »Rasse« med stor Gesvindighed — her var dog bedre, end i »St. Giles.« Hun kyssede Mary, som ikke var langt fra at gjengjælde denne Venlighed med at bide hende i Næsen, saa irriteret var hun over al den Skandale, som hendes Led-sagerinde havde gjort.

Angst gjør egenkjerlig, og det faldt ikke Frøken Rasmussen ind, at ogsaa Mary mulig kunde være lidt angst ved at skulle kjøre ganske alene gjennem den fremmede By. Hun, hvis hele Liv havde været en Selvforglemmelse, vilde ikke for et Kongerige være kjørt med Mary, med Udsigt til at skulle vende alene tilbage. Oprykket af de vante Forhold, for første Gang underkastet en Sørejses Kvaler, ankommet til et Land, hvor hvert Ansigt var fremmed, — alt Dette havde foraarsaget en komplet Revolution, og Mary kunde ikke lade være at lee ved Tanken om den Beskytterinde, hendes Fader havde givet hende.

En halv Time efter holdt hun udenfor sit eget Bestemmelsessted. Saa vidt hun kunde see, saae Huset anseeligt ud. Hun stod snart i en rummelig

Forstue, som med sit mørke, terra-cottafarvede Tapet, gammelt Egetræes Møbler, og Messing Fade paa Væggene tog sig meget hyggeligt ud. Trappen, som førte oven paa, var belagt med Tæpper og oplyst af en farvet Hængelampe. Det Hele gjorde et saare velgjørende Indtryk efter al den Uhygge, som var gaaet forud.

Mon nogen Nation i Verden forstaaer saaledes at indrette et Hjem, som Englændere, der have Smag? I Howes hele Lejlighed var det hverken Elegancen eller Kostbarheden af Møbler, Betræk og Gardiner, som gjorde det; thi skjøndt Alt var godt, saae man ingen Extravagance; det var den harmoniske Farveblanding, og Arrangementet af Møblerne, som, uden mindste Hensyn til Symmetri vare stillede netop saaledes, som de maatte tage sig bedst ud.

Med bankende Hjærte blev hun ført op i Dagligstuen, som med sine faa, men gode Malerier, Ilden i Kaminen og smagfulde Meublement frembød en Hygge, som ikke kunde Andet, end gjøre Indtryk paa den unge Pige.

Mrs. Howe med sit kjærlige, venlige Smil, sit graa Haar under den hvide Tulls Kappe, og den simple, mørke Kjole — et sandt Billede af, hvad en gammel Dame bør være, kom hende imøde, tog begge hendes Hænder i sine og drog hende ned ved Siden af sig i Sophaen ved Kaminen:

»Hjertelig Velkommen, mit Barn! Hvor jeg er glad over, at De endelig kom; vi har begge været bange for, at De har haft en slem Rejse.

»Ja, den var lidt anstrengende.«

»Men nu er det heldigvis overstaaet, og jeg haaber, at De snart maa komme til Kræfter igjen og føle Dem hjemme hos os. Vi vil gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt for at gjøre Dem lykkelig. Deres Moder holdt meget af England.«

Det var mere Maaden og Stemmen end selve Ordene, der gjorde Mary godt, og hendes første Tanke var at slynge sine Arme om den gamle Dames Hals, kysse hende og takke for den venlige Modtagelse. Men hun kom til at tænke paa, hvor meget hun havde hørt om Englændernes Kulde og Stivhed. Hvad vilde en fremmed Dame sige, hvis hun strax faldt hende om Halsen? Desuden havde hun forsvoret i Fremtiden at give efter for sine Følelser. Hun betvang sig; men just derfor lød hendes Tak kold, langt koldere, end hun havde haft i Sinde. Mrs. Howe saae lidt forbauset paa hende; men ved at opdage nogle krampagtige Trækninger ved Marys Mund, vendte hun sig og ringede paa Eftermiddags-Theen. Derpaa hjalp hun hende Kaabe og Hat af, begyndte at spørge om hendes Familie, og havde en saa hjærtelig og hyggelig Maade at tale paa, at Mary aldeles tøede op.

»Hvor De dog ligner Deres Moder!« sagde hun, idet hun lod Haanden glide hen over Marys gyldenbrune Haar, og kjærligt saae ind i hendes store, mørkeblaa Øjne. »De veed ikke, hvilken henrivende Kvinde hun var; baade min Mand og jeg holdt saa usigelig meget af hende.«

Atter følte Mary Trang til at kysse den gamle Dame, og bede hende fortælle hende Alt om den

Moder, hun havde mistet saa tidligt, da de bleve afbrudte af Mr. Howe, som kom hjem. Bag efter ham kom en stor St. Bernhards Hund, som, da den saae den nye Gjæst, gjorde et Spring henimod hende og begyndte at gjø. Mary blev lidt bange.

»Læg sig, Prince!« bød Mr. Howe; men Hunden ændsede det ikke. Den blev ved at springe op ad hende; men paa den venskabeligste Maade, som havde den allerede gjættet en vordende Veninde i den unge Pige, og nu ønskede at gjøre det første Skridt til Pagten.

»Læg sig, siger jeg!« Denne Gang var Stemmen endnu strengere; men Hunden vedblev sine Luftspring og sin Gjøen. Da tog Mr. Howe en Ridepisk og gav den et saadant Slag over Ryggen, at Dyret hylende lagde sig ned under en Stol med Hovedet presset ned mellem Forpoterne.

»Aa, hvorfor slog De den?« udbrød Mary.

»Fordi den skal lære at lystre.«

Mary saae paa ham, og da hun hørte til det Slags Gemytter, som strax fatte enten Kjærlighed eller Uvillie til et Menneske, kom hun til den Slutning, at han var et af de ubehageligste Mennesker, hun nogensinde havde været sammen med. Hun ophidsedes af hans Svar og sagde ublidt: »Ja, men det er da ingen Grund til at mishandle Dyret.«

Mr. Howe saae et Øjeblik forbauset paa Marys ophidsede Ansigt og sagde bestemt: »At lære et Dyr Lydighed er ikke at mishandle det. Jeg taaler nu een Gang ikke Ulydighed.«

»Nej, hvor han dog er modbydelig,« tænkte

Mary og bøjede sig over Hunden for at klappe »det stakkels Dyr«, som havde en saadan Herre.

»Miss Lund, jeg beder Dem, rør den ikke! Jeg vil ikke have ham ødelagt; han veed godt, at han har været ulydig, og maa selv komme og bede om Forladelse; bliver han kun een Gang ufornuftigt behandlet, saa er der intet Udkomme med et stort Dyr som han.«

Skjøndt dette blev sagt ganske roligt, var der Noget i Tonen, som holdt Mary tilbage; men hun var vred og sendte Mr. Howe et sønderknusende forbitret Blik, som imidlertid maa have haft noget vist komisk ved sig; thi han kunde ikke lade være at smile.

»Nej, den engelske Arrogance er ikke til at udholde!« sagde hun ved sig selv. »Det er tydeligt, at ham kommer jeg aldrig ud af det med. Jeg hader ham allerede af mit ganske Hjærte.«

»Men jeg har endnu ikke ønsket Dem Velkommen,« og Mr. Howe rakte hende venligt Haanden. Hun gav ham halvanden Finger, og vendte sig saa til Mrs. Howe, begyndte at tale med hende, og lod komplet, som om Mr. Howe ikke existerede.

Kort efter rejste Hunden sig, rystede sin laadne Pels, og gik saa hen til sin Herre og slikkede hans Haand.

»Naa, vil han saa lystre en anden Gang?« Den gned sig op ad Mr. Howes Knæ og slikkede ham igjen til Svar. Mary saae paa dem, og kunde ikke lade være at bemærke, hvilken smuk, mandig Skikkelse han var. Deres Blikke mødtes; mulig saae han i hendes et mere forsonligt Sindelag; thi han

smilede, ikke som før spodsk, og viste derved en Række glimrende Tænder. Han saae virkelig ualmindelig smuk ud i dette Øjeblik; »men hvad kan det nytte,« tænkte hun saa med et Suk, »naar han er saa brutal.«

»Prince! gaa hen og bed den unge Dame om Forladelse.« Hunden gik hen og saae paa Mary med sine store, brune Øjne, og begyndte saa at gnide sit Hoved mod hendes Haand. Mary tog det mellem begge sine Hænder; der var Noget i dens stumme Bøn, som hun ikke kunde modstaae. Hun pressede sit Hoved mod dens laadne Pelts; hendes Haar, som var faldet ned, væltede i tunge, bølgende Masser ned over den. Hvor var hun dog træt og nedtrykt, og hvor gjorde det godt at læne sit Hoved mod en aandende Skabning, selv om det kun var en Hund.

»Prince!« hviskede hun. En eneste Taare trillede ned ad hendes Kind og gjemte sig i Hundens Krøller. Saa løftede hun atter Hovedet, rejste sig og bad om at maatte gaa tilsengs; hun trængte saa meget til Hvile. Mr. Howe skyndte sig strax hen, aabnede Døren for hende og rakte Haanden ud. Men idet hun lod, som hun ikke saae den, gav hun ham en saa nedladende og stram Hilsen, at hun var overbevist om, at den vilde have gjort selv en Englænderinde Ære, og fulgte derpaa oven paa med Mrs. Howe.

Hvor hyggeligt hendes Sovekammer dog saae ud! Lyse, blomstrede Cretonnes-Gardiner og Stole-Betræk. En Sofa i det ene Hjørne, et Bord midt foran den, Sengen med lyse Omhæng, bløde

Tæpper paa Gulvet, og et flammende Baal i Kaminen, som lyste Alt op med rødlige Flammer.

Efter at have viist Mary til Rette, forlod Mrs. Howe hende med et venligt »Godnat«.

Hurtigt klædte hun sig af. Hun var saa træt, at hun næsten ikke kunde holde sig oppe; men da hun lagde Hovedet paa Pudren, begyndte allehaande Tanker at storme ind paa hende, og jage Sønnen fra hendes Øjne. En brændende Rødme skød op i hendes Kinder ved Tanken om denne første Scene i det fremmede Hus, og det mod Mennesker, som saa venligt havde aabnet deres Hjem for hende. Havde hun opført sig saaledes, som hun burde? Hvad maatte dog Mrs. Howe tro? Var det hendes gode Forsætter? Men denne strenge, ubehagelige Præst, som strax begyndte at kommandere, hvad bildte han sig ind? Men hun burde alligevel ikke have svaret ham, som hun gjorde. Samvittigheden, denne ubehagelige Fredsforstyrrer, vilde slet ikke lade hende i Fred. »Men jeg har idetmindste været mig selv, og Ærlighed gaaer frem for Alt.« Saa hørte hun Mrs. Howes Ord. »Hvor De dog ligner Deres Moder!« Mon hun vilde sige det nu? Ja, hun lignede hende i det Ydre? Men ellers? — Hun foldede sine Hænder, ikke for at bede, det havde hun for længe siden holdt op med, og lukkede Øjnene, men istedetfor Sønnen kom Taarerne. Hun tænkte paa dem Alle i Hjemmet. Aal hvor hun længtes efter dem! Gid hun dog blot var hjemme igjen, eller havde en Eneste af dem her. Hun skjulte Hovedet i Tæpperne, for at Ingen skulde høre hendes Hulken. Med Ansigtet badet i Taarer

ventede hun længe den Ven, som dulmer al Smerte og bringer Glemsel og Fred.

Tyvende Kapitel.

Klokken var næsten Et, før Mary næste Dag kom ned, forfrossen og ilde tilpas. Prince laa foran Kaminen og sov. Ved at høre Døren gaa, aabnede den halvt det ene Øje, gjorde et højst mislykket Forsøg paa at logre med Halen, blinkede som Undskyldning for denne »Kjødets Skrøbelighed«, og med en frigjort Samvittighed over, at dens Pligt nu var gjort, sank den atter tilbage i Morpheus Arme.

Mr. og Mrs. Howe kom hende venligt imøde; men næppe havde hun sagt et kort »Godmorgen«, før hun klynkende udbrød:

»Jeg kan virkelig ikke klæde mig paa i et koldt Værelse, uden Ild i Kaminen.«

»De kan saa godt faa lagt i,« svarede Mrs. Howe.

»Saa! Da jeg ringede paa Pigen og bad hende lægge i, svarede hun, at hun ingen Ordre havde dertil; men jeg sagde, at hvis hun ikke lagde i strax, saa stod jeg slet ikke op. Jeg har altid været vant til at have i Kakkelovnen i mit Sovekammer Morgen og Aften, og kan ikke udsætte

mig for Forkjølelse. 'Hele min Existens kommer jo an paa min Stemme.«

Uden at svare, ringede Mr. Howe. Da Pigen kom ind, vendte han sig, og spurgte koldt og forretningsmæssig, hvad Tid hun ønskede, at der skulde lægges i.

Hans Tone irriterede hende; thi tiltrods for Kulden, var den saa høflig, at den mindede hende for meget om hendes egen, som langt fra havde været det. Desuden, hvad kom det ham ved? Det var da virkelig Mrs. Howes Pligt og ikke hans. Hun vendte sig derfor til denne og spurgte, hvad Tid de drak The.

»Klokken Ni.«

»Saa vil jeg gjerne have lagt i Kl. Syv.«

»Vil De hver Morgen tænde Frøken Lunds Kamin Kl. Syv,« sagde han, henvendt til Pigen.

Der var Noget i hele denne lille Scene, ubetydelig som den var, der opbragte Mary. Først og fremmest gjorde den hende skamfuld over sig selv, hvilket aldrig er en behagelig Følelse, og dernæst gjorde den hende vred paa Mr. Howe for hans høflige, men ubehagelig forretningsmæssige Tone. Lunch blev heldigvis meldt og spredte for et Øjeblik hendes Tanker. Hun havde endnu seet meget lidt af Huset og var naturligvis nysgjerrig efter et nærmere Indblik. Overalt fandt hun den samme smagfulde, elegante Soliditet, og Mary udtrykte sin Beundring derover.

»Jeg elsker at omgive mig med smukke Ting i mit Hjem,« svarede Howe. »Jeg finder, at

Omgivelserne har stor Indvirkning paa vor Sindsstemning, idetmindste har de det paa min. Smukke Omgivelser, hvad enten det er i Natur eller i Hjemmet, føder eller idetmindste nærer smukke Tanker.«

Nogle af Landseers velbekjendte Hjorte hang paa Væggen i Spisestuen. Mary blev heelt glad over den gamle Ven fra Hjemmet, den mægtige Kronhjort, som har vendt sig til Modværge og staaer med fnysende Næseboer over en saaret Hund, som vrider sig under dens Fod, ventende en heel Flok, som følger efter i dens Spor.

»Vi har det samme Billede hjemmel« sagde hun.

»Nej virkelig! Er Landseer naaet til Danmark? Ja han er en Maler! Jeg skal tage Dem med paa »*National Gallery*«; der skal De see, vi har en ypperlig Samling af hans Billeder.« Nu fulgte en livlig Forklaring om forskellige Kunstnere og deres Arbejder, baade engelske og udenlandske. Mr. og Mrs. Howe fortalte saa malende, at Mary aldeles blev revet med og glædede sig til Udsigten over for første Gang at skulle staa Ansigt til Ansigt med Raphael, Titian, Michel Angelo og Andre. Det gik lystigt med Spørgsmaal og Svar. Saa blev Samtalen ført hen paa Musik.

»Staaer Musiken højt i Danmark?« spurgte Mrs. Howe.

»Ja, i Kjøbenhavn troer jeg, at vi, hvad den instrumentale Musik angaaer, staaer højt. Kapellet og Musikforeningen ere ypperlige. Hvad Sangen angaaer, maa vi jo bøje os for vore Gjenboer,

Svenskerne; der er en Malm i deres Stemmer, som man kun sjældent hører hos os.«

Mary havde aldeles glemte, hvor ubehagelig hun fandt Mr. Howe, indtil denne spurgte: »Hvor kommer det sig egentlig, at De rejser til England for at studere Sang. Jeg troede, at Udlændinge i Reglen med Foragt saae ned paa vore musikalske Præstationer.«

»Ja, det gjør vi virkelig ogsaa. De maa da ikke tro, det kunde falde mig ind at synge med en Englænder. Englænderne har intet Begreb om Musik.«

Mrs. Howe rødmede let; men Mr. Howe sagde roligt: »Miss Lund, hvis det ikke er anmassende, efter vort korte Bekjendtskab, vil jeg give Dem et beskedent Raad: Aldrig at udtale en bestemt Mening om Ting, som De kun kan vide paa anden Haand. Selv i Ting, som man er omgivet af og studerer, er det ofte meget svært at fælde en afgjort Dom. Man dømmes efter Ens umiddelbare Omgivelser, og glemmer, hvor lille en Deel af det Hele, disse danne. Man bør være varsom; ellers risikerer man let at blive udleet, blive hildet i sine Fordomme, eller stadig omskiftende i sin Mening, Hvad veed De nu f. Ex. om Musiken her i England? Intet! Vent en Maanedstid, og De skal se, at Deres Mening saa vil blive en anden.«

Det var en højst ubehagelig Sandhed, som fandt en højst unaadig Modtagelse.

»Det er muligt«, svarede hun mut, »at min Mening om den Musik, som jeg kommer til at høre her, bliver fordeelagtig; men det vil paa ingen

Maade forandre min Mening om Englæderne; thi det er da en velbekjendt Sag, at Alt, hvad man hører i London, bliver udført af udenlandske Kunstnere, og hvorfor komme de hertil? Fordi Englæderne kan betale, ikke fordi de vente at blive paaskjønnede.«

»Her er De igjen for rask i deres Dom, ikke alene mod Englæderne, men imod Kunstnerne, og jeg veed ikke, hvis De havde Ret, hvem der vilde være mest at fordømme, Kunstneren, der solgte sin Kunst for Guld, eller Englæderne, som betalte en Masse Penge for, hvad de ikke satte Pris paa. Vel har vi en stærk Tilbøjelighed til at løbe efter, hvad der er paa Moden; men vi er tillige for praktiske til at udgive Tusinder om Aaret, som vi gjør for Musik, hvis vi ikke vidste at vurdere den.

Men, sig mig, hvem har De tænkt at synge med? Har De faaet en Lærer anbefalet?»

»Ja, Mr. Heinrich!»

»Nej, hvor komisk!» svarede Mr. Howe, henvendt til sin Moder.

»Komisk!» udbrød Mary vredt. »Mr. Heinrich er berømt over hele Europa. Han har uddannet de bedste Kræfter, medens han boede i Paris og Wien, og min eneste Angst er, at han ikke vil tage mig som sin Elev. Det er storartet at kalde det komisk! Alene denne Bemærkning stempler Dem som Englænder, og viser, at jeg havde Ret. Tænk! Ikke en Gang at kunne vurdere en Mand, som han!»

Mr. Howe rynkede Panden og vilde rejse sig; men Mrs. Howe saae bønligt paa ham og

sagde: »Det var ikke i den Betydning, at min Søn meente, det var komisk. Sagen er, at Professor Heinrich var gift med min Cousine, og er en af vore kjæreste Venner. Det var dette Sammentræf, som min Søn fandt morsomt. Jeg troer ikke, at min Fætter har Grund til at beklage sig over Mangel paa Anerkjendelse, naar han nu og da kryber ud af sin Hule, hvilket kun er yderst sjældent, stakkels Mand!«

Mary saae yderst forbløffet ud, men kunde dog ikke tilbageholde et:

»Jeg vilde ønske, Mr. Howe, at De vilde udtrykke Dem tydeligt, saa man kunde forstaa, hvad De mener.«

»De gav mig ikke Tid dertil, Miss Lund. Men lad os nu lade det Emne fare; jeg kan blot sige Dem, at Deres flydende Engelsk gjør Dem, saavel som Deres Land, stor Ære; det er en reen Fornøjelse at høre, hvor godt et fremmed Sprog kan læres udenfor dets Land.«

Mary var vred paa sig selv og vred paa ham. Hans Kompliment faldt derfor aldeles til Jorden.

»Pastoren troer maaske ikke, at man kan lære Noget godt, undtagen i England.«

Mr. Howe skubbede heftigt sin Stol tilbage, rejste sig og sagde til Mrs. Howe: »Skal vi gaa oven paa?«

De rejste sig Alle; men paa den første Trappeopsats standsede Mrs. Howe ved en Dør.

»Jeg har endnu ikke viist Dem Deres egen Stue. Kom herind og se den.« De gik alle tre ind. Værelset var langt og smalt, men meget hyggeligt. Mary saae sig imidlertid ikke om, men udbrød strax:

»Der er ikke Tale om, at jeg kan synge i

dette lille Hull! Jeg er vant til ganske andre Rum. Her vilde man jo næsten kvæles! Kan jeg ikke øve mig i Dagligstuen, eller faae dette Klaveer flyttet ned i Spisestuen?»

»Ingen af Delene, Miss Lund! Dette Værelse er med Villie blevet indrettet til Dem, fordi De her vil være mest uforstyrret, og mindst forstyrre Moder og mig. Jeg har ofte Meget at bestille, og maa have Ro til at arbejde. Moder har gjort Alt, for at gjøre Værelset tiltalende, og hun maa paa ingen Maade jages ud af sin Dagligstue, for at tilfredsstille et Lune.«

»Det er intet Lune! Det vilde være, som om Væggene — — —« hun vilde have sagt »skulde vælte ned over mig«; men det var hende aldeles umuligt at huske, hvad »vælte« hed paa Engelsk. Hun tænkte og tænkte, stammede og famlede, men nej! Med Lynets Hurtighed gennemgik hun en halv Snees Sætninger af Listows Stiløvelser; men forgjæves. Ordet »vælte« vilde ikke komme. I sin Vrede stampede hun i Gulvet. At stampe er nu paa ingen Maade uden Nytte i enkelte Tilfælde. En Præst kan stampe sine Konfirmanter vaagne, en Musiker stampe sit Chor i Takt, ja endog i rigtig Tonart, en Politiker stampe sine Tilhørere til at tro, at der er en heel Deel Mere i hans Tale, end der er; men hvorvidt man kan stampe sig til et manglende Ord er meget tvivlsomt. Mary var imidlertid ikke i den Sindsstemning, hvor man overlader sig til filosofiske Betragtninger, heller ikke kunde hun i Almindelighed henregnes til de Folk, som med særlig Forkjærlighed studerer Aarsag og

Virkning, saa hun stampede igjen, og skjøndt Ordet just ikke derved kom, opnaaede hun idetmindste at jage sin Fjende, Mr. Howe, paa Døren.

Ved at høre denne blive lukket, vendte hun sig. Derved faldt hendes Blik paa et stort Billede over Sofaen — hvad var det? Drømte hun, eller var hun vaagen? Der hang jo hendes Moders Billede over Sofaen, og neden under et Photographi af hendes Fader og Helga. Paa Bordet laa en dansk Avis, ved Siden stod et Glas med Violer; rundt om var der andre smaa Glas med forskjellige Drivhusblomster, og i Hjørnet en dejlig Urtepotte med Tulipaner og Hyazinther. I det hele Arrangement sporede man en Kvinde, som ikke smykker Huset for at høste Roes, men for at opfylde hvert et Savn hos den kommende Gjæst. Hvorledes havde hun taget det? Havde hun ikke paany saaret Mrs. Howes Følelser paa det Dybeste?

Blussende af Skam vendte hun sig fra Moderens milde, kjærlige Øjne, og uden længer at tænke paa Englændernes Stivhed, fuld af Anger og tillige af Taknemmelighed, slyngede hun Armene om Mrs. Howes Hals: »Tak! Tak! Tilgiv mig!« hulkede hun. Mrs. Howe drog hende kjærligt til sig.

»Jeg er glad over, at Du synes om at have dine Kjære der, Mary! Lad mig kalde Dig ved Fornavn for din Moders Skyld; hendes Barn synes mig saa nær. Hendes Billede plejede at hænge i mit Sovekammer; men jeg tænkte, at der var en Anden, som nu vilde komme til at trænge mere til det. Jeg seer nu, at jeg havde Ret. Og, Barn, kom trøstigt til mig med Alt. Jeg vil prøve paa at være Dig

en Moder, medens Du er her; for vi trænger til En — vi har Noget i os, som er meget svært at bekæmpe, ikkesandt?»

»Jo, Mrs. Howe! Jeg er saa skamfuld og veed ikke selv, hvorledes det er. Jeg havde haabet at kunne kue min Heftighed, og nu har jeg allerede saa meget at fortryde. Hvad maa De dog ikke tro om mig, og hvor maa De ikke grue for den kommende Tid med mig i Huset.«

»Ja, indtil dette Øjeblik har jeg været lidt ængstelig. Jeg saae kun den ydre Skal; men nu har jeg opdaget, at Kjærnen er frisk.« Hun klappede kjærligt Marys Kind. »Nu maa vi hjælpes ad, for ikke at faae den gode Spire kvalt, og huske, at Forsætter er til ingen Nytte, uden ved Siden af en stærk og kraftig Villie.«

Var jeg dog blot alene med Mrs. Howe, tænkte Mary, saa gik nok Alt godt; men denne Præst! — Jeg kan ikke fordrage hans hovmestererende, strenge Maade at tale paa. Hvis han ikke havde den, vilde der aldrig have været Noget ivejen.

De efterfølgende Dage gik dog uden Storme. Mary var anstrængt efter Rejsen, og kom først tilsyne Klokken Tolv til Et hver Dag, gik en lille Tur med Mrs. Howe i det just ikke synderlig indbydende Vejr, skrev hjem, og læste Resten af Tiden. Stemmen maatte helst hvile nogen Tid, og det var Bestemmelsen, at Mrs. Howe skulde gaae op til Professor Heinrich med hende den førstkommende Mandag.

Om Søndagen havde Pigen været tidlig inde for at lægge i Kaminen og havde spurgt Mary, om

hun vilde have varmt Vand, og, som sædvanlig, faaet det Svar, at hun vilde ringe, naar hun ønskede det; men Sengen var saa varm og blød, Ilden brændte saa hyggeligt, at det var langt bedre at ligge der, end staa op og blive irriteret af Mr. Howe. Om Hverdagen saae hun ham heldigvis kun lidt; men om Søndagen, før og efter Kirke, vilde han vel hænge i Stuen hele Dagen, og svare paa sin bestemte Maade, som om hans Mening alene var den rette.

Hvor maatte han dog være ubehagelig som Prædikant! Han var vist en af dem, som vilde fæste sine gjennemborende Øjne paa Folk, læse alle deres Svagheder, pege paa det sorteste Faar i Menigheden og sige: »Du der med den blegrøde Hat, som troer Dig selv saa god og smuk, og ikke føler Djævelen, som nager og æder dit Hjærte, bort! Gaa hjem! Tag din Pynt af, stil Dig for Spejlet og se, hvorledes Synd og Forfængelighed har sat deres Stempel paa dit Ansigt! Du troer maaske, Du kan vaske det af? Ja, det kan Du ogsaa; men kun med Bod og Taarer!« -- saaledes, som hun engang havde hørt Pastor Carstensen prædike hjemme, hvorpaa bemeldte Dame med den blegrøde Hat var bleven baaret ud i et hysterisk Anfald.

Hun gad nok vide, hvor Mange der hver Søndag bleve baarne ud af Mr. Howes Kirke! Hun havde Lyst til en Dag at gaa derhen og se det. Uf! Han var en Mand, som man kunde ærgre sig gal over! Men det var endnu ærgerligere at maatte tilstaa, at han var saa smuk, saa kjærlig mod sin gamle Moder, ja, endnu havde Følelser for sin Hund,

tiltrods for den Revselse, den var bleven trakteret med den første Aften. Han var virkelig ogsaa interessant at tale med; men dog forsikrede hun, vist for tyvende Gang, sig selv, at hun ikke kunde fordrage ham, ja, at han ikke engang var værd at tænke paa.

Saa tænkte hun paa sin Sang. Imorgen var det den store Dag. Hun længtes efter atter at tage fat; hun maatte blot gaa et Par Øvelser og Vocaliser igjennem idag, for at faae Stemmen lidt paa Gled. Hun saae paa Uhret, Klokken var allerede Elleve. Hun ringede, faldt saa hen i Grublerier over, hvorledes Professor Heinrich var eller ikke var, om han vilde eller ikke vilde modtage hende. Et Kvarteerstid gik; der kom ingen Pige. Utaalmodigt ringede hun igjen, ventede atter et Kvarteer, men med samme Resultat.

»Nej, jeg har i mit Liv aldrig kjendt saadanne Tjenestefolk som de engelske!« Hun foer ud af Sengen og begyndte af alle Kræfter at ruske i Klokken, saa at hun pludselig gik bagover med Klokkegrebet i Haanden. Et Par Minutter efter kom Kokkepigen forfærdet farende ind:

»Hvad er der dog ivejen, Miss Lund!«

»Bring mig strax varmt Vand!«

»Aa, ikke Andet! Gud ske Lov! Jeg troede der var Ild i Huset. Jeg kunde ikke komme før; jeg skal bringe Vand om et Øjeblik; men nu maa jeg ned til Stegen« — og hun foer afsted igjen.

Mary ventede; men der kom Ingen. Hun havde selv gjort det umuligt for sig at ringe, saa at hun, hvis hun vilde være færdig, før de kom hjem fra

Kirke, maatte tage til Takke med koldt Vand. Tilsidst, da hun næsten var paaklædt, kom Kokkepigen tilbage.

»Hvorfor kunde De ikke strax sende Stuepigen eller Anny op.«

»De ere begge i Kirke, Frøken.«

»Begge Pigerne?«

»Ja, Frøken Herren vil altid have, at de gaar om Morgenen, og jeg om Aftenen.« Hun satte Kanden fra sig og forsvandt i de nedre Regioner.

»Hvor det ligner ham! Mon et eneste Menneske paa Jorden, uden en upraktisk, engelsk Præst kunde falde paa at sende Pigerne i Kirke, saa man ikke engang kan faae en Draabe varmt Vand?« Hun gav sig imidlertid ikke Tid til lange Betragtninger. Klokken var allerede halv Et, saa hun skyndte sig ned og begyndte med sine la! — la! — la! — la! — og var lige kommet et Trin højere til sine *do. re. mi. fa* — da Mr. Howe pludselig kom hjem.

»Godmorgen, Miss Lund!«

I Betragtning af Udeblivelsen af det varme Vand, kan man ikke forbauses over, at hendes »Godmorgen« var af samme Temperatur som det kolde Element, hun havde været nødt til at benytte.

»Det gjør mig ondt at maatte standse Deres Øvelser; men her i England er det ikke Skik at øve sig paa det Slags Musik om Søndagen.«

Mary stirrede.

»Jeg er ikke engelsk!«

»Nej; men De er i et engelsk Hus.«

»Derfor behøver jeg da ikke at gjøre, hvad Englænderne gjør.«

»I andre Henseender kan De gjøre, hvad De vil; men med Hensyn til Søndagen, maa De bøje Dem for Landets Skik. De kan synge Händel, Bach, Beethoven og anden god Musik, lige saa meget De vil; kun ligefremme Øvelser, Opera- og Dandse-Melodier kan jeg ikke tillade.«

»Det finder jeg storartet! Naar Englændere kommer til Kjøbenhavn, falder det os virkelig ikke ind at foreskrive Dem Levereregler for deres Søndage. Hvorfor skal saa vi foreskrives, hvad vi maa og ikke maa gjøre her i England?«

»Der er stor Forskjel.«

»Aldeles Ingen. Jeg finder det i høj Grad arrogant!«

»Det gjør mig ondt at maatte være af en anden Mening, Miss Lund. Husk paa, at naar vi tage til Udlandet, kan det ikke skade et eneste Menneske, om vi holde os borte fra deres Forlystelser om Søndagen; men her, hvor Alle mere eller mindre ere vant til at betragte Sligt som vanhelligt, kan det ikke tillades.

Hvis De hver Søndag begyndte paa Deres Arier, saa vilde De for det Første saare Moders Følelser, og skjøndt jeg selv er langt mere liberal i mine Anskuelser, end de fleste Englændere, respekterer jeg hendes Følelser, og venter, at De vil gjøre det Samme. Men foruden Moder er her Pigerne, og de vilde alle sige op, naar de mærkede, at Søndagen i Fremtiden skulde gjøres til en Hverdag.«

»Nej, det er dog mageløst!«

Mr. Howe svarede ikke paa denne spydige Bemærkning, men fortsatte ganske rolig:

»Fra et heelt andet Synspunkt troer jeg, at De snart vil komme til at skatte denne Hviledag. Naar De først kommer i min Onkels Hænder, skal De se, at De faaer saa Meget at arbejde med, at De vil være højst taknemmelig for denne Hviledag.»

»Hvad maa jeg da foretage mig i dette hellige Land? Skal jeg bede Fader vor og læse i Biblen hele Dagen? Det bliver morsomt!«

Mr. Howe saae vred ud. »De kan læse, hvad De vil. Jeg blander mig ikke deri. Kun med Hensyn til Musik og Haandarbejde venter jeg at blive adlydt.«

Mary saae efter ham med flammende Øjne.

»Skinhellige Præst!« mumlede hun. »Bild Dig ikke ind, at jeg har i Sinde at gjøre mig skyldig i en Forstillelse, som jeg hader! Er det dog ikke Det, jeg siger, at han er det ubehageligste Menneske, jeg nogensinde har seet! Kommandere mig, som om jeg var en Skoletøs! Adlyde! Jo, pyt! Ham! Hvad Ret har han til at byde over mig? En dansk Præst vilde aldrig i Livet falde paa det! Men jeg vil ikke adlyde ham! Jeg vil vise, at jeg selv har en Villie!«

Hun satte sig ned, og begyndte at hamre løs paa en Vals af »Chopin«, men paa en alt andet end behagelig Maade. I et Nu var Mr. Howe tilbage, og før hun kunde faae et Ord frem af Forbauselse, havde han taget hendes Hænder bort fra Klaveret, lukket det i, puttet Nøglen i Lommen, og var gaaet sin Vej, uden saa meget som at se til hende.

Hun rasede, hun fnyste, hun græd af Forbitrelse. Nej! Dette kunde hun ikke holde ud. Hun satte sig ned og begyndte et langt Brev til sin Fader, i hvilket hun klagede hele sin Nød, fortalte, at Mrs. Howe var en sød, elskelig, gammel Dame; men hendes Søn, en Tyran, en arrogant, uforskammet Englænder, som havde anmasset sig en Autoritet ligeoverfor hende, som hun ikke vilde finde sig i. Hvis han blev ved saaledes, vilde hun ikke boe længere hos Howes. Det lettede at faae sig udgydt. Mrs. Howe, som heldigvis var blevet forskaanet for denne lille Scene, var venlig som altid. Mr. Howe saae hun kun ved Maaltiderne, hvor han lod, som om slet Intet var forefaldet. Og, mærkværdig nok, før hun gik iseng, var hun blevet saa meget forsonet med sine Omgivelser, at Brevet, forvandlet til Aske, fløj gjennem Kaminen.

En og tyvende Kapitel.

Prøven var ansat til Klokken Tolv, og af denne Grund viste Mary sig for første Gang ved Thebordet. Hun maatte øve sig, før hun gik; men da hun kom ind i sin Stue, saae hun, at Nøglen til Pianoet ikke var bleven bragt tilbage. Hvad skulde hun gjøre? Bede Mr. Howe om den? Hvorledes kunde hun det, uden tillige at sige et Ord om den

foregaaende Dag? Thi, som sædvanlig, angrede hun i roligere Øjeblikke sin Opførsel, skjøndt hun stadig beskyldte ham for at forårsage al hendes Nød.

Hun sad lidt og grundede, tog saa Mod til sig og gik ned til Mr. Howes Stue; men Modet glippede. Hun gik tilbage og begyndte sine Øvelser uden Klaveer. Det var godt nok med disse; men da hun kom til en af sine Arier, kunde hun ikke længere finde sig deri. Hun gik rask tilbage og bankede paa Døren.

»Kom ind!« — Hun havde mest Lyst til at løbe igjen; men det var for seent. Det kneb forfærdeligt, og hun saae ikke paa Mr. Howe, da hun bad: »Vil De give mig Klaveernøglen igjen? Jeg skal ikke mere synge om Søndagen — tilgiv mig min Opførsel.«

Et glad Udtryk bredte sig over hans Ansigt, og idet han gav hende Nøglen, trykkede han venligt hendes Haand.

»Tak, Miss Lund, fordi De kom! Det har gjort mig heelt glad.«

Hun saae forbauset paa ham. Atter slog det hende, hvor smuk han var, naar han smilede. Hvis han blot altid vilde være saa imødekommende, hvor langt lettere vilde det ikke være; ja, hun troede endog, at hun kunde komme til at lide ham? Nej, det kunde hun aldrig; men taale ham. Dog, akl han havde to Naturer, og den anden var Tyrannens. Maaske var det engelsk; i Danmark tyranniserede man ikke, idetmindste havde hun aldrig været vant dertil.

Havde hendes Hjærte banket, da hun første Gang gik til Professor Christensen i Kjøbenhavn, hvor maatte det ikke banke nu ved at skulle synge for Professor Heinrich, denne Mand, hvis Ry var naaet over hele Europa; han, som havde sendt de største Sangere og Sangerinder ud i Verden, og som ved sin Dom kunde kaste hende i Støvet eller løfte hende til Hæder og Lykke?

Mrs. Howe og Mary vare komne lidt for tidligt og bleve viste ind i Musiksalen for at vente. En underlig, fantastisk Sal, høj og meget lang. Den ene Ende var fuldstændig dækket af et Spejl; de andre Vægge behængte med de vidunderligste Instrumenter, der for Marys Øjne saae ud som om de vare Pauker og Basuner fra Kong Salomons Dage. Langs Væggene og i Hjørnerne stod gamle Klavichorder og Spinetter, underlige, firkantede Instrumenter med stive, smækre Been, tynde Messingstrænge og sorte Tangenter, hvor der ellers plejede at være hvide, og hvide, hvor de i Reglen vare sorte. Det Eneste, som mindede om Nutiden, var Spejlet og to Concert-Flygeler, der stod Side om Side, saaledes at hele den nederste Ende af Salen var aldeles fri.

Hvor underligt maatte disse gamle Instrumenter dog lyde? Hun kunde tænke sig Vinden gribe i Strengene og sende klagende Sukke, som fra en Aeolus-Harpe, gennem Luften. Kunde de virkelig gjengive Musik, uden ved magisk Kraft? Vilde de, berørte af Menneskehænder, frembringe Andet end Surren, Piben og Skratten? Og disse smaa Klavichorder? Bach havde ikke haft Andet, og

han havde dog været et Menneske, som levede i sin Kunst. Hun sad tæt ved et af dem og slog forsigtig en Tangent an. Hvor klangløs! Hun prøvede en anden og tredie, lidt højere.

»Naa, hvorledes synes De saa om det?« klang en fremmed, dyb og melodisk Stemme tæt ved hende. Hun rejste sig forskrækket og stod foran Professor Heinrich, en høj, tynd Mand med graat Haar; et ovalt, udtryksfuldt Ansigt med fint mejslede Træk. Men tiltrods for det venlige Smil, hvormed han hilste paa Mary og Mrs. Howe, laa der en dyb Melankoli over hele Udtrykket. Han gjentog sit Spørgsmaal.

»Ikke videre godt! Som en gammel, udskreget Sangerinde,« svarede Mary.

»Aa, lille Frøken, saa har vi ikke hørt det rigtigt. Hør nu!« Og han satte sig ned og spillede en blød Vuggesang. »Naa, klinger det som en udskreget Sangerinde? Nej! som en elskelig, gammel Bedstemoder, der synger sit Barnebarn isøvn. Man venter sig ikke megen Stemme; kun Sjæl, og det er der, tilligemed en melankolsk, sød Erindring om svundne Dages Sang.«

Han sad et Øjeblik som fortabt i sine Drømme, men pludselig sprang han op

»Udskreget Sangerinde, siger De! Nej, nu skal De høre en udskreget Sangerinde, eller rettere En, som synger med Fordring paa at være, hvad hun slet ikke er.« Han aabnede det ene Flygel og spillede et Par Takter af en fortærsket Arie: »Hvad mener De om det? Det er Musik, som det store Publikum kan forstaa! Er det ikke en

Vederstyggelighed? Hør nu en Forskjell« Og han satte sig ved det andet Flygel, hvis rige, dybe Toner svulmede under hans kraftige Anslag. »Veed De, Miss Lund, hvad jeg bruger det første Flygel til? Til Skræk og Advarsell«

»Men hvori ligger Forskjellen? De seer jo aldeles eens ud?«

»Forskjellen ligger i Sangbunden. I dette er Træ, Metal, Klæde, Kork, Alt af bedste Sort, og i samme Nu, som Tonebølgerne vibrere, kastes de med dobbelt Fylde og Blødhed tilbage. Det andet, som er blevet fabrikeret efter min udtrykkelige Bestilling, og for hvilket jeg af Instrumentmageren blev anset for at have en Skrue løs, har en Bund saa tynd og ussel, som det vel er muligt, uden at faae det Hele til at falde sammen. Det har ingen Metalplade, intet Klæde, med andre Ord: Det mangler Hjærtet. Og det er noget af det Vigtigste, ogsaa i Sangen. Stemmen, det Ydre, Tekniken er Altsammen Intet, hvor Hjærtet mangler. Det er ikke nok at have Hjærte i Brystet; man maa synge med det paa Tungen.

Naa, lad os saa faae fat paa Dem, lille Frøken, Men eet Ord endnu; »Forord bryder ingen Trætte« og jeg vil sige Dem Et — jeg smigrer aldrig. Jeg hjælper Talentet; men jeg lyver ikke for det. Jeg vækker intet falsk Haab, og min Mening faaer De altid ligeud og uden Omsvøb. — Naa, hvad vil De saa synge?«

»Enten »Juveel-Arien«, Annas Arie i »Jægerbruden«, Rezas i »Oberon«, eller Rosinas »Cavatina«.

»Hvilken af disse har De hørt paa Theatret?«

»Juveel-Arien og Rosinas Cavatina.«

»Saa synger vi først »Juveel-Arien«, saa Annas Arie. Kjender De hele Operaen?«

»Ja, men jeg har ikke hørt den.«

»Det er godt; det er netop Det, jeg vil have.«

Stemmen rystede en Deel i Recitativet; men snart overvandt Mary sin Ængstelse og sang ud, frejdigt og frit. Da hun var færdig, sagde han ikke et Ord, men aabnede Annas Arie, som hun sang med saa meget Skjælmeri og Følelse, at Mrs. Howe sad aldeles henrykt og lyttede til den dejlige, klangfulde Stemme. Professor Heinrich rejste sig imidlertid ved Slutningen ganske roligt, og spurgte: »Hvad er egentlig Deres Hensigt?«

Marys Hjærte sank i Brystet, og hun gav et for hende usædvanlig ydmygt: »Jeg vilde saa gjerne til Theatret.«

»Ja, det vil de Alle; men vil De være Sangerinde eller Kunstnerinde? Vi har mange af de første, baade paa Gaden, i Knejper og paa Theatret; men saare faa af de sidste. Vil De vide, hvorfor? Fordi den første Stilling kan naaes af Alle, som har Stemme; den sidste kun efter at have gaaet en lang, knudret og stenet Vej igjennem.«

»Jeg frygter ikke Arbejdet.«

»Der hører Mere til end det! Man maa gaa op i det, trælle i det, og, hvad der er sværest af Alt, glemme sig selv deri. De fleste Mennesker har en Gnist af Begejstring, og de kaste sig, som de selv sige, ind med Liv og Sjæl; men Sjælen har ikke det Mindste med Arbejdet at gjøre; saa snart

Trældommen begynder, er Begejstringen forbi; men Dette, at glemme sig selv i sin Kunst, det kan kun en af Tusende, selv om Arbejdet ikke afskrækker dem. Og dog; de Faa, der har naaet dertil, de vil sige, at Kunsten bringer sin egen Løn. Ingen Storm, ingen Sorg, ingen Elendighed kan virkeligt naa dem. Aanden hæver sig langt over det Jordiske og taber sig i Harmoni af evig Skjønhed. Lad Stormen suse, Bølgerne hæve sig rundt om — de staa løftede over det Hele! Dér, hvor et Menneske giver sin Person til Kunsten, dér løfter Kunsten ham op til Publikums Gunst; men dér, hvor han giver sin Sjæl hen for at læge Andres Saar, dér lægger Gudinden til Gjengjæld sin Finger og læger hans egne.«

Der var en stille Begejstring i hans Ord, som stod i stærk Modsætning til det melankolske Udtryk i hans Øjne, der syntes at sige: »Hvad hjælper det at prøve paa at drage Menneskene opad mod det Høje? Hvormange vil følge?«

Han sad atter et Øjeblik i dybe Tanker og foer op, da Mary lukkede Nodebogen.

»Har De nogensinde sunget paa Scenen?«

»Ja, een Gang.«

»Hvorledes gik det?«

»Det var en komplet Skandale.«

Professor Hejnrich lo: »Naa, det kan jeg lide! Det er da altid Noget at tilstaa det. Mange vilde have sagt, at det var en fuldstændig Triumph. Nu maa De synge begge Arierne om igjen og tillige spille, som om De var paa Scenen.»

Mary gjorde, som det blev hende befalet. Hun begyndte med Margarethas Parti. Da hun havde sunget Annas Arie, bad han hende synge den igjen og vende sig mod det store Spejl; men næppe var hun halvt gjennem den, før hun standsede og brast i Latter over sig selv. Mrs. Howe og Prof. Heinrich lo ogsaa, og den sidste udbrød:

»Ikke sandt! Saadant et Spejl er glimrende, og det lyver ikke. De fleste Begyndere taale ikke Irrettesættelse; de tro, at naar de har indøvet en Rolle, er det det Samme, som at udføre den; men saa lader jeg dem blot vende sig om. Jeg retter dem ikke, men lader dem blot se sig selv. Det er ikke ofte, at vi faaer Tid til Skuespilprøve ved Siden af Sangundervisningen; men jeg gjør det til Tider, det er en ypperlig Øvelse. Kom nu og sæt Dem ned ved Siden af mig. Jeg har seet og hørt nok til at bedømme Dem, og har altfor længe holdt Dem paa Pinebænken.«

Mary havde næsten en Følelse, som om han havde kommanderet:

»Op paa Skafottet!« Hun rystede over hele Kroppen.

»Først og fremmest vil jeg strax sige Dem, at jeg i lang Tid ikke har hørt saa smuk, klangfuld og fyldig en Stemme som Deres. Deres Opfattelse er ganske god, noget umoden; der er Noget, som mangler. Om det Manglende ligger i Hovedet eller i Hjærtet, kan jeg endnu ikke sige; om det kan overvindes vil Tiden vise. Med andre Ord:

Gnisten mangler, Gnisten som i Kunsten kaldes
Geni.«

»Men kan den ikke vækkes?«

»Jo, hvis den er der, ellers ikke. Vel siger
Gøthe, at Udholdenhed er Geni; jeg siger Udholden-
hed plus noget Mere. Det slumrer ofte længe, og
megen Udholdenhed er nødvendig for at vække det;
men dér, hvor det ikke er, kan al Verdens Ud-
holdenhed ikke vække det.

De har et stort og ædelt Talent, med hvilket
De kan opnaa Meget. Fordi man ikke kan blive
en mægtig Eg, behøver man ikke strax at foragte
en Skovens Blomst. En Tusindfryd er Tusinders
Fryd, og det kan De ogsaa blive.«

»Hvad troer De, Professor Heinrich, om mine
dramatiske Anlæg?«

»De har ypperlige Evner til at efterligne; men
for Tiden ingen til selv at skabe en Rolle. De har
seet Christina Nilsson som »Margaretha«, ikke sandt?«

»Jol!«

»Hvormange Gange?«

»En.«

»En Gang kun! Det er godt; det er meget
godt! De efterlignede hende saa godt, at jeg troede,
De hyppigt havde haft Lejlighed til at se hende.
Det forandrer min Mening betydeligt. Med saa
hurtig en Opfattelsesevne, troer jeg sikkert, at det
Andet maa komme. De er jo endnu meget ung?
Hvor gammel er De egentlig?«

»Atten og et halvt Aar.«

»Hør, Miss Lund! Nu skal jeg sige Dem en
Ting. Jeg vil lægge et godt Ord ind for Dem hos

Mrs. Burnes. Der vil De komme i gode Hænder, og hvis Nogen kan lære Dem, hvorledes man efterhaanden selv mægter at skabe en Rolle, saa kan hun det. Vi maa prøve det. De har mange Anlæg men De maa huske, at det er enhver Skuespillerindes Maal at skabe en Karakter. Kopi er ikke nok!

Med mig begynder De nu først Øvelser, og om en Maanedstid Smaasange.«

»Jeg har ikke sunget Smaasange før,« sagde Marry lidt stødt. »Jeg gik lige strax til Arier.«

»Foragt ikke Smaasange! Tro mig, de skabe flere Strænge dér,« og han pegede paa Hjærtet, »end alle Deres Arier; og naar De saa begynder med Mrs. Burnes, skal jeg give Dem et godt Raad: læs saa Meget som muligt udenfor Det, hun giver Dem for. De kan ikke læse for Meget, jeg mener, hvad Kvaliteten, ikke, hvad Kvantiteten angaaer; thi det udvikler Forstanden bedre at læse een god Bog med Studium, end at sluge et heelt Bibliothek.«

»Hvad skal jeg da læse?«

»Shakespeare og Schiller. Prøv at tilegne Dem de forskjellige Figurers hele Karakter. Vær ikke tilfreds med at faae en uklar Fornemmelse af, hvorledes Figurerne ere; men duk ind i dem, vend og drej dem, indtil den virkelige Personlighed staaer for Dem, klart og tydeligt.

Dette synes Dem maaske overflødigt? De mener maaske, at naar man blot kan synge sit Parti, saa er det nok? Ja, Mange tænke saaledes, og derfor har vi saadanne jammerlige dramatiske Præstationer i Operaen. Jeg har endog hørt en meget talentfuld Sangerinde sige:

»Hvorfor skulde jeg gjøre mig den Ulejlighed at studere? Lige saa snart jeg blot viser mig paa Scenen, applauderer jo hele Publikum; men Den, som tænker saaledes, er ingen Kunstnerinde. En Daglejer, som med hele sit Hjærte giver sig hen til sit Arbejde, er i Virkeligheden større end hun. — — Sig mig, er De meget træt? Jeg havde Lyst at høre »Juveel-Arien« igjen og se Dem spille den?»

Mary sang den denne Gang, inspireret af Professor Heinrichs Ord, saa godt, at han heelt glad udbrød:

»Ja, Miss Lund! De er ikke langt derfra! De maa arbejde med hele Deres Kraft og — —« han stirrede drømmende ud i Luften. Lidt efter udbrød han:

»Har De nogensinde hørt Madame Schroeder-Devrient omtale?»

»Nej!»

»Hun ligger ogsaa før Deres Tid; men jeg troede, at hendes Ry havde naaet Dem. Hos hende var det Dramatiske og Musikalske i saadan Harmoni, at selv Beethoven fandt hende værdig til at spille Leonoras Parti i »*Fidelio*«. Hun havde ypperlige Anlæg, var ogsaa meget smuk; men veed De, hvorledes hun bar sig ad med at naae en højere Plads end nogen anden Sangerinde, jeg har kjendt?»

»Ved at arbejde?»

»Ja! Og dernæst ved aldrig at være saa fornøjet med sig selv, som Publikum var med hende. Ofte, naar Publikum jublede, sagde hun ved sig selv:

»Vilhelmine, hvad har Du dog gjort?» og saa

grundede hun Dag og Nat, til hun havde opdaget noget Bedre. — Du hørte hende, Alice?» sagde han, henvendt til Mrs. Howe.

»Ja; men troer Du ikke, at det er vor egen Ungdom og Begejstring, som former vor Dom saaledes, at vi i en senere Alder ikke kan finde, at Nogen kommer vor Ungdoms Idealer nær. For mig staaer hun som noget saa Vidunderligt, at selv Tietjens og Grisi blegner ved Siden af hende.«

»Det kan tænkes; men ikke med hende. Jeg skal dog fortælle Dem, hvad hun sagde et Par Dage efter sin første Optræden som »*Leonora*«. Jeg hørte dengang til hendes nærmeste Kreds, og medens vi gjennemgik de forskjellige Dele af Musiken, sagde jeg, at hun havde naaet Højdepunktet dér, hvor hun kaster sig foran sin Mand og holder Pistolen ud mod Gouvernøren med de Ord:

»Dræb først hans Hustru!«

»Ja«, svarede hun smilende, »Alle sige, mærkeligt nok, det Samme. Ved Instuderingen kunde jeg aldeles ikke faae fat paa det naturlige Udtryk. Jeg studerede og studerede, men forgjæves.

De aner ikke min Angst, da Aftenen kom, og jeg skulde klæde mig paa. Min Angst steg til Fortvivlelse, og da den forfærdelige Scene kom, overfaldt der mig en saadan Rædsel, at jeg rystede over hele Legemet og næppe kunde række Pistolen ud. De kan ikke forestille Dem min Forbauselse, da hele Publikum brød ud i Begejstring. Hvad jeg ikke kunde give med al min Instudering, Flid og Indbildningskraft, Det opnaaede jeg ved min ukunstlede Rædsel. Men De kan tro, jeg skal vide at

gribe denne Tilfældighed, og hvad jeg ved denne Forestilling ubevidst har opnaaet, skal jeg nok forstaa bevidst at gjøre Brug af i Fremtiden.

Saaledes var hun. Til alle Tider villig og rede til at lære og opfatte dér, hvor de Fleste kun vilde have tænkt paa det Bifald, de høstede. Ja, hun var Kunstnerinde!

Han faldt atter hen i en drømmende Extase og sagde pludseligt: »Og hvorfor fortæller jeg saa denne gamle Historie? Det er fordi De minder mig om hende, mere end nogen Anden, jeg har hørt siden. Klangen i Deres Stemme har den samme betagende Blødhed og Fylde.«

Marys Ansigt straaede ved disse Ord. Han saae det og lagde til: »Men Klang er ikke nok. Husk hendes Selvkritik, hendes dramatiske Talent, hendes Respekt for Kunsten! Husk alt Dette, og hvo veed?«

Et Smil spredte sig over hans Ansigt; et Smil, som for første Gang forjog al Melankoli.

»Bort med Drømmene!« vedblev han. »Nu begynder Arbejdet. De kommer til mig Mandag, Onsdag og Fredag, Vi maa se at faae Mrs. Burnes til at tage Dem om Lørdagen, saa har de Søndagen at hvile ud i. Jeg vil sige Dem ganske ærligt, at jeg glæder mig til at tage fat med Dem; men ve Dem, hvis De skuffer mig!«

»Tro mig, Professor Heinrich, jeg vil gjøre Alt, hvad der staar i min Magt,« sagde Mary bønligt.

Han saae venligt paa hende.

»Hvor dog Haabet er en vidunderlig Egenskabl Jeg er blevet saa ofte skuffet, at jeg troede aldrig

mere at turde haabe, og se, dog springer et nyt frem.

De er saa ung, mit Barn, og Vejen ligger for Dem! Begynd den modigt, og De skal se, hvis Deres Opfattelse af Kunsten er den rette, vil De aldrig føle, at der ikke er Mere at arbejde for — Kunsten er evig.«

Han tog Marys Haand i sin og lagde den anden paa hendes Hoved: »Vil De arbejde med hele Deres Sjæl for Kunstens, Deres egen og en gammel Mands Skyld, som har lidt meget, kæmpet meget, men dog aldrig har opgivet sit Ideal?«

Mary svarede ikke. Hun saae op imod ham, og i hendes Øjne funkede to Taarer, de reneste, hun nogensinde havde udgydt; thi i dem laa Gjen-skinnen af en Begejstring, dybere følt end nogensinde før i hendes Liv.

To og tyvende Kapitel.

»Naa, hvad synes Du saa om din nye Lærer?« spurgte Mrs. Howe, efter at de i Taushed vare vendte tilbage, og nu sadde sammen i Dagligstuen.

Mary saae tankefuld hen for sig: »Hvor kan man Andet end holde af ham; men han har lagt et umaadeligt Ansvar paa mig. Hvorledes skal jeg kunne opfylde hans Forventninger?«

»Hvis det ikke var muligt, havde han aldrig lagt det paa Dig. Hans Erfaring er stor, og Du kan være forvisset om, at han bedre end nogen Anden kjender Byrden og trolig vil dele den med Dig. Ja, Du har Ret i, at det er umuligt Andet, end at holde af ham; han er af det Slags Mennesker, hvem man aldrig forlader, uden med den Følelse, at man er bleven rigere, end man var før. Stakkels Heinrich! Hvor tungt, at han, som saa ofte har skaffet Andre Lykke, ikke har forstaaet at skabe sig den selv.«

»Hvorfor er han saa ulykkelig? I sin Virken har han da aldrig manglet Anerkjendelse.«

»Nej, det er sandt nok; men tiltrods for alle hans gyldne Theorier om, at naar man hengiver sig aldeles i sin Kunst, kjender man hverken Sorg eller Klage, er hans Liv blevet ødelagt gennem de Mennesker, der burde have skabt et Liv af Lys og Lykke om ham.

Da han boede i Paris, traf han en Dag hos den engelske Consul min Cousine. De mødtes oftere. Hun var meget smuk; han blev dybt forelsket i hende, hun i hans Penge, og de bleve gifte. Nogle Aar efter flyttede han til England. Hun, hovmodig af sin Adel, undlod aldrig at lade sin Mand høre, at hun havde nedværdiget sig og bragt ham et tungt Offer. Intet havde de tilfælles; hendes eneste Interesse var Forlystelser, og hun kunde aldeles ikke forstaa hans fine, kunstneriske Natur. En skjøn Dag forlod hun ham og vendte tilbage til Paris, hvor hun meente at gjøre sit adelige Navn større Ære ved at farte om til alle mulige Festiviteter

under sit adelige Navn, end ved at hygge om en prægtig gammel Mands sidste Dage. De havde to Børn. Datteren, et talentfuld, henrivende Barn, døde da hun var fjorten Aar. Sønnen, Frank, som De vil se hos os, er en smuk Mand med gode Evner, som han aldeles misbruger, og han har fra Dreng kun foraarsaget sin Fader Sorg.

Professor Heinrichs eneste Glæde er Musikken, og naar han faaer fat paa en Elev, som interesserer ham, kommer der ofte Noget af den gamle Elasticitet over ham. Jeg kunde se, hvor fornøjet han var med Dig. Jeg har i lang Tid ikke hørt ham saa veltalende. Det var ogsaa mig en usigelig Fornøjelse at høre Dig synge, og nu maa den Tillid, han har fattet til Dig, anspore Dig til det Yderste.«

»Ak, det er netop den Tillid, som pludselig har taget alt Modet fra mig. Hans Maade at tale paa har aabnet mit Blik for, hvad Sang og Skuespilkunst bør være, og det er saa vidt forskjelligt fra, hvad jeg før har tænkt mig. Jeg gruer næsten for at begynde. Sæt, jeg alligevel ikke kan magte det! Desuden føler jeg nu for første Gang, at jeg aldeles ingen Selvkritik har. Modsat Madame Schroeder-Debrient, er jeg bange for, at jeg altid har været mere tilfreds med mig selv, end mine Tilhørere, og hvorledes kan jeg rette det?«

»Tro mig, det skal min Fætter snart faae pillet ud af Dig. Han er meget vanskelig, og naar Du først er bleven hans Elev, bliver hans Dom næppe saa mild som idag. Men derfor maa Du ikke blive forknytt! Tag blot trøstig fat! Bed og arbejd — han vil ikke svigte Dig.«

Og Mary tog fat; men skjøndt hun maatte erkjende Mrs. Howes Ord, at hun gik rigere hjem efter hver Sammenkomst, og skjøndt hun kom til at holde mere og mere af ham, saae hun tillige, at hun havde faaet en Mester, som ikke var at spøge med.

Han forlangte meget Arbejde og umaadelig Nøjagtighed. Intet undslap hans Øren; han faldt over hende for Løb, Forslag, Skalaer, Overgangsnoder, ofte naar hun selv ikke kunde opdage nogen Fejl, og saa mægtigt rystede han hendes Selvtillid, at hun efter tre Maaneders Forløb skrev hjem: »Nu indseer jeg, at jeg Intet kan, og tvivler næsten om, at jeg nogensinde kan lære Noget.«

Han forlangte ogsaa, at hun skulde læse Harmonilære med ham, og den var i Begyndelsen en slem Torn i hendes Øjne. Hun forstod slet ikke, hvad Nytte det var til, at en Sangerinde skulde lære, at store Intervaller ved Omvending blive smaa, smaa store, forstørrede formindskede, formindskede forstørrede. Skjulte og parallele Qvinter og Octaver, Septim, Biseptim og None-Accorderne med alle deres Opløsninger, samt hele den øvrige Harmonilære var for hende som at vandre paa Rullesten, over hvilke hun hvert Øjeblik var ved at knække Arme og Ben. Men naar hun saa kom til Professor Heinrich, og denne, ved at tage en Sang, viste hende, hvorledes den mest komplicerede harmoniske Stemmeføring kan ledes tilbage til den simpleste Harmoniforbindelse, hvorledes den simpleste Melodi, ved Hjælp af Gjennemgangsnoder og Vexelnoder, kan udsmykkes og uddannes paa mange

Maader, hvorledes hvert Thema havde en Interesse i sig selv, som blev ydermere forhøjet ved at følge de forskjellige Themaers Udvikling og Bearbejdelse under Komponistens Mesterhaand, da begyndte ogsaa denne Green af Videnskaben at faae Interesse for hende, og Musiken blev, istedetfor at være en Rækkefølge af Toner, som enten behagede eller mishagede, nu en sammenhængende Kjæde, i hvilken hvert Led havde sin særlige Betydning og Skjønhed. Desuden sagde han en Dag: »Kun naar en Sangerinde søger at leve sig ind i Komponistens Tankegang, vil hun være istand til ret at gjengive hans Mening. Hvorledes kan man tjene som Tolk i et Land, hvis Sprog man ikke forstaaer? Hvorledes vil De fortolke Musikens Sprog, hvis De ikke selv forstaaer det? Den udøvende Musiker er en Tolk mellem den skabende Musiker og den øvrige Verden, derfor maa han lære dennes Sprog.

Hvis jeg, med hvad jeg siger, synes at rejse Bjerger, saa vid, at den Kunst er ikke værd at vinde, som vindes let. Jo større Maalet, desto større Vanskeligheden; jo længere Vejen, desto ivrigere Stræben. Den, der vil opad, maa ikke se tilbage, men fremad. Selv om Vejen er nok saa stejl, Solen nok saa brændende, vinker der os fra Toppen en saadan Udsigt, at ene Synet af den forvandler al vort Besvær til undrende Tilbedelse.«

Prøverne hos Mrs. Burnes vare i Begyndelsen ogsaa svære og kostede hende mange Taarer. Men altsom hun her begyndte at opfatte og forstaae, blev ogsaa disse en Kilde til Henrykkelse.

Mangt et Vredesudbrud — som i Reglen gik ud over den uskyldige Mr. Howe — gav hun efter for, førend det begyndte at klares i Horizonten. Men hun vilde naae Bjergets Top, og det var først ved at undersøge Formationen af de Klipper, over hvilke hun maatte vandre, at hun begyndte at forstaae Professor Heinrichs Ord: »*Kunsten er evig.*«

Dagen efter, at Mary var blevet prøvet, skinnede Solen for første Gang ind i hendes Værelse, rigtig nok tilhyllet af en tynd, gjennemsigtig Dis; men selv i den Skikkelse en velkommen Gjæst efter den londonske Taage, der var gaaet forud.

»Jeg har et lille Forslag, Miss Lund,« sagde Mr. Howe ved Frokostbordet. »Lad os benytte denne for Marts Maaned saa ualmindelige Belysning til at gaae ned til »*National Gallery*«; thi jeg er bange for, at faaer først Onkel og Miss Burnes rigtig fat paa Dem, saa er De tabt for hele den øvrige Verden.«

Mary tog glad Tøjet paa. Solen havde lokket Folk ud, og nu begyndte hun for første Gang at danne sig et lille Begreb om denne Verdens største Stad. Dog, som hun sagde, den forbauser ikke saameget i Begyndelsen; den er saa umaadelig, at man slet ikke kan overskue den, og det er først ved at bevæge sig i alle mulige Retninger, at Forbauselsen begynder at vaagne.

Skjøndt Klokken kun var Ti, vrimlede det med Mennesker, som naar der er Opløb i Kjøbenhavn. Vognene foer frem og tilbage, og Mr. Howe loe ad Marys Angst for at gaae over Gaderne.

»Vent saa, til vi kommer til Hyde-Park-Corner i Saisonen, saa skal De se Liv. Ti til tolv Rækker

af Vogne, som bestandig krydse hverandre — dette er Intet.« — Men Mary syntes, at det var skrækeligt.

De gik ned ad Buckingham Palace-Road, forbi Slottet, hvor et Par Soldater paraderede op og ned. Dronningen var ikke i Byen, og Slottet saae mørkt, uhyggeligt og tomt ud. Ned ad St. James Park, forbi Marlborough House, som Mary strax sendte et venligt Øjekast ved at høre, at det var dér, Prinsesse Alexandra boede, naar hun var i London. Saa videre opad Duke of Yorks Steen-trappe til Waterloo-Place og endelig til Trafalgar-Square, hvor Minde-Søjlen om Englands Helt og Danmarks Fjende »Nelson« rager højt op i Midten. Langs med den ene Side ligger »National Gallery«, en langagtig, grim, klassisk Bygning. Dog, det var Skattene i, ikke selve Bygningen, de vare komne for at se. Mr. Howe førte hende først ind i den italienske Skole.

»Jeg holder mest af at begynde med Begyndelsen,« sagde han.

Han standsede først foran Giottos to Apostle, som sørgmodig bøje sig over Johannes Lig, fortalte hende, hvorledes Cimabue en Dag havde truffet Giotto, som dengang var en Hyrdedreng, der sad og tegnede med Kridt paa en Steen. Slaet af Drengens Talent tog han ham hjem med sig, og opdrog ham til Maler, og gjennem Giotto fik Malerkunsten den Sjæl, som den hidtil havde manglet, Hævet, som han var, over alt Jordisk, havde han aandet Liv i den, hidtil saa godt som livløse Kunst.

Og medens de gik fra Giotto til Orcagna, Masaccio, Filippo Lippi og Fra Angelico, havde han smaa Anekdoter om dem Alle, og idet han udpegede deres gradvise Udvikling, fortalte han, hvorledes Fra Angelico aldrig begyndte at male, uden først at knæle ned og bede om Hjælp, hvorledes han knælende malede en af sine Madonnaer, og tilsidst blev fundet død foran sit Staffeli, med et fuldendt Billede for sig.

»Og De skal se, Miss Mary, naar De i nogen Tid har betragtet Fra Angelicos Madonnaer og Helgene, saa vil De selv kunne opdage en Æmhed, Renhed og Sjælfuldhed, som De forgjæves vil lede efter hos nogen Anden. Den, der kommer ham nærmest, er maaske Fra Bartolomeo; det er, som om den Ydmyghed, den hellige Renhed, der gennemstrømmede ham, aander ud af hans Malerier, og løfter vore Tanker til en højere og bedre Verden. Hvad mig selv angaaer, saa føler jeg mere umiddelbar Glæde ved at se paa Giotto, Orcagna og Fra Angelico, end det store Firkløver: Leonardo da Vinci, Michel Angelo, Raphael og Titian.«

Og de gik videre fra Billede til Billede. Over alt udpegede han, hvori de forskellige Mestres Hovedstyrke laa; han fulgte dem Trin for Trin — Bellini, Ghirlandajo, J. Francia, Fra Bartolomeo, Alt lyttede Mary til med Interesse; men for hendes Øjne var der langt større Skjønhed i Titian og Raphael, end i de Andre, som Mr. Howe havde roest saa meget.

»Jeg synes at forstaae disse langt bedre,« sagde hun til ham.

»Det gjør de Fleste. Det kommer naturligvis aldeles an paa, hvad man søger efter i Kunsten; om det er; mesterlig Teknik, blændende Farveglands, kort Alt, hvad der kan bedaare Sandserne, eller det er, Renhed, Andagt og Følelse. Er det det Første, saa kan det ikke nægtes, at Kunsten naaede sin største Triumph i Firkløveret; men allerede med dem begyndte en Sandselighed, som gradevis bragte Kunsten henimod dens Dalen.«

Efter at have fortalt hende om Leonardos mangesidede Begavelse, Michel Angelos Stor-slaaethed — Mary kunde formelig see denne Titan staae i sit Atelier og hugge i Marmoret, saa Fli-serne fløj ham om Ørene — om Raphael, denne Lykkens Yndling, Titian, Venedigs Stolthed, spurgte hun, som ivrigt havde lyttet til hvert Ord, og aldeles havde glemmt, hvormeget hun hadede Mr. Howe:

»Men sig mig, hvor kan det være, at De som Præst veed saa god Besked om alt Dette?«

»Og hvorfor skulde en Præst ikke vide Besked baade om disse og alle de andre Kunstens Heroer?«

»Fordi jeg troede, at han i Regelen havde Andet at bestille.«

»Andet at bestille!«

Husk paa, blandt hvilke Folk jeg arbejder! Mennesker, for hvem Skjønhed, Renhed, Uskyld og Kjærlighed ere tomme Ord, hvis Betydning de ikke engang forstaae. Mennesker, hvis Liv fra Vuggen aldrig har været omgivet af Andet end Synd og Fordærvelse. Naar man Dag for Dag er Vidne til alt Dette, trænger man saa ikke dobbelt til bag-

efter at sole sig i Skjønhed, ikke alene for sin egen Skyld, men ogsaa i Haab om, at man dog engang kan trække disse Stakler ud af Mørket og aabne deres Øjne for Det, som i sidste Instans er Guds Kjærligheds Værk.

De forundrer Dem over mit Kjendskab til Kunsten? Jeg veed Intet, Intet imod, hvad jeg burde vide, for rigtig at kunne tale til dem, jeg hovedsagelig har med at gjøre.«

»Men De taler dog vel ikke til dem om Kunst?«

»Hvorfor ikke?«

»Jeg troede, at en Præst aldrig talte til de Fattige om Andet end Religion.«

»Hvis jeg gjorde det blandt min Menighed, vilde jeg ikke faae En af Hundrede til at høre paa mig. De aner ikke, hvor mange Omveje man maa gaae, blot for at faae Dem til at forstaae, at Gud elsker dem lige saa vel, som enhver Anden af hans Skabninger; men hvad Kunst, Videnskab og Natur angaaer, saa taler jeg med dem om Alt, hvad De kan forstaae. De vilde blive forbauset ved at se Børnenes Glæde, naar jeg tager dem herop, og saa vidunderligt det lyder — naar ikke jeg har kunnet faae dem til at see noget Smukt i et Træ eller Himlens Skyer, ere de ofte blevne aldeles henrykte over et Landskabsmaleri.

Og dog er det et vanskeligt Spørgsmaal, hvorledes man skal arbejde for deres Vel. River man dem en Timestid ud af deres Elendighed, for at de kunne aande en renere Luft, hvad forslaaer det, naar man veed, at de atter vender tilbage til deres

mørke Hjem? Hvis De havde seet saa Meget til Fattige af den allerlaveste Klasse, som jeg har, vilde De aldrig undres over, at en Præst søger at tilegne sig det Bedste i Kunst, Literatur og Videnskab, men snarere klage over, at han kun er en almindelig Dødelig med almindelige, begrændsede Evner, og derfor kun kan vide Lidet, skjøndt det var ønskeligt for ham, at han vidste Alt.«

»Men hvortil nytter det? De siger jo selv, at naar De lader Børnene see een Times Lys, maa de dog atter tilbage til deres mørke Hjem?«

»Ja, desværre spørger jeg mig ofte selv derom, naar jeg er forsagt, og vil dysse Samvittigheden i Søvn med den selvbedrageriske Tanke, at Alt er spildt. Man har ikke Lov til saa let at lægge Hænderne i Skjødet. Naar der kommer en forsulten Stakkel til vor Dør og beder om et Stykke Brød, vilde vi dog ikke svare: »Hvad kan det nytte, at jeg giver dig det? Du maa jo dog tilbage til Mørket og blive sulten igjen.« Vi giver ham Brødet, og vi haaber, at en Anden vil give ham det en anden Gang, eller at han styrket maa kunne arbejde for at tjene det. Saaledes haaber jeg, at de, forfriskede i Øjeblikket, maa føle Trang til at arbejde fremad. Men selv om de ikke gjør det, kan jeg ikke taale at se disse fortvivlede Mennesker synke dybere og dybere, uden at strække en Haand ud for at hjælpe dem. Det Værste er, at de ofte ikke vil tage Haanden, se her! — —«
Og Mr. Howe pegede paa et dybt Ar inden i Haanden, fra højre Pegefinger ned mod Haandleddet:

»Det fik jeg en Gang i et af disse Huse. Trapperne ere saa mørke, at man maa famle sig frem, og en Barbeerkniv var anbragt som Haandtag paa Klokkestrengen. Mere end een Gang er jeg bleven kastet paa Hovedet ned ad Trappen — ja, een af mine bedste Venner blev dræbt derved, at de lod ham styrte ned fra fjerde Sal. — Men, lad os ikke mere tænke paa disse Forbryderhuler! Se, hvor dejligt Solen skinner! Lad os komme ud igjen i Luften, tage os en Vogn og kjøre os en lille Tur i Hyde-Park. Næste Gang skal jeg vise Dem de gamle Hollændere.«

»Hvori ligger det dog,« tænkte Mary da de vare komne hjem, »at i Dag kom jeg ypperligt ud af det med ham? Jeg morede mig virkelig; og saa, til andre Tider gaaer det aldeles forkeert?« Hun fandt et Svar til det første Spørgsmaal:

»Fordi han, tydeligt nok, er en Mand, som har mange Interesser fælles med mig.« Til det andet fandt hun intet; men for en Udenforstaaende, vilde det være tydeligt at see, at det var fordi Mr. Hove var en Mand, som forlangte Meget af sig selv, og derfor ogsaa forlangte Meget af Andre. Han var ikke vant til at have at gjøre med Mennesker, som skal tages paa med Fløjelshandsker. Ved sin Færden mellem det værste Udskud i Øst-London, var han blevet vænnet til at optræde med en rolig Bestemthed, som efterhaanden var bleven hans anden Natur, men som Mary ikke kunde finde sig i, eller vilde bøje sig for. Den Kjendsgjerning, at han alligevel nødte hende til at putte sin egen Villie i Lommen, gjorde ham kun endnu mere forhadet;

som en Rasende sled hun i Lænken, men den var for sejt. For første Gang havde hun fundet sin Overmand. Med sit skarpe Blik saae hun det; med sin egenkjærlige Trods vilde hun ikke erkjende det.

23

Sex og Tyvende Kapitel.

Ved sin Hjemkomst fik Mary et langt Brev fra Carl. Hvilken Fryd er ikke et Pust fra Fødelandet, naar man er langt borte fra Alle? Afstanden udjævner alle smaa Gjenfordigheder, og dette var et Brev fra Vennen til Veninden fra Barndomsaarene, Intet uden Omtanke og Hengivenhed for hende.

Mary var ikke endnu naaet saa vidt i Shakespeare, at hun vidste, at »Sammenligning er vederstyggelig.« Uvilkaarligt sammenlignede hun disse to Mænd — Carl og Howe.

Hun foldede Brevet sammen med et Suk, som om hun ønskede, at det havde besiddet den Egenkab at kunne transportere Carl fra Roskilde til London. Naar hun skulde være ganske ærlig, vilde hun ikke være rejst til ham.

Det nye Liv begyndte at fængsle hende; Energien at vækkes, Solskinnet at lokke.

Howes boede temmelig stille. Mr. Howe var saa optaget af sin Virksomhed, at han kun sjældent

havde Tid eller Lyst til Selskabelighed. Mrs. Howe var ofte lidende, og havde desuden naaet den Alder, hvor man nødtigt forlader sin Lænestol. Hun og Mary gik hver Dag en Tur, men med Undtagelse af ganske enkelte Visitter og Kirkegangen om Søndagen, holdt hun sig helst i Ro. Men Mary fik ogsaa snart saa fuldt op at bestille, at hun kun med Vanskelighed kunde have taget Deel i Selskabslivet. Professor Heinrich tog hende med til mange Concerter; Mrs. Burnes til Theatret, Fornøjelser, som vare mere efter hendes Smag, end Baller og Selskaber.

Akkurat fjorten Dage efter Marys Ankomst, hvem skulde da vel komme for at gjøre Visit andre end — Frøken Rasmussen:

»Jeg kommer for at sige Farvel!« sagde hun med glædestraalende Ansigt.

»Farvel? Men hvor skal De rejse hen?«

»Hjem, Frøken Lund! Himlen være lovet, hjem!«

Mary saae forbauset paa hende:

»Men De er jo lige kommen!«

»Jeg har været her i fjorten Dage, hvilket er fjorten for mange. Jeg har ikke haft Andet end Ærgrelse og Fortræd, siden jeg kom. — Nej dog, hvor nydeligt her er! Dette Hus seer slet ikke engelsk ud.«

»Synes De? Jeg finder netop, at det seer meget engelsk ud; hvad er det for Gjenvordigheder?«

»Ja, seer De, først var jeg meget medtaget efter Rejsen og var virkelig saa ussel Dagen efter,

jeg var kommen, at jeg bad Værtinden sende Bud efter en Doktor.

»Hvem?« spurgte hun.

»Den bedste,« svarede jeg, »for jeg hader Kvak-salvere. — Jeg maa tilstaae, at det var en dejlig Mand, hun sendte — finder De ikke Mandfolkene her ualmindelig smukke?«

»Jo, mange af dem.«

»Men Landet! Uh, ha! Taage! Røg! Snavs, saa man maa løfte op til Knæene, ikke et Sted som Langelinie eller Frederiksberghave. Jeg spurgte min Værtinde, om de havde en »long-line« med Skibe og Batterier. Men nej! Det havde hun aldrig hørt Tale om. I det Hele er den lavere Klasses Uvidenhed forfærdelig. Men jeg kom jo bort fra Doktoren.

Seer De, han sagde, at min Mave var i Uorden efter Sejladsen. Saa skrev han Noget op for mig, mageløst lindende, og saa spurgte han, om jeg ønskede, at han skulde komme igjen.

»Ja, naturligvis, hver Dag til jeg er heelt rask,« svarede jeg.

Han kom sex Gange; den sidste Gang spurgte jeg ham, hvormeget jeg var ham skyldig, »Atten Lispund Sterling,« sagde han. Det var, ved Gud, tre hundrede og fire og tyve Kroner i danske Penge! Tænk Dem! Tre hundrede og fire og tyve Kroner for sex Dages daarlig Mave. Det er jo glubende! Det er Mere end een Familie med elleve Børn betaler en Huslæge om Aaret, selv om de saa alle har Mæslinger, Skarlagensfeber, Røde Hunde, og jeg veed ikke, hva'. Jeg troede natur-

ligvis, at jeg havde hørt fejl, og saa bad jeg ham skrive det op paa et Stykke Papir. Det gjorde han, og da jeg igjen havde regnet det ud i danske Penge lige paa Øre, ja — saa besvimeede jeg.

Da jeg kom til mig selv, stod Doktoren ved Sofaen og saae medlidende paa mig: »Er De fattig?» spurgte han. »For saa vil jeg naturligvis ikke tage saa Meget; men jeg tager tre Lispund for Besøg ude af Huset.«

»Fattig?» svarede jeg, aldeles indigneret; for jeg vilde hellere sulte, end tilstaae, at jeg var fattig. »Nej, De kan tage Deres egen Mixtur paa, at det er jeg ikke.«

»Det kalder jeg virkelig falsk Stolthed, Frøken Rasmussen.«

»Undskyld, Frøken Lund! De har aldrig kjendt virkelig Armod, og saa kan De aldeles ikke dømme om den Sag.

Nu da: »Fattig« svarede jeg, »nej, jeg har lige arvet en Formue,« og dermed betalte jeg ham hans Penge. Blodsuger! Snyder! Men en dejlig Mand var han alligevel. Ja, det, ved Gud, han var!

Da jeg saa var bleven rask, skulde Besøget til min afdøde Kjærestes forrige Hus gaae for sig. Butikken var i Stuen, og vi skulde have boet i det øvrige Hus, og det interesserede mig naturligvis at see. Men De veed, man siger, at alle engelske Tjenestefolk stjæler, og da min Værtinde netop skulde ud paa Landet samme Dag, vilde jeg naturligvis ikke lade min Kuffert blive hjemme, saa let som den kan dirkes op. Saa tog jeg mig en Droske, og tog Kufferten og alt mit Tøj med

mig. Det var en farlig Vejl. Det gik saa langsomt, at man skulde troe, vi havde en Oxe, og ikke en Hest for Vognen. Da vi havde kjørt en Time, Gade op og Gade ned, raabte jeg til Kusken: »*Agile!*«

Han stod af Vognen og spurgte, hvad jeg ønskede: »*Agile!*« svarede jeg igjen; men han rystede paa Hovedet. Saa slog jeg op i Lexikonet, som jeg altid har ved Haanden og sagde: »*Speedy!*«

Han rystede igjen paa Hovedet.

»*Quick!*« sagde jeg, og nu forstod han mig; men istedetfor at staae op og piske paa Hesten, svarede han, at hvis han skulde kjøre *quick*, saa kostede det fem Shilling.

»Tre«, svarede jeg.

»Fem«, sagde han.

»Tre og en halv?«

»Fem!« Jeg rystede paa Hovedet, og hvad gjør Fyren. Han aabner Døren for mig, tager Kufferten ned og sætter den midt paa Gaden. Jeg sprang ud og vilde kalde en Politibetjent, som det, jo ellers vrimler med her i Landet men der var ingen — hvad skulde jeg gjøre? Jeg kunde da virkelig ikke staae der med min Kuffert, saa jeg maatte bide i det sure Æble, og love ham hans fem Shilling.

Endelig standsede vi udenfor Hjørnet af »King-Street.« Aa, hvor mit Hjærte bankede ved at see det store Hus og tænke sig, at det havde været min Johans. Jeg bad Kusken vente, gik ind i Butikken — det var en Cigarbutik, — og spurgte, om det var her, Johan Petersen, Boghandler Petersen havde boet?

»Ingen Boghandel her!«

»Nej, men har været?«

»Forhør paa det andet Hjørne!«

Jeg løb lige over for, men fik samme Svar; saa rendte jeg til det tredie og fjerde Hjørne, for det var en Korsgade. Paa det sidste Hjørne viste de mig til en Gade, ti Minutter borte, og saa kjørte jeg derhen; men de engelske ti Minutter ere temmelig lange, og det varede tyve Minutter før vi kom dertil.

Her erklærede Kusken, at han ikke vilde kjøre mig videre for de fem Shilling. Naar der saadan skulde jages omkring med ham, vilde han have fem Shilling til.

»Paa ingen, optænkelig Maade,« svarede jeg. »Sæt Kufferten ind i denne Butik.« Det var en Boghandel, og jeg gik ind og spurgte om det var her, Johan Petersen havde boet. De svarede, at de kjendte Ingen af det Navn. Jeg trak Sedlen op med Adressen: 17 King-Street.«

»Men dette er ikke King-Street,« svarede en af Butikssvendene.

»Jeg er blevet kjørt herhen,« svarede jeg.

»Det kan ikke hjælpe, det er galt alligevel. Men De kan godt spadsere derhen. Jeg skal vise Dem en Gjenvej.«

»Men Kufferten?«

»Den kan De godt lade staae her!«

Det var saadant et net Menneske med sort Haar, skilt midt i Panden, Knebelsbart og et Par rigtig velsignede Øjne, saa jeg takkede ham saa meget og begav mig paa Vej. Jeg gik ind i alle

mulige Butikker paa Vejen og spurgte mig frem. Bestandig blev jeg viist videre til Sidegader og Gyder. Jeg var vist inde hos over hundrede Boghandlere, men forgjæves, ikke en Sjæl kunde give mig den ringeste Besked. Aldeles udaset besluttede jeg at gaae tilbage. Jeg gik og gik, men kunde hverken finde Vej eller Sti. Jeg spurgte mig frem, men enten forstod jeg ikke dem, eller de ikke mig, nok sagt, tilsidst svarede en gammel Dame, at jeg var mindst tre Kvarters Vej fra King-Street. Aldeles fortvivlet syntes jeg, at det var det Bedste at tage en Drosche og kjøre tilbage efter min Kuffert; men jeg havde ikke den ringeste Idé om, hvad den Gade eller den Mand hed, hvor jeg havde ladet den staae. Jeg sagde derfor til Kusken, at han først skulde kjøre mig til King-Street, saa fandt jeg det nok. Men da jeg først kom dér, kunde jeg ikke finde, hvilken af de atten eller tyve Sidegader det var. Vi prøvede mindst ti. Aldeles forsulten og elendig over, ikke at kunne finde den ulykkelige Kuffert, besluttede jeg at kjøre tilbage til de første Butikker og spørge der. De var alle lukkede, undtagen en, og det var uheldigvis ikke den, hvor det pæne unge Menneske stod. Jeg spurgte dem igjen om Johan, og de spurgte, hvornaar han havde boet der!

»For tyve Aar siden,« svarede jeg.

»Ja, saa er det intet Under, at De ikke kan finde Stedet, for alle disse Huse ere byggede i de sidste fem til ti Aar, og alle Numrene forandrede.«

Har De kjendt Magen til Uheld?

»Men, hvad gjorde De saa?« spurgte Mary, som i høj Grad nød denne Beretning.

»Gjorde? Hvad skulde jeg vel gjøre Andet, end kjøre hjem igjen? Det begyndte at blive mørkt, og ikke for fjorten Kufferter vilde jeg betroe mig selv til en fremmed Kusk om Aftenen, tilmed paa en Lørdag, hvor de lukker alle Butikker saa tidligt. Men veed De, hvad jeg maatte betale for de Par Smaature, jeg havde gjort? Syv Shilling og sex Pencil Jeg fortalte alle mine Kvaler til Værtinden, men hun forstod ikke det Halve; kun, hvad min Kuffert angik, spurgte hun mig, hvorfor jeg havde taget den med.

»Fordi alle engelske Tjenestefolk stjæler, og De ikke var hjemme,« svarede jeg.

Hun blev aldeles rasende, slog i Bordet og holdt en Tale, som Himlen maa vide, hvad var. Hun kunde lige saa gjerne have talt Græsk, for hun fattede og sydede som Fedt paa en Pande.

Imidlertid fik jeg hende dog stillet tilfreds og bad hende skaffe Kufferten tilveje. Hun foreslog et Avertissement, og virkelig, i Tordags kom den heel og holden; men de forlangte fire Shilling for at sende den. Dog hvad brød jeg mig om det? Jeg havde jo faaet alle mine Ejendele igjen. Jeg var saa henrykt, at da Værtinden kom og spurgte mig om, hvad jeg vil de have til Middag, syntes jeg, at jeg vilde give mig selv et Traktement, og svarede: »*Pan — cakes*;« men da de kom paa Bordet, var de saa tykke som saa — .

»Dette er ikke *pan-cakes*,« siger jeg.

»Jo det er,« siger hun.

»Nej, det er *clat-cakes*.«

»Det er *pan-cakes*,« svarer hun.

»Nej *clat-cakes*,« svarer jeg.

»Kjender ikke *clat-cakes*.«

Jeg tog mit Lexikon og slog op. Men det var der ikke, saa jeg prøvede alle Ord med Klat:

»*Blot-cakes?*«

Hun rystede paa Hovedet.

»*Dab-cakes?*«

Hun rystede igjen.

»*Blot-cakes? tump-cakes? spot-cakes?*«

»*Spotted-Dick?*« raabte hun.

»Ja,« svarede jeg, henrykt over at have fundet det. »Dette er *spotted-Dick*.«

»Nej dette er *pan-cakes!* De skal faa *spotted-Dick*, imorgen.«

Jeg indsaae, at der var aldeles intet Udkomme med hende, men syntes, det var storartet at tænke sig, at *Jeg* i min Alder ikke skulde kjende en Pandekage fra en Klattekage; dog pludselig faldt det mig ind, at man maaske i England kalder Pandekager Klattekager, og Klattekager Pandekager. Jeg ventede altsaa taalmodig til næste Dag og besluttede at jeg vilde have Grønlangkaal med Kjødboller paa, før Klatterne. Jeg kunde imidlertid heller ikke finde det Ord i Lexikonet.

Finder De ikke, at Dansk-Engelsk Lexikoner ere usle? Man kan aldrig finde det rigtige Ord?«

»Aa, jeg har ikke haft saa stor Vanskelighed.«

»Gid jeg kunde sige det Sammel! Naa, som sagt, jeg kunde ikke finde det, og spurgte min Værtinde:

»Kjender De *green—long—cabbage with flesh buns?*«

»No, Mum.« Hvad »Mum« betyder, veed jeg ikke. Det er vel en Maade at være høflig paa, saa jeg siger altid det Samme til hende.«

Mary brast i Latter:

»Det betyder egentlig *Madam*, saa De kan spare Dem den Høflighed lige over for Deres Værtinde; det er omtrent som Frue eller Frøken hos os.«

»Ja, hvor kan nu noget dødeligt Menneske vide det! Som sagt vi kom til *Mum*: Og nu sagde jeg til hende meget tydeligt:

»Kjender De *cabbage?*«

»Ja.«

»*Green-cabbage?*«

»Ja, jeg kjender *green-cabbage*.«

»*And long?*«

»Aa,« svarede hun, »nu troer jeg, at jeg veed, hvad De mener.«

Henrykt fortsatte jeg »med *flesh—buns?*«

»Det kjender jeg ikke.«

»*Meat?*«

»Ja, jeg kjender *Meat*.«

»*Og buns?*«

»Ja.« — Og hvad troer De saa, hun bringer paa Bordet? To lange Stokke Rosenkaal med Stilke og Alt, kogt Kjød, og en heel Tallerken fuld af Fastelavnsboller. Jeg kunde gjerne have grædt af Ærgrelse; jeg havde glædet mig saadanne til min Grønlangkaal. Jeg spurgte hende opbragt, hvad det betød. Hun svarede, at hun kjendte ingen anden grøn Kaal, som var lang, og heller ikke

andre Boller. Jeg slog op i Lexikonet paa »Fæ,« og sagde:

»De er »a cattle.«

Hun fnyste saadan, at jeg tænkte, det maaske var et galt Ord, og sagde derfor. »De er »a fool.«

Nu blev det først reent galt. Hun rev Biblen ned, slog paa den, truede ad mig og skjældte mig ud i et uforstaaeligt Sprog, saa jeg følte mig aldeles som om jeg stod med Halsjærn paa for en engelsk Jury.

Til sidst, da hun næsten saae ud som om hun skulde kvæles, brast hun i Graad og sagde, at hun var ikke vant til at blive saadan behandlet; hun vilde ikke have mig i sit Hus en Uge længer.

»Det er netop dejligt! Jeg har allerede mere end nok af dette skrækkelige Land, og jeg vil hellere end gjerne rejse hjem paa Torsdag,« svarede jeg. »Ja se, saadan er det gaaet mig, og derfor rejser jeg!«

Mary sad i ustandselig Latter.

»Ja De leer, Frøken Lund; men, Du Forbarrende! Har De kjendt Mage til Staahej for en Tallerken Grønlangkaal? Men, Gudskelov, nu er det forbi! De vil vel ikke rejse med?«

»Nej tak, jeg er meget vel tilfreds.«

»Hvor kan De dog være det? Maaske er det rare Folk, De boer hos?«

»Ja Mrs. Howe er mageløs elskværdig og Mr. Howe — kan være interessant.«

Frøken Rasmussen saae sig om: »Det maa da være rige Mennesker?«

»Det veed jeg ikke; fattige kan De ikke være.«

»Er de ikke hjemme?«

»Nej.«

Efter flere lignende Spørgsmaal stod Frøken Rasmussen op og sagde: »Ja, nu maa jeg vist gaae, og jeg skal da bringe mange Hilsener hjem til Alle og sige, at De virkelig kan finde Dem i at blive i dette forfærdelige Land. Var jeg blot godt og vel ude af det, og Rejsen overstaaet! Alting vender sig i mig ved Tanken om alle de Kvaler, man skal gennemgaae. Men blive? Nej Himlen bevare En — ikke for al Verdens Guld og grønne Skove! Og jeg vil sige Dem ganske i Fortrolighed, at for første Gang i mit Liv begynder jeg at indsee, at Vorherre var uendelig naadig, da han tog Johan.«

Fire og tyvende Kapitel.

Det var midt i April med dens skiftende Latter og Graad. I Parken stod Hyacinter, Tulipaner og andre Foraarsblomster i broget, overflødig Pragt, Tjørnebuskene havde kastet deres brune Knopskjæl, og de smaa, takkede Blade pippede frem overalt. Elme og Kastanier svulmede i spændt Forventning om Solens Ankomst og syntes rede til at briste af Utaalmodighed over dens endnu saa sparsomme

Varme — blot et Par Dages Solskinsbad, og som ved et Trylleslag vilde hvert Blad springe ud, smilende, straalende og frisk i sin Glæde som en ung Pige, der smykker sig til Fest.

Lige siden Edith havde forladt Howes, havde Frank kun gjæstet dem een Gang. Betaget af Marys Skjønhed havde han strax begyndt at gjøre Haneben til hende; men til hans store Forbauselse og dito Ærgrelse, var han blevet saaledes snuppet af, at hans Forfængelighed forbød ham et nyt Forsøg.

Slaaet aldeles af Marken dér, havde han benyttet Tiden desto bedre til Angreb paa Edith, og her med større Held. Han havde endog gjort et svagt Tilløb til en Erklæring, men var blevet saa bestemt afvist, at han klogelig trak Følehornene til sig for en Tid.

Næsten hver Gang, de mødtes, og det var ofte, thi Mrs. Morley havde optaget ham i sin Fold, talte han til Edith om den unge, danske Piges Skjønhed og Talenter, fortalte paa den uskyldigste Maade af Verden, at hans Fætter var over begge Øren forelsket i hende, — en Forelskelse, som i høj Grad vilde have moret Edith, hvis hun kunde have staaet i en Krog og seet den; thi i den sidste Tid — mulig begrundet paa Theoriøvelsernes stadig tiltagende Udvikling — havde der været flere Batailler i Grosvenor-Street, end nogensinde, saa alvorlige, at Mrs. Howe undertiden var aldeles fortvivlet, og ikke vidste, hvad hun skulde gribe til — Begivenheder, som hun naturligvis aldrig omtalte i sine

Breve til Edith, og selvfølgelig havde denne ingen Grund til at betvivle Franks Ord.

Dag for Dag blev hun mere bleg og stille; hun kastede sig med Energi ind i det daglige Livs Pligter for at døve Smerten; thi hun fandt kun saare lidt Næring for sin aandelige Trang i Omgangen med Mrs. Morley, et Væsen, der i alle Henseender var saa forkjellig fra hendes Moder, hvis Savn blev mere levende Dag for Dag, altsom hun følte, at de eneste Venner, som kunde have erstattet det, mere og mere fjernedes fra hende. Frank havde aabnet hendes Øjne — nu kunde hun ikke vende bage, tiltrods for Mrs. Howes stadige og indtrængende Opfordringer.

Og Mr. Howe? Ja, hun maatte tilstaae, at i hans Breve var han den Samme som altid, en Ven, en Broder. Var det ikke nok? Men hvorfor presede hun Hænderne mod de blussende Kinder, naar Frank havde været der og fremhævet Marys Skjønhed og Dyder, baade virkelige og indbildte? Hvorfor bankede hendes Hjærte, som det skulde briste, ved at høre, hvor optaget Mr. Howe var af Miss Lund? Hun vidste det, men som alle Kvinder, der frygter Dybden af deres egne Følelser, søgte hun at bedrage sig selv med den Illusion, at han kunde elske hende som en Søster, og at dette vilde være hende nok.

Men naar en ung Pige elsker en Mand med hele sin Sjæl, kommer hun aldrig, lad hende have nok saa megen Sjælsstyrke, til at betragte ham som Broder, uden gennem haarde og bitre Sjæle-

kampe. Kun een Ting kan lære hende det — at tænke Mere paa at elske, end at blive elsket.

I Grosvenor-Street ventede de Dr. Jarrets Besøg. Mrs. Howe var gaaet paa en af sine Smaavisitter til Professor Heinrich, og Mary var alene hjemme, da Vognen kom rullende Klokken Fire, een Time før den var ventet. Et Øjeblik efter aabnede Pigen Døren til Dagligstuen og meldte: »Doktor Jarret!«

»Der er Nogen i Stuen! Hvem er det? Hvem er det, siger jeg?« spurgte han, henvendt til Pigen; men Døren var allerede lukket igjen. En lille, sortsmudset Herre med missende Øjne kom hurtig hen mod Mary, glippede med Øjnene op og ned ad hende, som nærsynede Folk pleje, og udbrod derpaa pludselig: »Nej er det Dem! Det var da morsomt, hvorledes gaaer det saa?«

»Tak godt,« svarede Mary, lidt forundret.

»Det var Ret, det var Ret! Det vil sagtens gaae Dem godt! Det Aandelige staaer altid i Forhold til det Legemlige, og det er den Slags Mennesker, som bringer det til Noget her i Verden. Men lad mig nu høre lidt om alle Deres Bedrifter! — Nej, vent lidt! Hvad er Klokken?«

»Ti Minutter over Fire,« svarede Mary, aldeles forbauset.

»Hør, veed De hvad, saa har vi næsten en heel Time til at more os i. Pigen sagde, at Mrs. Howe kommer først hjem Klokken Fem, og Præsten er vel, som sædvanlig, ude for at faae Halsen knækket i philanthropiske Øjemed. Vi vil benytte Tiden til en lille mikroskopisk Undersøgelse af en *Musca*

domestica, som jeg lovede Dem, hvis det er muligt at faae fat paa et af Uhyrerne. Aa, der er jo flere, seer jeg? Vent lidt, saa skal vi rigtig more os sammen.«

Han vimsede ud, kom strax tilbage med en tung Mahogni Kasse, og begyndte at stille Mikroskopet op.

»Se saa, nu er det gjort! Vend Dem saa om, for nu skal jeg begaae Mord, og det veed jeg, at Damerne altid skjænder over. Vend Ryggen til!« Mary vendte sig, og Doktoren satte sin Tommelfinger paa en Flue, der krøb paa Ruden, en Tommelfinger, som lod til at være saa vant til denne Bestilling, at den havde antaget en Form som Enden af en Sukkerplesken.

»Aa, dit lille Bæst, anede Du blot, hvilke Undere Du aabenbarer for os Menneskebørn ved at ofre dit unge Liv, saa vilde Du takke os, fordi vi tager det, uden at spørge Dig derom. Lad os faae Poterne først! Aa, det er mageløst, henrivende! Kom, saa skal De see! Og siig mig saa, om De ikke føler Dem fristet til at kaste Dem ned og tilbede denne lille Pote.«

Mary satte Øjet til Okularet.

»Læg først Mærke til alle Haarene! Mr. Hepworth siger, at der er Tolvtusende paa hver Fod, Mr. Stark, at der kun er Titusende. Saa slaaes de lidt om det, det morer nu Videnskabsmændene; vi vil nu ikke slaaes derom, vi vil sige, at der er grumme mange. Kan De see, at alle dem i Midten ender i en lille Sugeskaal? Dem bruger de, naar de vil spadsere over glatte Flader; alle Haarene

eller Børsterne udenom ere til, for at beskytte disse. Naar en Flue vil spadsere hen over en ujævn Flade, bruger den kun Kløerne, men paa en glat Flade presser den alle Sugeskaalene ganske fladt ned, vips! jager den al Luften ud under den haarede Pude og frembringer derved et Vacuum. Hvis Fluens vil spadsere, saa løfter den Haarene i Kanten, derved kommer atter Luften ind, ophæver Vacuum, og saa kan den med Lethed løfte Foden igjen.

Naa, siig nu ikke, at dette ikke er mærkværdigt! Man taler om Jærnbaner, Elektricitet og mange andre Opfindelser. Hvad er det Alt i Sammenligning med Dette her, og i den Tid, det har taget mig at forklare det, er denne Fremgangsmaade, foregaaet hundrede af Gange.

Oh, Natur! Natur! Hvilke ere ikke dine Underer! Hver Dag, hver Time, ja hvert Minut har Du Nyt at fremvise, Du store Verdensmaskine, hvor hvert lille Hjul i sig selv er en komplet Maskine! Men nu skal vi til Øjnene! Der skal De igjen se et Vidunder — Ottetusende fuldendte Synsorganer, hvert for sig lige saa fuldendte som Deres egne Øjne! Hvilket Fluekoketteri der maa være, hvis de koketterer med alle Øjnene paa een Gang!

Mary stod endnu og betragtede Fluebenet. Det var virkelig aldeles mærkværdigt at tænke sig alle disse smaa Apparater skabte kun for at befordre et lille ubetydeligt Insekts Bevægelse over en Rude. Hvorfor var de skabte saaledes? Hvad Nytte var det til, at en Flue skulde kunne løbe over Glas? Vilde det ikke være nok, at den kunde flyve? Hvad Gavn gjorde overhovedet en Flue?

Mange lignende Spørgsmaal begyndte at paatrænge sig hende. Hun havde aldrig før seet i et Mikroskop, og maaske var det netop Lidenheden, Gjenstandens rene Ubetydelighed, som gjorde, at Beundringen over dens vidunderlige Bygning blev dobbelt stor. Hun vilde lige til at spørge Dr. Jarret, da denne, som nu havde forsynet sig med Næseklemmer, stift stirrede paa hende og udbrød: »Det var da mærkværdigt! Hør, sig mig, hvad Satan har De dog gjort ved Deres Næse?»

Mary vendte sig rask om: »Min Næse?»

Dr. Jarret studsede, satte sig derpaa ned, og brast i en saa ustandselig Latter, at Mary, skjøndt hun ikke var langt fra at troe, at han havde en Skrue løs, ikke kunde lade være at le med.

»Ha! ha! ha! Nej, det er for morsomt! Ha! ha! ha! Det er anden Gang! Ha! ha! ha! Jeg kjender Dem jo slet ikke! Hvem er De? Jeg troede, De var Miss Smyth. Hvad hedder De?»

»Jeg hedder Mary Lund, og er fra Danmark,« svarede hun, lidt stødt.

»Fra Danmark? Nej virkelig? Jeg har aldrig været i Danmark; men det skal være et dejligt Land. Kom hen til mig og lad os snakke sammen; De interesserer mig. Jeg maa have en Masse at vide af Dem. Med Skam at sige, veed jeg meget lidt om Deres Land, skjøndt kun Nordsøen ligger imellem os.«

Mary satte sig ved Siden af ham i Sofaen.

»Naa, begynd saa?»

»Med hvad?»

»Med at fortælle mig om Danmark.«

»Skal jeg begynde med Land, Vand eller Mand?«

»Med Naturen! Nej, med Videnskaben; thi det nytter ikke stort at have smuk Natur, naar man ingen Besked veed om den. Staaer Videnskaben højt? Lærer man Anatomi, Zoologi og Botanik i Skolerne?«

»Jeg er bange for, at jeg har glemt, hvad jeg har lært!«

»Det spurgte jeg Dem jo slet ikke om. Jeg spurgte, om man lærer det; thi i alle Skoler er der jo Tosser nok, som lader Lærdommen gaae ind ad det ene og ud ad det andet Øre, men efter dem kan man da ikke dømme om Nationens Kultur. Altsaa: læser man Zoologi, Anatomi og Botanik i Skolerne? Ja eller nej?«

»Ja!«

»Det var Ret! Man skal altid svare paa hvad man bliver spurgt om; men det kan Kvindfolkene aldrig. Det er i det Hele en løjerlig Race! Beder man dem om en halv Kop The, skjænker de altid en heel, og lidt til i Underkoppen. Spørger man dem om een Ting, svarer de paa tyve andre, og giver ofte en Deel Snak med i Underkoppen. Men jeg maa vide mere om Danmark. Fortæl mig lidt! Hvad Slags Land er det? Hvad er Jordbunden? Granit, Flint, Kul, Kridt, Leer eller Sand?«

Næst efter at føle sig rød næset, netop som hun vilde see bedst ud, var der Intet Mary fandt saa ubehageligt, som at faae direkte Spørgsmaal om Ting, som hun burde vide og ikke

havde nogen Anelse om. Mary havde aldrig spildt en Tanke paa Jordbunden i Danmark, og vilde have sagt, hvis hun turde, at det var hende saa revnende ligegyldigt, om hun gik paa Kridt, Granit eller Leer, naar hun bare gik paa Noget. Men heldigvis huskede hun paa Møen og Stevns Klint, og svarede:

»Kridt.«

»Det er lidt magert! Er det Altsammen Kridt?«

»Det veed jeg ikke.«

»Veed ikkel! Ja, er det ikke dèt jeg siger! Ungdommen veed Intet nu til Dags. Naturen, som de seer hver Dag, Maanen, Solen, Stjærnerne, hvad veed de derom? De Ni af Ti ved næppe, om Solen gaaer rundt om Jorden, eller Jorden rundt om Solen. Seer de Ebbe og Flod, falder det dem aldrig ind at spørge hvorfor? Seer de en Komet, tænker de ikke paa at spørge, hvorfra den kommer, eller hvorledes den dannedes? De seer Foraar, Sommer, Vinter og Høst skifte, uden at spørge om de simpleste Naturlove, og det medens de burde ligge paa deres Næse og tilbede Træer, Blomster, Stene, Dyr, Sø, Hav, Sol, Maane og det hele Univers. Ja, jeg er sikker paa, at spørger jeg Dem om, hvad en *Cancer pagurus* er, saa veed De ikke, om det er et Dyr eller en Plante?«

Mary havde ikke den ringeste Anelse derom; men efter denne Udgydelse havde hun ikke rigtig Mod til at tilstaae sin Uvidenhed. Saa sad hun lidt og tyggede paa det: »*Papyrus, pagurus?*« Han udtaler vist *papyrus* fejl, og hun svarede med

Sikkerhed: »Det er en Plante, den, hvoraf de gamle Ægyptere lavede Papir.«

»Ha! ha! ha! Mageløst! Det er en Krebs, som De kan see i alle Fiskeboderne i London.«

Mary var ikke langt fra at ønske sig selv forvandlet til en *Pagurus* og stillet til Salg — det er just ikke behageligt at blive udleet. Hun var for længe siden færdig med Skole-Examinerne og havde ikke Lyst til at begynde forfra igjen. Men Dr. Jarret var ikke saa let at slippe fra, og han begyndte nu at spørge hende om Kjøkkenmøddingerne, de forskjellige Fund, og de Videnskabsmænd, hvem man nærmest skyldte mange at disse.

I sin Fortvivlelse over igjen ikke at vide den ringeste Besked, svarede hun:

»Det skal jeg sige Dem, hvis Doktoren først vil forklare mig, hvorfor parallele og skjulte Qvinter og Octaver ikke ere tilladte i en god Stemmeføring?«

»Hvad behager?«

Mary gjentog sit Spørgsmaal.

»Hvor i Alverden skulde jeg vide det fra! Jeg har virkelig ikke studeret Musik?«

»Hvor i Alverden skulde jeg vide Besked om Deres Jorddannelser, Cancer pagassusser, eller hvad De kalder den, og Kjøkkenmøddingerne; jeg har virkelig aldrig rodet i dem.«

»Det Svar skal De have et Haandslag og mit Venskab for! Vi to skal nok blive Kammerater.« Og han tog Marys Haand, rystede den hjærteligt og missede med Øjnene som en sort Kat i Solskin.

Fem og tyvende Kapitel.

Ved Middagsbordet fortalte Doktor Jarret leende sin Fejltagelse.

»Ja, hvor det dog er irriterende at være blind; men denne Gang var det dog ikke saa slemt som paa Maskeballet.«

»Nej, endnu ikke; men hvem veed, om det ved nærmere Bekjendtskab ikke kunde blive lige saa slemt,« svarede Howe smilende.

»Næ, næ, næ, min Ven! En Kvinde gjør sig til Nar mange Gange i Livet, stakkels Kræ! Hun kan ikke gjøre for det; det ligger i Bygningen af hendes Kranium. Manden med sin mere udviklede Hjerne gjør det kun een Gang. Hvad siger De, lille Frøken?«

»At en Mand, naar han gjør sig til Nar, gjør det saa eftertrykkeligt, at det gaaer lige op med Kvindens gjentagne Forseelser i saa Henseende.«

»Se, se! Ja forsvar De blot Deres Kjønn; det kan jeg lide! Hører vi maaske ogsaa til dem, der holder paa Kvindens Rettigheder, troer paa hendes høje Begavelse, hendes Evne til at blive stillet paa lige Trin med Manden og det øvrige Vaas?«

»Ja, det gjør jeg rigtignok!«

»Aa, Frøken, De kommer til at bøje Dem alligevel! Det gjør De saamænd ogsaa i Deres Inderste. Jeg er da endnu aldrig kommet sammen med en eneste af de Kvinder, som mest forfægter

deres Kjøns Rettigheder, uden at de Alle hellere vil lytte til en Raadslagning af Mænd, end Kvinder. Det viser en Mangel paa Logik, et betydeligt Hul et eller andet Sted i deres Argumentation. Erkjend derfor ligesaa godt strax vort Overherredømme, og bøj Dem for os.«

»Nej, jeg bøjer mig aldrig for nogen Mand! De eneste Mænd, som nogensinde har været værdige en Kvindes fulde Hyldest, er de gamle Grækere; thi de vidste at hylde os, som De burde, idet de gjorde Visdommen til en Gudinde, og ikke en Gud,« svarede Mary leende.

»Aa, det har de gjort af bare Ironi!«

»Nej ikke saa ganske, Dr. Jarret! De slipper ikke saa let fra mig. Grækerne erkjendte tilfulde, at kun hos Kvinden findes den sande Visdom.«

»Jeg,« sagde Mrs. Howe, »betragter Minerva, der sprang fuldrustet ud af Jupiters Pande, som den personificerede Tanke, og finder det ganske rimeligt, at Grækeren, med hans Tilbedelse af Skjønhed, gav den klare, ædle Tanke den Form, som han ansaae for skjønnest; den af en Kvinde.«

»Det er Forræderi af Dem ikke at holde med mig!« raabte Mary.

»Det er rigtigt, Mrs. Howe,« afbrød Doktoren. »Af de Gamle skal man høre Visdom; med Ungdommen er det lige saa umuligt at forhandle, som at faae enkelte Folk til at troe, at Maanen ingen Indflydelse har paa Vejret. Prøver man paa at forhandle en Sag med en Kvinde under Treds, hvad skeer? Før man faaer Tid til blot at samle Emnet i sit Hoved, farer hun paa,

afgjør det Hele uden saa meget som at give sig Tid til at drøfte og veje Spørgsmaalet. Sagen er, hun kan hverken drøfte eller afveje.«

»Nej, ikke paa Mandens seendrægtige Maade,« svarede Mary, »Det har hun ikke Tid til. Hun, som ikke alene maa tænke for sig selv, men ofte baade for Mand og Børn, hun maa tænke hurtigt, handle hurtigt, og kommer derfor øjeblikkelig til selvsamme Resultat, som Mandens drøvtyggende Tænkning først bringer efter Timers Forløb, ergo er Kvinden den viseste.«

»Hvor vi er bestemte i vor Sag! Og det Physiske, jeg mener ikke en Spirrevip som jeg selv, men hvis en stor Bjørn, som Howe, og De begyndte at slaaes, hvem vilde saa gaae af med Sejren?«

Mary blussede op. Skjøndt det just ikke var kommet til Haandgemæng mellem dem, saa havde hun dog haft mere end een Lejlighed til at erkjende hans Overmagt.

»Naturligvis er Manden os overlegen i den raa Kraft. I enkelte andre Henseender veed jeg ogsaa godt, at han er os overlegen. Det kunde aldrig falde mig ind at benægte det; men alligevel har der til alle Tider været Kvinder, som har kæmpet Side om Side med Manden, hjulpet ham til Stordaad, viist baade Kraft og Mod, og, saa fuldt som Mænd, ofret Livet for deres Sag.«

Doktoren saae smilende paa Marys blussende Kinder og straalende Øjne:

»Vi har læst Meget om Zenobia, Hypatria, Boadecea, Jeanne d'Arc og andre Heltinder?«

»Ja! Og jeg beundrer dem! Ak, at der Ingen findes som dem nutildags! Verden vrimler af intetsigende, ubetydelige Kvinder, som hverken vil fægte for den ene eller den anden Sag, men hvis er Skylden?»

»Deres egên Mangel paa Evne,« svarede Jarret lidt drillende.

»Nej, Skylden er Mandens! Taler Kvinden om sit Kald, saa trækker han strax paa Skulderen eller paa Smilebaandet. Ja, ikke sandt, fordi vi er Kvinder, er vort Kald latterligt, eller rettere, vi maa slet intet have udenfor Linnedskabet eller Barnekammeret, og naar vi inden i os hører samme Stemme kalde, som den, der gjør Eder til Mænd i Ordets fuldeste Forstand, saa maa vi ikke lytte til eller følge den, saa hedder det strax, at alt det Kvindelige gaaer til Grunde. Det er ikke sandt, det er uretfærdigt! En Kvinde er ædel og stor, eftersom hun lytter til den Stemme, der føder store Tanker i hende; hun er ussel og lille, naar hun tillader disse Tanker at kues, og sig selv at undertrykkes.«

»Her i England finder jeg ikke, at Kvinden kan klage over Undertrykkelse, Miss Lund. Jeg synes, hun saa temmelig har Lov til at gjøre, hvad hun vil; men der er saa mange, som ere skrøbelige og svage, at de ere glade over, at have en Mand at støtte sig til.«

»Det er netop Fejlen, at hun bliver opdraget i den Tro, at hun er svag og ikke kan staa paa egne Been! Lær hende at handle, lær hende at indsee,

at hun har Kræfter og Evner, og I Mænd skal se, at istedetfor en sygelig Slyngplante, som ikke har Kraft til at voxe frit, vil I ved Eders Side finde et Træ, mindre i Væxt maaske, men dog istand til at hjælpe Eder bedre at modstaae Storm og Uvejr, end I kunde før.«

»Sel sel! Og hvad saa mere!«

Mary blev blussende rød, og Mr. Howe, der saae et Uvejr ifærd med at bryde løs, prøvede paa at afværge det:

»Vi kan jo tale ganske roligt derom, Miss Lund. Der er ikke Spor af Grund til at forivre sig. Bryd Dem ikke om, hvad Doktoren mener; han har altid været en gammel Drillepind og siger det blot for at ægge Dem. Forøvrigt kan De jo ikke klage selv. De har jo frit Lov til at lytte til den indre Stemme, og hvad andre Kvinder angaaer, fægter de sig ogsaa nok igjennem. For min Part maa Kvinden gjerne faae Adgang til Alt, hvad hun duer til, naar blot hun vil holde sig borte fra Parlamentet. Skal vi saa tale om noget Andet?«

Men Mary var, som et mekanisk Lokomotiv, ude af Stand til at standse, naar først Uhrværket var trukket op. Hun havde aldrig i Livet tænkt paa Kvindens politiske Stilling i Samfundet, ja, hun havde endogsaa ofte reent ud erklæret, at hun ikke forstod sig paa Politik; men hun holdt ikke af at blive taget under Mr. Howes beskyttende Vinger, og svarede derfor hurtigt:

»Og hvorfor skulde Kvinden ikke have Adgang til Parlamentet?«

»Hvad skulde hun der?« spurgte Mr. Hove tørt.

»Øve en forædlende Indflydelse!«

»Jeg finder at Kvinden har en forædlende Indflydelse nok, uden netop der. Ærlig talt vilde det gjøre mig ondt, hvis hun nogensinde fik Adgang til Parlamentet, ikke for vor, men for hendes egen Skyld. Hvorfor skal hun holdes borte fra Politiken? vil De spørge. Fordi den demoraliserer, fordi den leder til Løgn, Bagvaskelse, Misundelse og Lavhed. Hvor seer man en Mand saa komplet miste Herredømmet over sig selv, som i politiske Stridigheder? Og dog troer jeg, at Manden har større Selvbeherskelse end Kvinden, som mere lader sig henrive af Følelsen end af Forstanden. Jeg frygter for, at istedetfor at løfte Manden op til sig, vilde han drage hende ned i denne Lidenskabernes Malstrøm, saa at der af Hjemmets Kvinder kun skabtes politiske Megærer.«

»Aa, som de fleste Mænd frygter De vel Kvindens Magt ogsaa der?«

»Nej, en god Kvindes Magt kan ikke være for stor; men lad den være indenfor Naturens Grænser. Manden og Kvinden er to aldeles forskellige Naturer, og jeg er overbevist om, at de blev saaledes skabte, for at supplere hinanden her i Livet; der er Nok for begge at tage Vare paa, Nok som de kan arbejde sammen paa, uden at den Ene behøver at gjøre den Anden Rangen stridig.«

Doktor Jarret havde ufravendt fæstet sine

smaa, missende Øjne paa Mary og betragtede hende med et bredt Smil.

»Hvad mig angaaer, Howe,« sagde han nu, »saa giver jeg gjerne Kvinden Adgang til Universitet, Akademi, Hospital, Prædikestol og Parlament, naar man derved blot kunde faae alle Klaverer lukkede, og forbudt al den Klimpren og Skraalen, som man kalder Musik og Sang.«

Mary foer op som en Raket: »Forbyde Musik? Musik som er —«

»Nederdrægtig at høre paa! I den Henseende er jeg altid som min Hund. Jeg sætter mig ned paa min Hale og hyler i Chor med ham. Musik er en sand Tortur!«

»Nej, Musik er den ædleste af alle Kunster, og det vilde i Sandhed blive en sørgelig Verden den Dag, da Musiken uddøde. Hvad har Magt som den, til at løfte os højt over Alt, føre os til en anden Verden, give Energi, Kraft og Følelse til vort Liv. Jeg mener ikke den daarlige Musik — den hader jeg, men Musik som Beethovens og Schumanns, vild, mægtig, dragende, lokkende; Toner, som græder og leer paa samme Tid, som griber den haardeste Sjæl! Lad Musiken dø, og med den vil Sjæl, Følelse, Glæde og Lykke — kort Alt, hvad der giver Livet Værd, dø med det Samme.«

»Naa, Howe!« sagde Doktor Jarret. »Det kan man kalde Begejstring; det er ikke svært at gjætte, hvis Elev hun er. Begejstring er en sjælden Vare i disse realistiske Tider; det minder om Ens Ung-

dom, ikke sandt! Bliv bare ved, Miss Lund! Da capo!«

Taarerne vare ikke meget langt fra at tage Løb; hun bed sig i Læben: »Det lader til, De gjør Nar?«

»Nej, ærlig talt, lille Frøken, det gjør jeg ikke. Det glæder mig virkelig at see Begejstring og Energi. Kun vil jeg raade Dem til at tage Tingene mere med Ro. Ild er en ganske fortræffelig Ting, men den kræver Brændsel. De Mennesker, som bestandig futter af, bruger for meget Brændsel, Legemet holder ikke ud i Længden. Men seer De nu, Deres Føleiser er netop Ild, hold dem derfor i Tømme. Som Phrenolog opdagede jeg strax, da jeg fik Brillerne paa, hvorledes det saae ud indenfor Deres Hjerneskal, Alt sammen Svovlstikker, Krudt og Dynamit!

Vi har vist mange Skjærmysler med Hove? Et roligt, bestemt Menneske som han er nederdrægtig irriterende for saadant et Fyrværkeri-Menneske som De — ikke sandt?«

Mary blev blodrød i Hovedet.

»Ja, De behøver nu ikke at blive rød for det, skjøndt det er et godt Tegn. Skal jeg sige Dem Noget i Fortrolighed? Saalænge De beholder Raket-Naturen, vil Folk sætte Svovlstikken til, blot for at more sig over at se Dem futte af, men derved futter tillige en heel Deel Godt op i Luften, og hvad der kunde have tjent Mange til Gode vil kun futte, gnistre og slukkes! Vil De høre min Mening om dette evigt fortærskede Kvindespørgs-

maal, saa vil jeg først sige Dem, at det ligger langt dybere, end De bunder for Øjeblikket, og at det har en Mængde forskellige Sider, som De slet ikke har taget i Betragtning.

De har saaledes Ret i, at mange virkelig begavede Kvinder spille deres Liv ved at være heelt optagne af Hjemmets stille, ofte smaalige Sysler; men betragt nu Kvinden paa Kunstens eller Videnskabens Omraade, hvor hun dog alle Tider har haft Lejlighed til frit at prøve sine aandelige Kræfter. Se hende paa Thronen, hvor Alt har ligget for hendes Fod, og siig mig saa, om De kan vise mig en kvindelig Raphael, Beethoven, Shakespeare eller Napoleon? Phrenologisk talt, den Evne, som hedder »Kraft«, er altid meget mindre hos Kvinden end hos Manden, og det er en Evne, som er absolut nødvendig for Storhed.

Men derfra kommer vi til Kraft i fysisk Forstand. Ogsaa her har Kvinden faaet et ringere Maal, fordi Naturen skabte hende, som alle moderlige Individuer, til det hjemlige Livs stillere Gjerning og betroede hende Opfostringen af de kommende Slægter. Svinger hun denne Opgave for at gjøre sig til en Slags naturstridig Hermaphrodit, saa handler hun mod Naturens Bestemmelse, og den vil vide at straffe hende saaledes, at hun nødes til at vende tilbage til det Kald, hun har forladt.

Hvad jeg vil have er, at Kvinden faaer Lejlighed til at udvikle ogsaa sine aandelige Evner, og at hendes Arbejde skal betaales lige saa højt,

hvor det er lige saa godt, som hans. Lad hende, fremfor Alt, beskjæftiges helst med Emner, der uddanner hendes Tænkning; det giver Resultater, som bringer Tilfredshed i Sindet. Hvorfor er Kvinden ofte mere hysterisk og snakkesalig end Manden? Fordi hun ikke har Nok af fornuftige Ting at tænke paa. Giv hende det, og hun vil, hvis hun tillige passer paa sit Helbred, ikke faa Tid til at blive hysterisk. Naa! Lad mig nu efter dette Foredrag, som De muligvis finder meget idiotisk, faa fat paa Deres Hoved! Det interesserer mig; jeg maa undersøge det.«

Mrs. Howe havde hele Tiden siddet som paa Gløder. Hvert Øjeblik ventede hun en Scene; men ved at se Mary sidde ganske rolig, opmærksomt lyttende efter, faldt der en Steen fra hendes Hjærte; men hun var dog paa ingen Maade sikker paa, om ikke den bebudede Undersøgelse kunde faae ubehagelige Følger, og sagde derfor til Doktor Jarret: »Nej, lad os vente med det til siden. De skulde hellere fortælle Frøken Lund den Fejltagelse, som De før hentydede til.«

»Hvad bryder jeg mig om det, naar jeg har et saadant Hoved siddende foran mig? Aa, Mrs. Howe, kjender De mig ikke endnu? Frøken Lund bryder sig vist næppe om at høre mine Fadaiser.«

»Aa jo, fortæl dem; jeg elsker Fadaiser!«

»Ogsaa naar De selv begaaer dem?«

»Nej,« svarede Mary, »saa sætter jeg kun Pris paa dem for den Lære, de giver Andre —«

»Ja, saa vil jeg fortælle Dem min, til Skræk og Advarsel for Alle, som bilder sig ind, at der gives en Ting her i Verden, som kaldes Forelskelse.«

Sex og tyvende Kapitel.

»Det er nu mange Aar siden, jeg vil ikke sige Dem, hvor mange. Jeg var næsten en Dreng paa en 30—35 Aar, og havde netop truffet en ung Dame, som i høj Grad behagede mig. Hun havde et højst interessant Hoved, vel udviklet Bestemthed, Iagttagelsesevne og Mathematiksands, og dertil var hun saa umusikalsk, at den eneste Melodi, hun kjendte, var: »*God save the Queen*«, og den kjendte hun kun, fordi at Folk rejste sig op og tog Hatten af, naar den blev spillet. Hun var ikke Spor af sentimental; kort sagt, hendes Hoved var i enhver Henseende interessant for en phrenologisk Student; hendes Evner saaledes, at de kunde blive mig til stor Hjælp ved mine naturhistoriske Undersøgelser, og vi kom i det Hele taget ypperligt ud af det sammen, saa jeg besluttede at gifte mig med hende. Den eneste Vanskelighed var at faae talt med hende i Enrum. Skrive om det Slags, syntes jeg var dumt; thi som enhver anden Sag, behøver en Giftermaalserklæring

at føres med Dygtighed for at vindes, og jeg kan nu engang bedre bruge Tungen end Pennen.

Til min Lykke gav Hertugen af Norfolk et stort Kostumebal i South-Kensington, til hvilket næsten Alle, som kunde fremvise en respektabel Stamtavle, blev indbudte. Den ældste Søn, som lige var kommet hjem fra Paris, vilde absolut have, at det skulde være Maskebal, en fordømt, nederdrægtig Skik, som kun passer for unge Fjanter.

Jeg havde faaet en Indbydelse og hørte, at min »Donna« var bleven ligesaa bæret, saa her var en ypperlig Lejlighed, maaske den eneste i hele Vinteren, og det var mig særligt om at gjøre, at blive gift saa snart som muligt; thi Dr. Carpentier havde lige flaaet mig paa Grund af mine, hvad han kaldte, vanvittige og aldeles uvidenskabelige Hypoteser om de forskjellige Evners Indvirkning paa Hjærneskallen. Jeg forberedte et Svar, som skulde have baade Fynd og Klem, men behøvede Assistance til nærmere lagttagelser, som jeg vidste, hun kunde hjælpe mig med. Jeg skrev derfor til hende, om hun vilde møde mig under Minerva-Statuen Klokken Ti, da jeg havde noget meget vigtigt at tale med hende om.

Hun lovede at komme.

Jeg var naturligvis lidt utaalmodig, saa jeg var paa Pletten før Ti, og til min store Glæde saae jeg hende allerede sidde der med en ældre Dame. Tiltrods for den fordømte Maske og disse nederdrægtige Klumper, som Damerne putte i Haaret, naar de pudres, kjendte jeg hende strax, gik hen

til hende, og skrev for Sikkerheds Skyld et L i hendes Haand. Hun skrev et J i min, og glad løb jeg af med min Skjønne. Vi gik fra Sal til Sal, Galleri til Galleri, men overalt vrimlede der af Mennesker; jeg saae ikke et eneste lille, fredssommeligt Hjørne. Tilsidst opdagede jeg, at et af Sir Frederick Leightons Bataillestykker var taget ned for at restaureres, og stillet paa Skraa mod Væggen.

»Lad os krybe derind,« hviskede jeg. »Ingen kan se os, og naar vi taler sagte, kan de heller ikke høre os. Jeg maa tale med Dem.«

Jeg fik fat paa en Stol, skubbede den ind, hun satte sig, og jeg paa Hug ved Siden af. Skjøndt jeg var kommen saa vidt, kneb det alligevel, for jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde begynde. Hun mælede heller ikke et Ord, og, for dog at sige Noget, begyndte jeg:

»Hør, er Maske ikke en fordømt Opfindelse? Min gjør mig aldeles febril. Den har næsten trykket min Næse flad; skal vi ikke tage dem af?«

»Nej! nej! Sæt, at Nogen saae os; jeg vilde skamme mig over at blive fundet her,« hviskede hun. Hendes Stemme klang saa blød, at jeg blev ganske øm om Hjærtet.

»Naa, ja, ja, som De vil.« Atter sad vi en Stund; men saa maatte jeg ud med det.

»Frøken —« begyndte jeg.

»Ja!«

»Frøken! — Puh ha, er her ikke skrækkelig varmt? Jeg er nær ved at kvæles?«

»Ja, jeg med. Skal vi ikke hellere gaae ud?«

»Nej, Frøken, ikke endnu. Jeg har Noget at spørge Dem om:

»Vil De være min Hustru?«

Der kom det fineste, lille Skrig, det ydmygste, sagtteste lille »Ja«, og saa følte jeg et Hoved paa min Skulder. Jeg sad imidlertid saa forbistret ubekvemt, og var bange for, at hun skulde vælte mig, saa jeg bad om et lille Hjørne af Stolen. Hun rejste sig, jeg satte mig, og i samme Nu var hun paa mit Skjød, Hovedet igjen paa min Skulder, og jeg kunde formelig føle, hvor hendes Hjærte bankede.

»Ha, ha! Din lille, lumske Slange,« tænkte jeg, »alle Kvinder er dog ens. Her har Du gaaet og forstilt Dig hele Tiden; ladet, som om Du ikke var sentimental, men se nu!« Og alligevel kunde jeg godt lide dette lille Hoved paa min Skulder.

Hun lagde sin Haand i min. Jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulde gjøre med den, saa jeg sad først og saae paa den. Hun havde Halvhandsker paa, og pludselig faldt det mig ind at prøve, om det vilde være en nyttig Haand, let og behændig til at hjælpe mig med mine Experimenter; om Leddene vare bøjelige, og for at prøve det, begyndte jeg at bevæge Fingrene op og ned, frem og tilbage. De vare dejligt elastiske og bløde. Løjerligt, at jeg aldrig før havde seet, hvor hvide og smuktformede de var. Hun trak imidlertid Haanden til sig.

Saa sad vi igjen uden at mæle et Ord; men pludselig greb hun min Haand mellem begge sine

smaa, bløde Hænder, førte den op under Floret paa Masken og trykkede et brændende Kys paa den.

Og nu kommer, hvad jeg endnu rødmer over, hvergang jeg tænker derpaa. Mit Hjærte begyndte virkelig at banke som det aldrig før havde gjort; en ny besynderlig Følelse kom over mig, og for første Gang i mit Liv følte jeg, at jeg var forelsket. Jeg glemte Alt — Karneval, Kensington, Phrenologi, Experimenter, jeg vidste kun, at min tilkommende Hustru sad paa mit Skjød, at hendes varme Læber havde kysset min Haand. Jeg lagde min Arm om hendes Liv, pressede hendes Haand mod mit Hjærte, for at stille dets Slag, og bad hende derpaa om et Kys.

Nu lod det til, at hun ogsaa havde glemt alt Andet end mig, idetmindste var hun denne Gang beredvillig nok til at tage Masken af. Min egen kom af i en Fart; men hendes Elastik havde viklet sig ind i en Haarnaal; hun vendte Nakken til mig og bad mig hjælpe hende. Men vil De tro det? Jeg, som kan nipse Benet af et Møl uden at min Haand ryster, skjælvede nu saaledes, at jeg næsten ikke kunde skjælne den sorte Elastik fra det hvidpudrede Haar. Tilsidst lykkedes det, min Forlovede vendte sig og vilde lige kaste sig i mine Arme, da hun foer tilbage med et Skrig, og, hvad ligner min Forfærdelse, for mig stod en ung Dame, som jeg aldrig i mit Liv før havde seet.

Efter at have stirret paa mig som om hun ønskede at forvandle mig til Steen, brast hun i en

Syndflod af Taarer. Jeg vidste hverken ud eller ind; jeg havde jo friet til den unge Pige, hun havde givet mig sit »Ja«, og som Mand af Ære syntes jeg, at jeg ikke kunde trække mig tilbage, saa jeg sagde:

»Min Frøken, det gjør mig oprigtig ondt, at denne Fejltagelse har fundet Sted; men som Mand af Ære vil jeg ikke trække mig tilbage, hvis det er Deres Ønske at blive ved Deres Ord.«

Men dette lod til at gjøre det aldeles af med hende. Hun kastede sig ned paa Gulvet med Hovedet mod Stolen og hulkede, saa det maatte have rørt en Steen. Tilsidst fik hun fremstammet:

»Hvor kan De dog fornærme mig saaledes? Hvor kan De dog tro, at jeg vilde —« og saa hulkede hun videre.

»Om Forladelse, Frøken! Men jeg vilde virkelig ikke fornærme Dem. Kun finder jeg, at naar en Mand har friet til en ung Pige, er han bundet og bør ikke selv bryde Forbindelsen. Jeg forstaaer saa godt Deres Bevæggrunde, men vilde kun have, at Bruddet skulde udgaae fra Dem.«

Jeg haabede, at det vilde trøste hende, men nej! og jeg kunde ikke lade være at anstille Betragtninger over, hvor i al Verden alle disse Spande af Taarer saaledes paa en Gang kom fra; men pludselig saae jeg ud af vort Smuthul og opdagede, at Folk begyndte at samle sig og kigge ind.

»For Himlens Skyld, Frøken, tag Dem sammen! Folk begynder at lægge Mærke til os.«

En anden Skræk var ogsaa kommen over mig, den nemlig, at hun skulde faa Krampe eller andre saadanne Fruentimmer-Anfald, og hvad i Alverden skulde jeg saa gribe til? Jeg anede hverken hendes Navn eller Adresse; dog det lille Ord »Folk«, som skjuler saa mægtig en Svøbe, havde den forønskede Virkning. Hurtigt rejste hun sig, tørrede sine Øjne, satte Masken paa, og, uden at se til mig, vilde hun til at krybe ud.

Jeg foreholdt hende imidlertid, at skjøndt det gjorde mig ondt endnu at skulle bebyrde hende med min Nærværelse, maatte hun virkelig finde sig i, at jeg førte hende tilbage til hendes Venner, da det ikke godt kunde gaae an, at hun gik alene omkring. Hun fandt sig deri med Taalmodighed og tog min Arm — men, tænk Dem, i over een Time maatte vi trave omkring sammen, en Time, i hvilken vi øvede os i »gylden Taushed«. Tilsidst da jeg, og hun rimeligvis ogsaa, var nærved at fortvivle, raabte hun:

»Der er Mama! Slip min Arm!« og et Øjeblik efter var hun forsvundet i Mængden. Jeg har aldrig seet hende siden. —

Aa, Frøken Lund, hvor kan De være saa haardhjærtet at le! Hun hørte aabenbart til de sentimentale, og i saa Tilfælde maa det jo nok have været drøjt, at troe sig saa nær sine Ønskers Maal, og pludselig see sig skuffet.«

»Men hvad blev der af den anden Dame?«

»Himlen maa vide det! Jeg haaber den har taget hende under venlig Beskyttelse. Jeg tog mig vel i Agt for at nærme mig Minerva-Statuen endnu

engang den Aften, og hvis hun ikke har været saa fornuftig som jeg, at gaae hjem og lægge sig, saa sidder hun der maaske endnu.«

»Men«, svarede Mary, som morede sig kosteligt over dette Eventyr, og ikke mindst over den Maade, hvorpaa den lille Doktor fortalte det, plirrende med Øjnene, og rokkende frem og tilbage paa Stolen, »jeg kan ikke indsee, at denne Fejltagelse kunde have nogen Indvirkning paa Deres Følelser for den anden Dame.«

»Naa, saa det kan De ikke? Jo, stor, meget stor! Jeg fortalte Dem jo, at jeg først blev forelsket, da hun kyssede min Haand; idetmindste var Fornemmelsen den, hvad Folk kalder Forelskelse. Det var, som om de hakkede Kjød bagved mine Ribben; er det ikke et Symptom, Frøken Lund?«

»Det kan jeg virkelig ikke sige Dem?«

»Naa, ikke endnu? Nu vel, jeg var forelsket, eller rettere, bildte mig det ind; men da det er umuligt at elske et Menneske, som man ikke engang har seet, saa er jeg kommet til den Overbevisning, at al Forelskelse er Indbildning!«

»Indbildning!«

»Ja, den pureste, klareste Indbildning; thi havde jeg været alvorlig forelsket, vilde det ikke være gaaet over, da hun tog Masken af og hvinede.«

»Nej! Men De troede jo det var en anden.«

»Ergo er det Indbildningskraften, som gjør os forelskede, ikke selve Personen; jeg bildte mig kun ind, at jeg kjendte hende. Hendes Kys fik mit Hjærte til at banke; men havde jeg vidst, at jeg

ikke kjendte den unge Pige, vilde mit Hjærte aldrig have banket, altsaa var det den indbildte, ikke den virkelige Person, som jeg var forelsket i — ergo, Summa Summarum — al Forelskelse er Indbildning. Hvad siger Du, Howe?»

»At Du taler som den Blinde om Farven.«

»Fanget, min gode Ven! Saa vor usaarlige Achilles er ifærd med at stikke Hælen ud til Damernes Skiveskydning, eller har maaske allerede gjort det. Ha! ha! ha! — Er det Dem Frøken?»
hviskede han til Mary, som lige saa sagte svarede:

»Spørg Prince, om den vilde stikke sin Achilleshæl ud til Naboens Kat, som rev Øjet itu paa ham forrige Uge?»

Skjøndt Mr. Howe Intet hørte, kan det ikke nægtes, at Rødvinen pludselig syntes at kaste et ganske ualmindelig Gjenskin over hans Ansigt, og at han blev paafaldende ivrig i at skjænke i de Andres Glas. Men naar man tager Hensyn til to Lamper, et stort Baal i Kaminen, og Følelsen af at have glemt sine Pligter som Vært, ved at lytte til Doktors Fortælling, kan denne »Gløden« maaske tilskrives ganske naturlige Aarsager. Virkningen var imidlertid, at Mrs. Howe med Forfærdelse opdagede, at Klokken var Ni. Hun rejste sig, og Damerne overlod Herrerne til deres Vin og videre Samtale.

»Maa jeg saa faae fat paa Deres Hoved, Frøken Lund?» spurgte Dr. Jarret, da han og Mr. Howe en halv Timestid senere kom op i Dagligstuen.

»Hvad vil De med det?«

»Undersøge det, og sige Dem Deres Karakter.«

»Jeg troer ikke paa den Slags.«

»Hvad Slags?«

»At kunne udforske Folks Karakter ved at føle paa deres Hoveder. Man kan da ikke af det Udvendige see, hvad der er indvendig?«

»Man kalder Videnskaben Phrenologi; det er kortere end hele Deres uvidenskabelige Spørgsmaal. Saa De troer ikke derpaa? Hvorfor?«

»Fordi jeg synes, at det er umuligt.«

»En mageløs vægtig Grund! Hvad veed De forresten derom? Har De studeret Phrenologi?«

»Nei — men — «

»Saa kan De Intet vide derom, og skulde beholde Deres lille Mening for Dem selv lige over for mig, som kan hakke Dem til Plukfisk i et Nu. Forresten er det aldeles ikke min Hensigt at omvende Dem; kun morer det mig at faae fat paa et rebelsk Pigebarn som Dem. Naa, De behøver ikke at fare op! De har virkelig opført Dem exemplarisk af en Raket at være, naar man tager Hensyn til alle de Svovlstikker, jeg har strøget af i Deres Nærhed. Kom saa!«

»Ærligt talt,« svarede Mary leende, »hører der virkelig en Deel moralsk Mod til saaledes at lade sine Dyder og Udyder blive proklamerede paa Torvet.«

»Naa, De begynder at blive bange? De sagde jo for et Øjeblik siden, at De ikke troede paa Phrenologi, og nu, førend jeg har sagt et Ord, er De aldeles omvendt. Deres onde Samvittighed

gjør Dem allerede rebelsk! »Oh, Skrøbelighed! Dit Navn er Kvinde!« Viis nu, at De har moralsk Mod og sæt Dem her.«

Maryadlød. Doktoren pressede begge Hænder fast om hendes Hoved, følte derpaa hendes Arm og Skulder:

»Nuvel, som jeg allerede før sagde, lutter Fyr og Flamme! Mangel paa Selvbeherskelse, meget sanddru, men foretrækker at sige Sandheder, fremfor at høre Dem. Naar De seer Folk, afgjør De strax, om de elsker, eller hader dem, uden at give Dem Tid til at lære Personerne at kjende. Meget musikalsk, Sands for Natur og Kunst. Dramatisk Anlæg; vilde ved at studere med selvstændig Opfattelse af Karaktererne blive istand til at spille ypperlig Komædie. Har fra ung haft Lov til at lade sin egen Villie raade, og holder ikke af at bøje sig for Andres.«

Mary trak hurtigt sit Hoved bort.

»Nu synes jeg, det kan være nok! Jeg er foreløbig tilfreds med, hvad jeg har faaet at vide.«

»Har jeg Ret?«

»Ja, jeg troer det,« svarede hun, usædvanlig ydmygt.

»De har vist en af disse Mødre, som af misforstaaet Kjærlighed troer, at de gjøre deres Børn en Tjeneste ved at føje dem i Alt?«

»Jeg har ingen Moder; hun døde, da jeg var fire Aar. Havde hun levet, saa var jeg sikkert blevet meget forskjellig fra, hvad jeg er nu.«

Doktor Jarret rømmede sig: »Stakkels Barn,«

mumlede han. »Hør, Frøken Lund!« sagde han højt. »De veed, vi sluttede Kammerratskab før, og gode Kammerater bør altid hjælpe hinanden. Jeg vil derfor blot sige Dem, at hvis De vogter vel paa Deres værste Fjende, De veed nok selv, hvem det er, saa kan muligvis den Tid komme, da Deres Moder, hvis hun levede, vilde glæde sig over sin Datter.«

Mary sad ved Siden af Mrs. Hove. Ved disse Ord tog hun dennes Haand, trykkede et Kys paa den og saae op paa hende, som vilde hun spørge, om ogsaa hun troede det Samme. Mrs. Howe smilede opmuntrende til hende.

»Hør, Jarret«, sagde Mr. Howe, »skjøndt jeg hverken er Tilhænger eller Modstander af Phrenologien, finder jeg, ærlig talt, at det ikke er en Videnskab, som jeg kunde faae nogen Sympathi for. Den er, efter min Mening, for analyserende. Jeg finder, at meget af Interessen i Samlivet med vore Medmennesker vilde gaae tabt, naar man strax begyndte at studere deres Kranium for at udfinde de Egen-skaber, det skjuler.«

»Snak, Præst! Snak! Hvor kan Du, som dog ellers er et tænkenke Menneske, komme med Noget saa tankeløst. At et Pigebarn som hende der« — og han blinkede polisk til Mary — »kan sige saadan Noget, er rimeligt; men Du! Maa jeg spørge, troer Du, at naar en Læge seer en ung, smuk Pige, at han da strax i Tankerne, begynder at anatomere hende for at see, om Nervesystem, Muskler og Knogler er i Orden? Er en vild Rose mindre henrivende, fordi man studerer Botanik? Mister Diamanten sin

Glans fordi man veed, at den er reent Kulstof og vil ryge lige lukt op i Skorstenen, naar den kommer i tilstrækkelig stærk Ild? Hvorfor skulde saa et Menneskes Evner tabe i Tiltrækning ved nærmere Studium?»

»Det er forskjelligt; de ere aandelige, ikke materielle.«

»Visse hvas! Det Aandelige og Legemlige er saa nær forbundet, at vi med vor bedste Villie ikke kan adskille dem. Lad mig blot faae Lov til at trække alle Nerverne ud af Dig, og jeg gad vide, om ikke det Aandelige ryger med?»

Naar den forbistrede Idee, at gaae og brække Hals og Arme op ad Bagtrapper i forpestede Morderhuler ryger ind i dit forvildede Hoved, troer Du saa ikke, at den Idee opstaaer i Hjærnen og gjennem det Telegrafkabel, som hedder Rygmarven, sender Befaling ud til dine lange Been, som saa nok saa lydige begynder at stolpre over Stok og Steen? Nu vel, hvad er Hjærnen? Hvad er Rygmarven? Er de aandelige eller materielle? Altsaa, det kan vi ligesaa godt strax blive enige om; men derfor mister Du paa ingen Maade Interesse. Misforstaa mig ikke! Jeg benægter ikke, at det aandelige er Et, det Materielle et Andet; men jeg benægter, at det Aandelige Intet har med det Materielle at gjøre. Det har alt muligt at gjøre dermed; det kan slet ikke existere foruden. Aanden kan kun aabenbare sig gjennem Organer.«

»Men er det i Grunden ikke komplet lige meget, om de forskjellige Evner ligge paa det ene eller det andet Sted i Hjærnen?» spurgte Mary.

»Saa! Nu begynder hun, Gud hjælpe mig, med! Jo, komplet ligeegyldigt! For de forskellige Evner ligger slet ikke paa det ene eller det andet Sted i Hovedet som Honning i en Bikube; men hver Evne har sin særskilte Spirecelle i Hjærnen, og udvikler denne mere eller mindre, eftersom de forskellige Evner er i deres normale eller i en sygelig Tilstand. Med andre Ord: Hjærneskallens Form tilkjendegiver os Hjærnens Form og hjælper, tilligemed Physiognomi og Physiologi, til at kunne læse et Menneskes, det vil sige et normalt Menneskes, Karakter.«

»Men hvad Nytte er egentlig en saadan Videnskab til?«

»Ak, kun en Kvinde kan gjøre et saadant Spørgsmaal! Hvad Nytte? Al mulig Nytte; en heel Verdens Revolution! Hvad var de gamle Grækernes Motto? »Kjend Dig selv.« Naa, Phrenologien, hjælper Dig til at kjende Dig selv, dine Børn, dine Medmennesker. Den er den største Hjælp i Børneopdragelsen, og hvis Alle, som har med Børn at gjøre, vilde studere denne Videnskab, vilde Verden see ganske anderledes ud.

Man hører saa tidt en Moder sige:

»Jeg kan slet ikke forstaae det. Juliane og Christiane har faaet akkurat samme Opdragelse; jeg har behandlet dem ens, aldrig gjort nogen Forskjel, og dog er Juliane vrippen, sær, ulydig, og Christiane saa god som Dagen er lang.« Hun kan ikke forstaae det; men det er, minsæl, meget let at forstaae. Det er netop, fordi de har faaet aldeles samme Behandling, medens de skulde have haft hver sin, som passede til deres Anlæg.

Enhver Evne er oprindelig god; det er kun Misbrug, som forvansker og fordrejer den, og det nytter ikke, naar man kommer og siger, at Ansvarret skal tages bort, at man er født med Fejl som at lyve, stjæle, myrde, og derfor ikke kan gjøre for det. Selvbedrag er det! Naar en Mand misbruger sine Øjne, saa han bliver blind, hvis er da Skylden?»

Syv og tyvende Kapitel.

I de fleste engelske Huse er det Skik, at de forskjellige Medlemmer af Familien, samt Tjenestefolkene, samles Morgen og Aften til Bøn. Et Kapitel af Bibelen bliver i Reglen læst, og en kort Bøn derefter holdt.

Morgenen efter Doktorens Ankomst læste Mr. Howe om Moses Udvandring af Ægypten.

»Min kjære Howe«, sagde Jarret, da Tjenestefolkene var gaaede, og de havde sat sig til Bords, »Du er da ikke i disse oplyste Tider saa enfoldig, at prædike om Begivenheder som denne, som om den var et Mirakel?»

»Jeg nægter ikke, at mange Begivenheder, som Jøderne i deres Uvidenhed betragtede som Mirakler, nu kan forklares fuldstændig videnskabeligt; men desuagtet har jeg Mod til, selv i

disse oplyste Tider, at tilstaae: jeg er enfoldig nok til at troe paa Mirakler, og har endog ingen Vanskelighed derved, da hver Blomst, hver Skabning synes mig et Mirakel.«

»Ganske vist er hver Skabning vidunderlig og i høj Grad interessant; men et Mirakel? Nej, min Ven! Naturlige Væsner ere underkastede de almindelige Naturlove.«

»Nej, underkastede en Gud.«

»Paa ingen Maadel! Hvad Garanti har vi derfor? Opdagelsen af Gravitet og Rotation forklarer paa en fuldstændig tilfredsstillende Maade Klodernes Dannelse. Selv om man endnu ikke er naaet tilbunds i Laplaces Kosmogoni, er man dog naaet vidt nok til at kunne indsee, at ingen Gud er nødvendig. Det Hele er en meget naturlig Theori. Regelmæssige Naturlove gaae gjennem det Hele, Intet forkynder eller giver os Vished om en Gud.«

»Alt forkynder Ham og giver os Vished. Ingen Videnskab kan forklare Livets Oprindelse. Alle seer, at Liv kun kan komme fra Liv, og dette Liv maa have sin første Oprindelse fra det evige Liv, som er hos Gud.«

»Min kjære Howel! Videnskaben er lige nu paa Nippet til at bevise, at Liv kan fremkomme af sig selv, uden forudgaaende Liv, og saa Godnat, alle I Præster, med samt Eders Lære om en Gud! Vi Videnskabsmænd beholder Valpladsen.«

»Du maa tillade mig at betvivle, at Videnskaben nogensinde kan bevise det.«

»Og Du maa tillade mig at prøve paa at overbevise Dig derom; thi Doktor Bastians Experi-

menter ere lykkedes. Alligevel er jeg villig til at indrømme, at Meget ligger udenfor visse Grændser af vor Fatteevne, og at vi maa lade os nøje med Indbildningskraften, hvor Sandserne ikke slaae til.»

»Men det er det, I Videnskabsmænd ikke kan! Vante, som I ere, til at granske og søge, indtil I finde et Svar paa hvert »*hvorfor*« i materielle Ting, vil I ogsaa forstaae Alt, hvad der hører den aandelige Verden til, og istedetfor at tilstaae, at der er Riger, hvortil al Eders Gransken dog aldrig naaer, hvis Magt I ikke kan forstaae, og hvor I derfor maa lade Troen optage den Traad, som Videnskaben har maattet slippe — istedenfor Det, benægte I aldeles Existensen af denne aandelige Verden, og det tiltrods for, at jeg synes, at i enhver af Eders Undersøgelser netop dette Spørgsmaal uvilkaarlig maa paatrænge sig Eder.«

»Vel! Men hvem skabte saa det Hele?«

»Det er saa svært for mig at forstaae, at en Mand, som Du, Doktor, der med Varme og Begejstring kaster Dig over Alt, hvad Naturen frembringer, og som kan tilbede et Insekt, en Blomst, eller en Krystal, ikke føler Trang til at tilbede en Skaber af Alt dette.«

»Jeg føler en Trang; men kan ikke.«

»Det er mig uforklarligt; men alligevel foretrækker jeg din Skepticisme for de Uvidendes, som rask hen fornægter en Gud, uden i mindste Maade at have undersøgt, paa hvilken Grund de støtter deres Anskuelse. Hvormange er der ikke især af den yngre Generation, som med deres store Begejstring, men tillige med større Mangel paa sund

Dømmekraft, hylder den første den bedste, veltalende Philosoph, kaster sig for hans Fod, og gjør ham til deres Helgen, ja deres Gud. Thi i ethvert Menneske er der en medfødt Trang til Tilbedelse. Men det falder dem slet ikke ind at undersøge, hvad den modsatte Lejr har at sige; ja mange undersøge ingen af Lejrene, men erklærer sig glat væk for Fritænkere og Atheister, blot af Angst for at gjøre sig latterlige ved at tilstaae, at de troe paa en Gud.«

Senere hen paa Dagen kom Doktoren aldeles varm, forpustet og aandeløs farende hjem.

»Kom nu og se!« raabte han til Mary, Mr. og Mrs. Howe, som alle rejste sig i spændt Forventning om noget højst Glimrende, efter hans straalende Ansigt at dømme. Men med et enstemmigt »Uf!« — vendte de bort fra den Glasflaske, som Doktoren holdt op imod Lyset med en Triumphators Mine.

»Uf, siger De? Veed De af, at alle disse Smaadyr har givet Naadestødet til alle Theorier om en Gud? Hele Præsteskabet synker nu i Grus, og Videnskaben svinger sig triumpherende op paa dets ledige Alter! Vid, at disse Dyr ere komne til Verden af sig selv, uden Spor af foregaaende Liv.«

»Og det troer Du virkeligt?« spurgte Howe smilende.

»Nej, jeg troer det ikke; men jeg veed det! Doktor Bastian har brugt enhver Forsigtighedsregel for at udelukke alt Liv. Han har kocht denne hermetisk tillukkede Flaske i timevis, — altsaa Alt, hvad der er fremkommet, er fremkommet af sig selv.«

»Det lyder meget overbevisende, men dog troer jeg ikke derpaa.«

»Hvor gives der ikke en vantro Thomas? Professor Tyndall og Dallinger kom ogsaa med Indvendinger; men det omstøder ikke den sikre Kjendsgjerning, og Du maa tillade mig, Howe, at glæde mig over vor Triumph.«

»Triumph! Troer Du, at Resultatet vil blive saa glædeligt? Manges Tro vil, Gudskelov, staa urokket; men for mange Vاكلende vil det, som Du siger, blive Naadestødet, der berøver dem det sidste Troesliv.«

»Kjære Ven; vær ikke saa højtidelig! Hvad er Tro vel Andet end en Vane? Man troer, hvad man er oplært til at tro; derfor bliver Mahomedanernes Børn Mahomedaner, Jødernes Jøder, de Christnes Christne, og Atheisternes Atheister; men troer Du egentlig, at Individerne er mindre lykkelige for det?«

»Jal Især den sidste Klasse. De føler ikke deres Mangel paa Tro, saalænge Lykken smiler til dem; men lad Sorger, Nød og Elendighed komme, lad alle Mennesker forlade dem; lad dem, de elsker, dø En efter En. — Hvad har De saa? Troer Du saa ikke, at det vilde være en stor Hjælp, hvis de troede paa en Gud, som aldrig svigter? En Gud, som elsker os højere, end vi kan elske? Jeg finder, at der er en saadan Tryghed i den christne Religion ved Bevidsheden om en kjærlig Gud, som leder vore Skridt og lytter til hvert Ord, vi har at sige ham.

Jeg fatter slet ikke den Stolthed, som Mange nutildags føler ved fra alle Taarne at udbasunere deres Vantro, eller den Glæde, med hvilken de til enhver Tid søger at gjøre Reklame for deres forvanskede Lære.«

»Forvansket, siger Du? Hvad Ret har Du til at troe, at Din Tro er den rette? Se blot tilbage i Tiderne og se, hvormange Omvæltninger der har været i de dengang eksisterende Religioner. Se blot en Mand som Xenophanes, som frit forkyndte, at alle Hellas gamle Guder vare lige saa mange Vrægebilleder. Nu vell! Vi Atheister gjøre kun, hvad han dengang gjorde, idet vi benægte, at den eksisterende Religion har den allermindste Stadfæstelse i Fornuften.«

»Hvis Du ved Xenophanes blot tænker paa en Skeptiker, som angriber, kritiserer og forkaster den eksisterende Tro, saa har vi mangan en Xenophanes i vore Dage. Hvis Du derimod tænker paa selve hans Lære, saa har vi ikke en eneste. Han gav nemlig Hellenerne noget Bedre; istedetfor mange menneskelige Guder og Gudinder gav han dem een almægtig Gud uden Synd. Hvad giver Nutidens Philosoph? Istedetfor en alviis, kjærlig Gud, som har skabt Alt, og lover os evigt Liv, giver han Læren om, at Universet har skabt sig selv, og at Alt er forbi med dette Liv. Saalænge han ikke kan give os noget, Bedre, end hvad vi har, saalænge, selv om han er farlig, er dog hans Lære magtesløs.«

»Er Eders Lære da saa fuldendt? Hvad er vel den Gud, som fordømmer til evig Ild, hvis vi ikke gjør hans Vilje? Sætter han os ind i Verden

med Kjendskab til hans Vilje eller i Omgivelser, hvor vi kan lære den? Slaaes han ikke med en Djævel om Herredømmet, og føler man ikke ofte, at Djævelens Herredømme er stærkere paa Jorden, end hans? Hvis det er Tilfældet, hvor er saa Eders almægtige Gud?«

»Det er desværre sandt, at en saadan Lære bliver til Tider forkyndt; men det er ikke Christi Lære. Den er Kjærlighed; kun Kjærlighed. Jeg for min Part troer kun paa en Djævel i Form af vore egne syndige Lyster, og at, naar vi giver efter for dem, fører de os tidligere eller senere i Fordærvelse. Jeg troer heller ikke paa evig Fordømmelse; jeg troer paa Straf efter Døden, men ikke en evig. Mange Ting, som Gud faaer Skyld for, troer jeg heller ikke kommer fra Gud, men fra os selv. Naar Forældres Synder nedarves paa Børnene, er saa det Gud? Veed de ikke forud, at det maa blive saa? Kan de ikke takke sig selv for den Elen-dighed, de bringer ind i Verden? Jeg siger atter og atter: Gud er Kjærlighed. Og jeg siger Dig, gamle, vantro Ven:

I Kjærligheden ligger Livets Fylde. Ingen af os kan undvære Kjærlighedens Ild. I Guds Kjærlighed boer Lykke, Tryghed og Fred; i vor egen, gjenstridige Villie kun Uro, Elendighed og Fortvivelse.«

Man paastaaer i Regelen, at det er aldeles ørkesløst at afhandle religiøse Materier, naar hver af de Stridende indtager sit Standpunkt; men naar to Flintestene slaaes mod hinanden, kaste de Funke, og disse kunne tænde, saa ubetydelige, de end synes.

Her tændte en lille Gnist Mary. I Begyndelsen havde hun siddet bøjet over sin Bog, som om hun var bange for at blive draget ind i en Samtale, hvis Emne hun aldrig havde tænkt meget over, og som hun syntes, at hun saa godt kunde undvære; men efterhaanden som Howé talte, vakttes hendes Opmærksomhed mere og mere, og hun sad anspændt og lyttede til Alt, hvad han sagde. Men ved hans sidste Ord: »I Guds Kjærlighed boer Lykke, Tryghed og Fred; i vor egen, gjenstridige Villie kun Uro, Elendighed og Fortvivlelse,« saae hun op paa ham. Hun tænkte ikke paa, hvor ubehagelig han i Reglen var, heller ikke, hvor smuk han nu saae ud i sin ædle Ro. Hun tænkte kun paa hans Ord, og de jog Blodet til hendes Kinder. Hun bøjede sig dybt ned over sin Bog og holdt Haanden over Øjnene for at skjule sit Ansigt.

Doktoren sad et Øjeblik tankefuld; derpaa sagde han: »Og dine Fattige? Hvorledes tage de din Prædiken om Guds Kjærlighed, naar deres hele Liv staaer som en skærende Ironi paa dine Ord?«

»Mange af de Fattige prædiker jeg slet ikke for; de vil ikke høre derpaa. Vilde vi, halvdøde af Sult, Kulde eller Sygdom lytte dertil? Det gjælder først om at lære dem at arbejde for Børn og Hjem, at lære Konerne at gjøre deres Boliger saa hyggelige, som det er muligt. Lad dem først føle den Velsignelse, som findes i et redeligt, virksomt Liv, saa er det først muligt at lære dem at forstaae Guds Kjærlighed. Religion kan lige saa lidt fremtvinges som Kjærlighed; den maa fremelskes. Det er svært, ja ofte haabløt, især med de Ældre; men

gaaer det tilsidst op for dem, saa kan Du see det deri, at de faaer Kjærligheden igjen til Børn, til Hustru, og til det, før saa forsømte Hjem. Skjøndt vor Tid gjør Alt for at udvikle Forstanden paa Følelsens Bekostning, saa er det dog gennem Følelsen, at man sikrest kan paavirke de Fortabte. Kun i Kjærlighed groer Lykken her paa Jorden; kun gennem den kan Folket reddes.«

Doktor Jarret saae alvorlig ud; Howe stod tankefuld, med Ryggen til Kaminen. Pludselig faldt hans Øjne paa Mary. Hun sad som om hun Intet havde hørt, og dog var ikke et Ord undgaaet hende. Han kunde se hendes smukke Profil; hendes lange, sorte Øjenvipper kastede en mørk Skygge under Øjnene, hendes Kinder blussede, og Haaret bølgede om den høje, hvide Pande. Hun saae ualmindelig smuk ud, og dog, selv i dette Øjeblik, hvor hele hans Sjæl havde været gennemaaudet af een Følelse, kunde han ikke uden Bitterhed see paa denne unge Pige, der altid var som paa Krigsfod over for ham.

Hvad havde han gjort hende? Han havde ønsket at gjøre Alt for den Moderløse, og paa den bedste Maade gjøre den Myndighed, hendes Fader havde givet ham over hende, gjældende paa en for begge Parter tilfredsstillende Maade; men Alt, hvad han sagde, syntes altid at have den mod satte Virkning af, hvad han ønskede. Selv nu, hvor han ikke, medens han talte, havde tænkt paa hende blev han, ved at see hende saa fordybet i sin Bog, dog smertelig berørt. Han følte, hvad enhver Mand, der med Hjærte og Sjæl ønsker at bringe samme Lykke

og Fred til Andre, som besjæler ham selv, maa føle, og ved Synet af Mary, der sad som optaget af sin Bog, undslap der ham et halvt bittert: »Om Forladelse Frøken! Jeg er bange, vi har forstyrret Dem i Deres Roman?«

I et Nu var Marys Fortryllelse hævet. Den bitre Tone undgik ikke hendes Opmærksomhed. Altsaa, han troede hende blottet for al Følelse? Ja det havde hun tidt nok mærket. Den gamle Trods foer op i hende; hun saae flygtigt paa Howe og sagde:

»Nej, paa ingen Maade! Denne Roman er saa interessant, at man ikke kan lade sig forstyrre.«

Der var imidlertid Noget i Howes alvorlige, halvt sørgmodige Udtryk, som fik hende til at ønske, at hun ikke havde sagt det. Atter foer det forræderiske Blod til Kinderne; hun vendte hurtigt Ansigtet bort og bøjede sig over sin Bog. Et Øjeblik var det, som om alle Bogstaverne dansede; men hun tænkte paa hans bitre Tone, og hendes Selvbeher-skelse vendte tilbage.

Doktor Tyndalls og Doktor Dallingers Experimenter knuste aldeles Doktor Bastians Theori. I deres Glas kom intet Liv tilsyne. De paaviste, at der blandt de lavere Organismer findes visse Former, som selv Timers Kogning ikke kan dræbe. Desuden havde Luften ikke været saa fri for organiske Kiim, som

Dr. Bastian havde troet. Det Haab, at Livets Selvoprindelse var opdaget, faldt dødt til Jorden. Videnskabsmanden maa nu, som før, lade sig nøje med at vide, at Liv kun kan frembringes af Liv; men hvorfra kommer det? Ja det vide de lige saa lidt, som før.

Doktor Jarret travede hjem med sine tomme Flasker, tilintetgjort som en Athlet, der synker ned paa sit brudte Skjold. Al hans Livlighed, alle hans smaa Angreb vare forbi. Selv hans Kammerat Marry kunde ikke opmuntre ham. Han pakkede den næste Dag sin Kuffert, idet han erklærede, at London var en nederdrægtig By, hvor der ikke var Spor af Tiltrækning for en Naturforsker. Før han tog Afsked sagde han til Howe:

»Veed Du, gamle Ven, at jeg har tænkt over, hvad Du sagde igaar. Tro bare ikke, Du har omvendt mig, nej, paa ingen Maade! Men jeg misunder Dig. Hvis jeg engang sender Bud efter Dig, vil Du saa komme ned til Kent og tale med mig?«

Han vendte sig derpaa til Mary og hviskede: »Riv ikke alle Haarene af Howe! Gjem en lille Tot til hans Kone!«

Til Mrs. Howe sagde han med et Suk: »Min Frue, De er den eneste fornuftige Kvinde, jeg nogensinde har kjendt. Gid De maa kunne hjælpe lidt paa dette forvildede Pigebarn.« Med et varmt Haandtryk til alle Tre, med Mikroskopet i den ene Haand, de tomme Glas i den anden, vimsede han ned ad Trappen, snublede over hvert andet Trin ved at vende

sig, nikkede, missede, gryntede og rullede saa afsted.

Otte og tyvende Kapitel.

Saisonen var i fuld Gang; Hyde Park en Vrimmel af Mennesker, Heste og Vogne. Mangen en Eftermiddag sad Mary med Mrs. Howe og sin Ven »Prince« og morede sig ved at see paa denne saa nye Verden. Her vare Hertuger og Hertuginder, Svindlere og Børsspekulanter, alt det Nobleste og Bedste, blandet med det Fornemste og Laveste af det engelske og fremmede Plutokrati. Her rullede Eqvipagerne med smilende, snakkende Ladys, vripne, surmulende Madamer. Elegante blandede med Sjuskede, Gratiøse med Kluntede, Fornuftige med Fjantede, kort — et stort Billede af Livet med dets Lys og Skygge, Glæde og Sorg. Rundt om i »Westend« gav man Baller og Selskaber, baade morsomme og kjedelige. Theselskaber, hvor mange af de Indbudne ikke naaede længere end til Entrédøren, Baller, hvor de Dansende vare taknemmelige over, at kunne faae Plads til Kvadrillen paa saameget som en Tallerken — Theatre og Concerter, det Ene afløste det Andet.

Unge Piger, som om Formiddagen red i Parken, gik til to eller tre Theselskaber, derpaa til Middagsselskab, og derfra til to eller tre Baller,

og mistede, i dette Virvar af Londons Liv, i en Uge den friske Skjønhed, som de havde samlet paa i atten Aar. Efter den første Maanedes Sus og Dus kom der en dødelig Mathed over alle Ansigter, og dog maatte man holde ud sex til syv Uger endnu, jo Mere, jo Bedre. Overalt maatte man vise sig, være istand til at tale om Alt og Alle, og altid med et straalende Ansigt:

Om Hjærtet var sammensnøret, om Sorger tyngede En til Jorden, om Jalousi martrede Ens Sjæl — det spurgte Ingen om. Alt maatte skjules, som kunde give Mislyd. Alle maatte de smile, lee, synge, dandse — Intet maatte gribe ind i denne Saisonens store og glimrende Harmoni.

Mr. og Mrs. Howe, som hørte til god Familie, kunde i Saisonen ikke undgaae at tage deres Deel med, og Mary fik derved et Indblik i den selskabelige Verden i London. Den interesserede hende som noget Nyt; men tiltrods for, at hun ikke kunde klage over Mangel paa Opmærksomhed — et smukt Ansigt bringer Anbefalinger med sig overalt — blev hun dog ikke revet med. Der var en anden Verden, hvor Stjærnerne vare Rubinstein, Clara Schumann, Christina Nilsson, Patti, Trebelli og Andre. Denne var hende en bedre; i den levede hun — for Øjeblikket kun som Tilhører — men hun længtes efter at blive en af Dem. Hun vuggede sig i Tankerne om en Fremtid, endnu uklar, ubestemt, men i hvilken alle de mægtige Krav i hende vilde blive tilfredsstillende. Hun begyndte at føle denne dybe Fortabelse i Kunsten, i hvilken den ydre Verden forsvinder; hun begyndte at løfte

Vingerne til den Flugt, som hendes Læremester havde forudsagt hende. Selv Tonerne udøvede deres Magt; til Tider gennemtrængte de hver Fiber, udvidede hendes Hjærte, og lod hende glemme sig selv i sin Kunst. Dog, det var kun til Tider; der var altfor Meget i den ydre Verden, som bestandig greb forstyrrende ind. Ligevægt i Sindet var ikke hendes stærke Side; hendes Arbejde var ogsaa af en alt Andet end beroligende Natur; men hun kastede sig derover med utaalmodig Ivrighed, gav flere Kræfter til, end hun burde, høstede Roes af Professor Heinrich og Mrs. Burnes, men blev mere og mere nervøs, mere og mere uregjerlig, og satte ofte Mr. og Mrs. Howes Taalmodighed svært paa Prøve.

En Dag havde hun kjøbt en ny Kjole, skjøndt hun, fristet af de smukke, lette Sommertøjer, allerede havde kjøbt fem i Forvejen, og i det Hele brugt dobbelt saa mange Penge som hendes Fader havde anmodet Mr. Howe om at udbetale. Han havde flere Gange foreholdt hende det Urigtige deri, men Sparsommelighed læres ikke let paa een Gang. Hun havde taget Penge op lige til Oktober og havde desuagtet ikke Mere end nogle faa »Shillings« i sin Pung. Da derfor Kjole Nummer sex fristede hende, bad hun om, at den maatte blive sendt hjem med Regning til Mrs. Howe.

Pakken kom, mod al Beregning, lige i Frokosttiden, og ved at see Regningen, spurgte Mr. Howe, hvad det betød?

Lidt ilter paa Grund af en rebelsk Samvittighed, svarede hun, at hun havde kjøbt denne Kjole, og

havde Ret til at gjøre med sine Penge, hvad hun vilde. Roligt tog han Pakken fra hende og sagde, at han vilde selv gaae tilbage med Budet, og bede dem tage Kjolen tilbage.

Mary foer op fra Stolen:

»Det vover De ikke! Det har De ingen Ret til.«

»Deres Fader har lagt Deres Penge-Affairer i mine Hænder, og jeg har derfor ogsaa Ret til at paasee, at De ikke bruger Mere, end De har Raad til.«

Men Mary vilde ikke høre; hun rev Pakken ud af hans Haand og vilde gaae ud af Stuen. I et Nu havde han stillet sig med Ryggen mod Døren.

»Frøken Lund, vær dog fornuftig! Giv mig Pakken.«

»Nej, De faaer den ikke.«

»Giv mig den strax!«

Mary saae en mørk Rødme lægge sig over hans Pande; men han bevarede en iskold Ro. Hun holdt Pakken med begge Hænder. Han saae strengt paa hende; trodsigt mødte hun hans Blik.

»Mary dog!« sagde Mrs. Howe. Der var en saadan Bebrejdelse i hendes Stemme, at Mary var lige ved at give ham Pakken; men ved at se hans rolige, bestemte Holdning, blev hun saa irriteret, at hun kastede den for hans Fødder. Som om Intet var hændet, bukkede han sig, tog den op, og gik tilbage med den til Butikken.

Blodet kogte i Mary. Naar han blot vilde tale, skjænde! Alt hellere, end denne kolde, rolige Bestemthed, som syntes at sige:

»Jeg vil, og Du skal.«

Mrs. Howe gik hen for at tale hende til Rette; men Mary, som altid skammede sig, naar den gamle Dame var Vidne til hendes Heflighed, skyndte sig ud af Stuen og begyndte sine Theoriøvelser.

Harmonilæren er imidlertid ikke et Studium, som man bringer det vidt med i en oprørt Sindsstemning. Alt syntes at gaae forkert; den ene Linie efter den anden blev kradset ud. Kan man tænke sig noget saa Irriterende, som naar man næsten er færdig med en Øvelse, da at opdage, at hvorledes man end bærer sig ad, vil den næstsidste Takt ikke stemme. Saa maa man rette den Takt, der gaaer forud, hvorved denne imidlertid kommer til at staae i feilt Forhold til sin Formand, og saa prøver man møjsommeligt at krybe tilbage Takt for Takt, indtil man naaer Begyndelsen og finder, at der er og bliver en skjult Qvint mellem Yderstemmerne i de to første Takter, og saa maa det Hele begyndes forfra igjen.

Mary havde godt og vel siddet i to Timer og arbejdet sig op til en Feber af Irritation, da Mr. Howe kom ind. Uden at hentyde til Kjolen, sagde han blot, at hans Moder var gaaet hen til Profossor Heinrich, men at der var kommet en Dame for at gjøre Visit. Om hun vilde komme op i Dagligstuen?

»Man kan da heller aldrig sidde et Øjeblik i Fred!« udbrød Mary ærgerlig.

»Det gjør mig ondt at maatte forstyrre Dem, Frøken; men hun bliver næppe længe; hendes Vogn, holder udenfor.«

»Ja, men det vil aldeles ødelægge den Øvelse, jeg har begyndt. De har allerede forstyrret mig saa meget, at jeg bliver nødt til at begynde forfra igjen.«

»Jeg beder Dem om Forladelse, men Skylden er ikke min.«

»Det er lige meget, hvis Skylden er; det er i alle Tilfælde højst ubehageligt!« Med disse Ord rev hun Nodebladet i Stykker og smed Stumperne henad Gulvet. Howe tog dem op, lagde dem i Marys Haand og sagde:

»Frøken, Papirskurven staaer bagved Dem.«

Dette var at gyde Olie paa Ilden. Mary kastede dem trodsigt fra sig; atter tog Howe dem op, men denne gang kastede han dem selv i Papirskurven. Mary følte hans Blik hvile paa sig; dette rolige Blik, som hun hadede, og som ude af sig selv foer hun hen til Papirskurven, tog alle Stykkerne op, og smed dem, et for et, paa Gulvet igjen. Dette var ham dog for grovt. Han greb hende om Haandleddet, tvang hende i Knæ, og med en Stemme, som hun ikke vovede Andet end adlyde, udbrød han:

»Frøken Lund! Jeg slipper ikke Deres Haand, før De har samlet hvert eneste Stykke Papir op igjen!« Med Taarer af Harme og Forbitrelse begyndte hun Arbejdet, og først da det sidste Stykke var samlet op, slap han hendes Haandledd. Hun rejste sig, med lynende Øjne og et:

»Hvor jeg hader Dem Mr. Howe!« skyndte hun sig op i Dagligstuen. Mr. Howe kom ind et Øjeblik efter.

Damen var Mrs. Brown, en af det Slags Damer, som snakke med om Alt, og hvis Samtale dog ikke giver En det mindste Udbytte.

Hun fløj fra St. James' Hall til Krystalpaladset, Lyceum, Cowent-Garden, Hertugen af Dit og Herinden af Dat, men i alle disse Herligheder indflettede hun bestandig Spydigheder mod sin Mand, fordi han ikke vilde tage Deel i disses Festiviteter. Og medens hun ved hvert andet Ord lod en perlereen Latter klinge, medens hun lod til at finde Alt henrivende, fik hun paa samme Tid ved sine Hentydninger baade Mary og Mrs. Howe til at troe, at hun var den mest mishandlede af alle Ægtehustruer. Det var tydeligt, at hendes Snak mishagede Howe, og Mary syntes heller ikke derom. Til sidst, da Mrs. Brown havde udbredt sig over den foregaaende Dags Begivenheder i Form af Blomsterfest og Bal hos Hertugen af Summerset, sagde hun med et Suk, halvt henvendt til Mary:

»Og hvad kan det saa Alt nytte, naar man er gift? De kan troe, det er ikke saa rart at være gift, som man bilder sig ind, naar man ikke har prøvet det.«

»Men naar man *har* giftet sig, svarede Mary, »saa er det nedværdigende baade for Dem og Deres Mand at tale, som De taler, især naar han ikke kan tage til Gjenmæle som Fraværende. Det er lavt at tale ilde om Folk bag deres Ryg, og dobbelt lavt, naar det er Den, man mest skulde agte, og hvis Navn man bærer. Idet man kaster en Skamplet paa ham, falder den dobbelt ureen tilbage paa En selv «

Mr. Howe saae forbauset paa hende. Mrs. Brown sad, som om en Bombe pludselig var faldet ned fra Skyerne; hun rødmeds, rømmede sig og rokkede paa sin Stol, som om hun ønskede at komme afsted, men ikke rigtig vidste, hvorledes hun skulde bære sig ad dermed. Med et fortrukent Smil prøvede hun paa sige Noget; men det blev kun til uarticulerede Lyde. Saa rejste hun sig op, lod igjen den perlerene Latter klinge, strakte to Fingre ud til Mr. Howe, gik forbi Mary, som var hun Luft, og ruslede ned ad Trappen, fulgt af Mr. Howe.

Mary var bleven lidt forskrækket over, hvad hun havde sagt, især da hun saae Mr. Howes vrede Blikke. Da han kom tilbage, sagde hun hurtigt: »Jeg kunde ikke længere holde det ud. Jeg fandt den Maade, hvorpaa hun bagtalte sin Mand, aldeles oprørende.«

»Det var oprørende. Og det var sandt, hvad De sagde; men de burde alligevel aldrig have sagt det.«

»Hvorfor ikke, naar det var sandt?«

»Der er saa Meget i denne Verden, som er sandt, og som man dog maa beholde for sig selv.«

»Altsaa hylder De social Usandfærdighed, og synes, man skal lyve, for at være høflig? Jeg hader al Usandfærdighed!«

»Det gjør jeg med, og har aldrig lært Nogen at hylde Andet end Sanddruhed; men der er Noget, som hedder at tage Hensyn til Folk og deres Følelse. Mrs. Brown spurgte Dem jo slet ikke om

Deres Mening; derfor var der ikke den mindste Grund til at udtale den. Spørger Folk, saa svar ærligt, men med Skaansomhed; spørger de ikke, og De kun har Ubehageligheder at sige, saa ti hellere stille.«

»Arthur! Arthur! Hvad er der nu igjen ivejen?« spurgte Mrs. Howe. Mr. Howe vendte sig om:

»Jeg vidste ikke, at Du var kommet hjem,« og med et Suk, men uden at svare paa hendes Spørgsmaal, gik han ned i sit Værelse.

Mary følte sig grændseløs ulykkelig. Hvilken Tycho Brahes Dag havde det dog ikke været? Alt syntes hende at gaae forkert. Hun var træt, og ude af det, og med en Undskyldning til Mrs. Howe, at hun vilde hvile sig før Middag, gik hun op i sit Sovekammer.

Mrs. Howe saae efter hende med Taarer i Øjnene; hvad skulde det dog blive til? Hvad havde der nu været ivejen igjen? Hun gik ned for at spørge sin Søn. Denne sad med Ansigtet i Hænderne. Da Mrs. Howe kom ind, vendte han sig om mod hende; han gjættede strax, hvorfor hun var kommet. Han var meget bleg:

»Moder, lad os ikke tale om Frøken Lund. Hun irriterer mig mere, end jeg kan sige. Hun opfører sig som et uopdraget, uartig Barn, ikke som en voxen Pige, og bliver hun ved, som hun har været i Dag, maa enten hun eller jeg forlade Huset; hun gjør mig Hjemmet utaaleligt. Men nok om det — jeg har andre Ting at tage vare.« Han sad et Øjeblik stille, og fortsatte derpaa:

»Jeg har haft Brev fra Edith. Hun vil ikke opgive sin Plads; hun siger Alt gaaer godt. Men Tonen er ikke Ediths, saa kold og afmaalt. Jeg mødte lige Frank, da jeg kom hjem; han talte om hende med en Familiaritet, som om — hun var hans. Der er Noget ivejen, hvad det saa er. Moder vil Du gaae til hende og tale med hende? Hun maa ikke falde i Hænderne paa ham. Tænk Dig! Edith med en Mand, som lyver, bedrager, som ikke vilde tage i Betænkning at være sin Hustru utro — hun maa ikke knækkes mere end hun er. Bliver det Alvor, maa hun vide Alt; men vil Du foreløbig gaae til hende?«

»Ja, Arthur, jeg vil gaae; men Du veed jo, at jeg tre Gange er blevet afviist med, at der Ingen var hjemme, skjøndt jeg den ene Gang saae Mrs. Morley i Dagligstuen. Men forøvrigt kan Du være rolig. Edith er ikke en Pige, som vilde finde Behag i en Mand som Frank.«

»Og hvorfor ikke? Hun veed jo Intet om hans Liv. Han er jo smuk, indsmigrende, og har gjort Ulykker mere end een Gang.«

Mrs. Howe tog sin Søns Hoved mellem begge sine Hænder og trykkede et Kys paa hans Pande:

»Gaa selv, Arthur, og sig hende Alt, hvad jeg dog veed ligger Dig paa Sinde.«

»Nej, Moder, ikke nu; ikke før jeg med Vished veed, at hun vil høre mig. Hvis hun ikke — nej, jeg kan det ikke endnu! Saalænge der er Liv, er der Haab. Men naar Du gaaer, saa lad hende ikke ane, at det var mig, som sendte Dig. Se

blot, hvorledes Sagerne staae. Himlen skal være mit Vidne, at det kun er Omhu for hende, som tilskynder mig.«

Tre Gange tog Mrs. Howe forjævet ud til Streatham. Den fjerde mødte hun Edith udenfor Haven, og havde en lang Samtale med hende. Da hun kom hjem, sagde hun til sin Søn:

»Vær ved godt Mod! Endnu er der ingen Fare. For Øjeblikket tænker hun ikke mere paa Frank end paa ethvert andet Menneske. Hun rejser et halvt Aar med Mrs. Morley til Skotland, og saa længe vil hun idetmindste være fri for hans Indflydelse. Forøvrigt seer hun lidende og ussel ud, stakkels Barn, men jeg kunde ikke faae hende overtalt til at komme her tilbage. Noget er der ivejen, hvad det saa er; men jeg hverken vilde eller kunde presse hende til at sige, hvad det er; hun blev ved at sige:

»Nej ikke endnu! Bed mig ikke derom — jeg kan ikke.«

Ni og tyvende Kapitel.

I de efterfølgende Dage var Mary spag som et Lam. Hun var flere Gange nærved at bede Mr. Howe om Forladelse; men det gik hende, som det saa ofte gaaer, naar man har besluttet sig til at

lade en Tand trække ud — man kommer akkurat til Tandlægens Dør, betænker sig, vender om, og beslutter at bære Pinen endnu en Dag. Skjøndt Mary vilde være bleven langt lettere om Hjærtet ved at sige et forsonende Ord, kunde hun ikke faae det over sine Læber. Mr. Howe lod heller ikke til at vente det; han var aldeles den Samme, og hun maatte tilstaae, at han var ualmindelig overbærende og godmodig; aldrig lod han hende bagefter mærke, hvor forstyrrende hendes Scener greb ind i hans og Moderens hidtil saa harmoniske Liv.

Men skjøndt hun ærligt tilstod dette for sig selv, hjalp det kun til at faae hende til at føle sig dobbelt ubehagelig tilmode, især naar hun var alene med ham, og hun undgik derfor dette saa meget som muligt. Men ofte, naar hendes Arbejde var endt, og hun sad alene i sin Stue, kom mange af hans Ord tilbage i hendes Tanker. Hun begyndte at see, hvor forskjellig han var fra alle Dem, hun nogensinde havde været sammen med. Smaat, dagligdags Fadersladder, Vrøvl om Piger, Husholdningsaffairer, Naboer, Nyheder, berørte han saa godt som aldrig. Altid forstod han at føre Talen hen paa interessante Emner. Alting syntes han at vide Besked om; ja, det var forbausende, hvormeget han vidste, og hvor tydeligt han forstod at forklare Alt, hvad hun spurgte om. Og hvor den Kjærlighed, hvormed han lod til at omfatte hver Skabning, ja hele Naturen, gav Begejstring til hans Ord, saa man uvilkaarligt lod sig rive aldeles

med. Men de Ord, som han den Morgen havde sagt til Doktor Jarret:

»I Guds Kjærlighed er der Lykke, Tryghed og Fred. I vor egen, gjenstridige Villie kun Uro, Elendighed og Fortvivlelse«, lød hyppigst i hendes Øren. Hun prøvede paa at forjage dem; men de kom igjen og igjen, som en Melodi, man ikke kan blive af med.

»Men han vil have sin egen Villie! Han er selv gjenstridig, han giver aldrig efter for mig. Jeg skal altid bøje mig, hvorfor skal jeg det? Hvorfor kan han det ikke lige saa godt? Han er en Tyrant! Vil regjere, see Alle for sin Fod; men mig idetmindste skal han ikke bøje! — Naar han blot bad mig venligt om en Ting, men nej« — og saa tænkte hun paa, hvorledes denne Mand, som kunde leve i Overflødighed og Lediggang, tage Deel i alle Londons Glæder og Fornøjelser, hvorledes han fra Morgen til Aften trælledede og arbejdede for at bringe en eneste lille Solstraale ind i de Hjem, hvor der sjældent naaede Andet end Mørke, Synd og Last. Hun havde flere Gange haft en uimodstaaelig Lyst til at tage med ham og Mrs. Howe i Kirke en Søndag, for at høre ham prædike for alle disse Stakler. Var de bange for ham som hun? Var han ogsaa haard imod dem? En Gang, i et uheldigt Øjeblik, havde han opfordret hende til at gaae med; hun havde svaret, at hun gik aldrig i Fattiglemmers Kirke. Hun var ikke blevet opfordret igjen. Nu holdt, hvad hun selv kaldte, »hendes Stolthed« hende tilbage.

Det var en Søndag Aften, omtrent fjorten Dage efter hendes Tycho Brahes Dag. Om Eftermiddagen havde hun for første Gang været med Howe i Westminster-Abbey.

Hvert Menneske bliver paavirket paa forskjellig Maade. Det, som hos den ene efterlader et livsvarigt Indtryk, vil gaae upaaagtet forbi en Anden; men det Menneske maa i Sandhed være blottet for al Følelse, baade religiøs, kunstnerisk og poetisk, som kan undgaae at blive grebet, den første Gang, han staaer under en stor og mægtig Kirkes Hvælvinger.

Hvor Naturen i hele sin Storhed og Ynde undertiden synes at gaae upaaagtet, eller i det Mindste upaaskjønnet, forbi nogle Mennesker, dér vil disse ved Synet af et menneskeligt Storværk bøje Hovedet, dæmpe Stemmen i højtidelig Ærefrygt og føle Vingeslaget af Noget, der er mægtigere end dem selv.

Netop saaledes gik det Mary. Da hun traadte ind i Abbediet, da Skibet, Søjlegangene og Monumenterne laa for hende, da hendes Øje vankede over det vidtstrakte Rum, hvor hver Steen er et talende Minde om en forbigangen Tid, da hendes Blik dvælede ved de mægtige, knippedannede Piller, der strække sig opad, stræbende efter at naae Himlen, men idet de føle deres Svaghed, forene sig til yndefulde Spidsbuer, Marmor-Rammer over de alvorlige Sarkophager, hvori Aandens Stormænd slumre — da kom der over hende et Væld af nye og ukjendte Følelser. Dette, til andre Tider saa vigtige, lille Jeg, syntes at svinde mere og mere, og da

hun havde indtaget sin Plads, da Orgelet brusede som et Hav af mægtige Tonebølger, da bøjede hun Knæ med Menigheden, skjulte overvældet Ansigtet i sine Hænder, og græd i stille Vemod, uden ret at vide hvorfor.

Nu sad hun alene i Dagligstuen. Mr. og Mrs. Howe vare endnu ikke komne hjem fra Kirke. Det var en lummer Sommeraften, Solen stod lavt paa Himlen, indhyllet i et let, hvidt Taageslør; alle Vinduerne stod aabne, og Mary sad i en Lænestol med Hænderne i Skjødet. Eftermiddagens Indtryk var for Øjeblikket vugget isøvn af et andet, som hun havde modtaget den foregaaende Aften.

Med Professor Heinrich havde hun været henne at høre »*Barberen*« med Adelina Patti som Rosina. Aldrig havde den store Sangerinde sunget eller spillet bedre, aldrig havde hendes Stemme lydt mere indtagende og klangfuld end i Cavatinen. Mary havde fundet hende fuldtendt. Professor Heinrich, som vuggede sig i gamle Minder, havde tilladt sig den aldeles oprørende Bemærkning:

»Det er dog ikke Schroeder-Devrient,« og saa havde han vendt sig mod Mary og sagt:

»Jeg lever i Haabet om endnu engang at høre Een, som hende. Lover De mig, at De vil gjøre Alt, hvad der staaer i Deres Magt; thi saa er det muligt?« I disse Ord laa der en Opmuntring, som fuldstændig opvejede alle de Gjenvordigheder, hun ofte maatte underkaste sig. Han havde sat sit Haab til hende og hun frydede sig derved; men saa kom der atter en tung Følelse af Ansvar. Vilde hun dog ikke skuffe ham, han hvis sidste

Glæde syntes at afhænge af, om de gamle Minder atter kunde vækkes tillive.

Den hele Aften havde hun i Tankerne gennem-gaaet Musiken, og standsede nu ved Cavatinen. Hun syntes ikke, at hun før havde hørt den Cadence, hvori Patti havde sunget den. Mary havde tre Udgaver af Arien; i alle tre var Cadencen forskjellig. Hun rejste sig for at hente Nodebøgerne, og begyndte at sammenligne Udgaverne. Jo her, i en stor, tyk Nodebog fandt hun en gammel Udgave; det var vist den. Hun nynnede den sidste Linie i Recitativet; men der var et af Intervallerne, hun ikke rigtig kunde faae fat paa. Hun prøvede atter; gik saa hen til Klaveret og prøvede ganske sagte med een Finger.

Aa, hvor utaaleligt ogsaa, at man ikke maatte spille og synge, hvad man havde Lyst til om Søndagen! — Cadencen var dog ikke ganske som Pattis. Hun prøvede paa at nynne den efter Hukommelsen; det vilde ikke rigtig lykkes. Saa trykkede hun paa Piano-Pedalen, og ganske sagte med een Finger, prøvede hun sig frem:

»Nu har jeg den! Ja, saaledes var den!« — Hun prøvede igjen, dennegang lidt højere — jo, der var den! Henrykt stillede hun Bogen paa Nodestolen, satte sig selv tilrette, og, endnu med Piano-Pedalen nede, spillede og sang hun Linien, der gik forud for Cadencen. Hun kunde føle, hvor hendes Stemme havde vundet i Smidighed — det var for fristende! Hun maatte prøve hele Recitativet, ganske sagte, Ingen kunde høre hende. Men alle de smaa Forslag i Forspillet bragte hende tilbage

til Covent-Garden. Hun glemte, hvor hun var, Orkestret bruste i hendes Øren. Piano Pianissimo blev Piano, saa Forte, og tilsidst sang hun med fuld Kraft, og med en Stemme, som rungede gennem hele Huset, ud ad Vinduerne, og langt ned ad Gaden, hvor Folk lidt efter lidt samledes, endte hun:

Farò giocar! Farò giocar!

da en anden Stemme, endnu stærkere raabte:

»Frøken Lund!«

Forfærdet vendte hun sig. Dør stod Mr. og Mrs. Howe i Døren. De havde næppe kunnet trænge sig gennem Stimlen udenfor Huset, hvor Udbrud som: »Tænk paa en Søndag!« havde blandet sig med Bemærkninger og Gisninger om, hvem det vel kunde være, som sang.

Streng og vred stod Mr. Howe foran Mary. Denne var skamfuld over, hvad hun havde gjort; hun havde givet sit Ord paa, ikke at ville synge Opera-Musik om Søndagen, og nu var hun grebet i at have brudt sit Løfte. Hun vilde lige til at bede om Forladelse, da Mr. Howe udbrød:

»Er det saaledes, De holder Deres Løfte? Gaaer dette maaske for sig hver Søndag, naar jeg er borte?«

Dette forbitrede hende. For første Gang havde hun, uden at ville det, forbrudt sig, og saa troede Mr. Howe, at hun havde gjort det hver Søndag — det var uretfærdigt af ham! Men i Stedet for rolig at sige ham det, ophidsedes hun dobbelt. Vred som hun var paa sig selv, blev hun det endnu mere paa ham, paa Landet med disse »dumme

Skikke«, paa Folks Bornernessed i at følge dem, og vredt raabte hun:

»Ikke Andet end Hykleri, Skinhellighed og Bornernessed! Jeg er ikke engelsk, og vil ikke lade mig tvinge af dumme, engelske Skikke. Engländerne gjør, hvad De vil, naar de rejser udenlands; jeg har isinde at gjøre, hvad jeg vil her.«

Med disse Ord slyngede hun den tunge Nodebog hen over Bordet; men ophidset, som hun var, beregnede hun ikke sin egen Styrke. Bogen fløj med saadan Kraft mod Mrs. Howe, at hun faldt og slog Hovedet haardt mod det skarpe Hjørne af Kaminen. Med et Skrig foer hun med Haanden over Panden. Mr. Howe hjalp hende op og vilde lede hende ud af Stuen; men i Døren gjorde hun Tegn til ham, at han skulde blive, og gik alene op paa sit Værelse.

Mary sad aldeles forstenet over, hvad hun havde gjort, og formaaede ikke strax at rejse sig; men da Mrs. Howe gik ud, var det hendes Hensigt at følge hende. Hun vendte sig; dér stod Mr. Howe med Haanden paa Laasen, aabenbart ventende paa, at hun skulde gaae op til hans Moder. Hans Udtryk var saa koldt og bestemt, at hun forandrede sit Forsæt og vilde gaae ud ad den modsatte Dør til sit eget Værelse. Hun vilde hævde sin Uafhængighed, og ikke gaae, fordi han ønskede det.

»Bliv her!« raabte han. Mary agtede ikke derpaa.

»Bliv!« tordnede han. »Veed De endnu ikke, at jeg ikke taaler Ulydighed?«

»Jo, det hørte jeg den første Dag, jeg kom her i Huset; men De maa huske paa, at jeg er ikke Deres Hund.«

Hun havde allerede aabnet Døren. I et Nu var han ved hendes Side og greb hende fast om Haandleddet:

»Vil De da ikke lære Lydighed?«

»Jeg er ikke Deres Hund!« skreg hun.

»Vogt Deres Ord, Frøken! Jeg har vist aldrig behandlet Dem som en Hund?«

»Nej, endnu har De ikke brugt Pisken; men De skulde tage den! Hvorfor bruger De den ikke? Det vilde saa ganske stemme med hele deres øvrige tyranniske Adfærd!«

Aldrig i Livet havde han følt sig saa fristet til at følge hendes Opfordring. Han sitrede over hele Legemet og knugede Marys Haandledd, saa at hun næsten ikke kunde tilbageholde et Smertensskrig.

»Slip min Arm strax!« skreg hun.

Han løsnede ikke sit Greb.

»Slip den, siger jeg, eller — —! Hun hævdede truende den højre Haand, som vilde hun slaae ham i Ansigtet. Da greb han ogsaa denne, og hun følte, hvorledes begge hendes Hænder sad fast som i en Jernskruestik.

»Slip mig!« hvinede hun, næsten blind af Raseri. »De skal slippe mig! De har ingen Ret til at røre mig! De er en fejg Usling! Slip mine Hænder!«

Hun prøvede paa at vriste dem løs; men hun kunde lige saa godt have prøvet paa at vriste Byttet fra en Løve.

»Jeg veed hvad De vill De vil bøje mig; men jeg bøjer mig ikke, hverken for Dem eller noget andet Menneske. Jeg vil det ikke; gjør det ikke.«

»Og dog maa De, hvis De vil blive her i dette Hus. Jeg har tiet længe nok; De har sat min Taalmodighed paa den haardeste Prøve. Efter hvad der er skeet idag, kan og vil jeg ikke tie længere. Jeg har taalt Deres Adfærd mod mig; men mod min Moder taaler jeg den ikke. Enten maa De for hendes og Deres egen Skyld bekæmpe Deres ustyrlige Sind, eller ogsaa maa De forlade vort Hus!«

Hvor turde han tale saaledes? Behandle hende, som han gjorde? True med at jage hende ud af Huset! Og dog, var det ikke bedre at tage bort strax? Hun prøvede atter forgjæves paa at vriste sine Hænder fra ham. Hele Stuen syntes at svømme med hende. Alt blev skifteviis rødt og atter mørkt for hendes Øjne.

»Slip mig!« — Hun stampede i Gulvet. Han drog hende længere ind i Stuen, tvang hende ned paa Sophaen, stillede sig foran hende, og først da slap han hende. Hun hulkede af Smerte, Raseri og Skam; hun følte sin hele Magtesløshed, følte, at hun stod lige over for en stærkere Villie end hendes egen. Han lod hende græde i nogen Tid.

»Frøken Lund«, sagde han derpaa med sin sædvanlige rolige Stemme, »hvis De har nogen Kjærlighed tilovers for Deres Fader og Søster, saa

beder jeg Dem i deres Navn for første og sidste Gang: Tag Dem sammen, behersk Deres Sind!

Hverken Moder eller jeg kan vente, at De skal have Hengivenhed nok til ogsaa at gjøre det for vor Skyld, og dog, saa højt elskede vi Deres Forældre, at endog før De kom, var det med barnlig Glæde, at vi imødesaae den Dag, da vi kunde lade vor Kjærlighed gaae over paa deres Datter. Det var vort inderligste Ønske at ordne vort Hjem saaledes for Dem, at det kunde gjøre Dem Savnet af Deres Kjære i Danmark mindre føleligt. For Moder troer jeg, at det undertiden er lykkedes. At det kun er lykkedes mig at gjøre mig forhadet, har jeg længe mærket.« Han standsede et Øjeblik: »Jeg vil love Dem at holde mig borte fra Dem saa meget som muligt; thi desværre føler jeg, at det er min Nærværelse, der foraarsager disse Scener, og der maa selvfølgelig ogsaa være Skyld paa min Side. Men naar jeg lover dette, maa De ogsaa love mig at lægge Baand paa Dem selv; thi, hvad jeg sagde før, var ingen tom Trudsel. Hvis dette bliver ved, maa De forlade vort Hus; men husk saa, at Grunden kan ikke skjules for Deres Fader, og hvem troer De vil tage Dem i Huset, naar Mennesker, som vil taale Meget for Deres Forældres Skyld, ikke længer kan det?«

Mary havde ophørt at græde; hun sad nu med Hænderne knugede sammen, og hørte paa ham med nedslagne Øjne.

»Kan De da slet ikke huske Deres Moder? Jeg var ganske ung, da hun var herovre, men

husker hende dog saa tydeligt. Hvis De havde seet og hørt hende, som vi, saa vilde De, alene for hendes Skyld, gjøre Alt for at blive saaledes, som det var hendes kjæreste Ønske at see sit Barn, Jeg troer, De kan det, hvis De oprigtig vil; der er mange og store Gaver hos Dem. Men hvad nytter det Altsammen, naar De dog saa ofte bringer Sorg over Dem selv og Andre?

Ikke sandt, De er ikke lykkelig, kan ikke være lykkelig derved? Som jeg sagde forleden Dag: »I vor egen, gjenstridige Villie er der kun Uro, Elendighed og Fortvivlelse.«

Ved disse Ord, som hun saa ofte havde gjentaget ved sig selv, foer Blodet til hendes Kinder. Hun saae op paa ham; han stod saa rolig og saae med sit faste, og dog kjærlige Blik, saa indtrængende paa hende, at hun uvilkaarligt slog Øjnene ned igjen. Han lagde sin Haand paa hendes Hoved:

»Hver Gang Fristelsen kommer, prøv saa at tænke paa Deres Moder og den Sorg, De vilde bringe over hende, hvis hun kunde høre Dem, og De skal se, det vil maaske hjælpe. — Skal vi saa begge i vor Kjærlighed til hendes Minde slutte Fred, prøve paa at være mere overbærende mod hinanden og blive Venner.«

Atter saae Mary op; hans Haand laae endnu paa hendes Hoved. Hendes Hjærte begyndte at banke. Da rejste hun sig hurtigt, greb hans Haand mellem begge sine, trykkede den varmt og med et næppe hørligt:

»Jal Tak for, hvad De har sagt, og tilgiv mig, hvis De kan!« var hun forsvundet.

Howe stod forbauset over denne pludselige Forandring. Med en Tvivl, om han dog ikke havde været for haard, og med en pludselig Trang til at gaae efter hende, for paa sin Side at bede om Forladelse, gik han langsomt ned i sit Arbejds-værelse.

Tredivte Kapitel.

Mary skyndte sig til Mrs. Howes Sovekammer. Døren var lukket, hun bankede paa. En af Pigerne kom ud, sagde at Mrs. Howe var gaaet iseng og ikke ønskede at see Nogen, før Lægen havde været der.

»Lægen?« raabte Mary forfærdet.

»Ja, Fruen har slaaet Hovedet slem; hun følte sig slet ikke vel og har sendt Bud efter Doktoren.«

En forfærdelig Angst kom over Mary, hvad havde hun dog gjort? Med voldsomme Naturers sædvanlige Overdrivelse, forestillede hun sig alle mulige Følger — det kunde maaske blive Mrs. Howes Død. Angstens Sved haglede ned ad hende, og hun skyndte sig tilbage til Dagligstuen. Mr. Howe var der ikke. Just, som hun havde forladt

ham, var en af Pigerne kommet ind, og han selv gaaet ud for at hente Lægen. I en forfærdelig Sindsstemning gik hun op og ned ad Gulvet for at vente paa ham.

Tiden syntes uendelig. Det ringede til Thebordet; hun ventede i nogen Tid, men Ingen kom. Alene gik hun ned i Spisestuen og satte sig tilbords. Hun prøvede paa at spise, hver Mundfuld var som Gift; hun ringede og spurgte, om Mr. Howe var kommet tilbage?

»Endnu ikke, Frøken.«

Hvor kunde han dog blive af? Naar nu blot Doktoren vilde komme tilbage med ham, saa vilde sikkert Alt blive godt. Hun følte en Slags overtroisk Fortrøstning til, at han strax kunde jage Faren bort. Nu gik Døren, — var Mr. Howe alene? Nej, de var to, Gudskelov! Hun ventede til Herterne vare gaaede ovenpaa, fulgte saa lydløst efter. Hun turde ikke gaae heelt op til Sovekammeret, men gik op i Dagligstuen og lyttede ved Trappen, Doktoren blev længe derinde. For Mary syntes det en Evighed. Saa hørte hun Døren ovenpaa blive aabnet, de kom ned igjen; hun anspændte hver Nerve for at høre, hvad de sagde.

»En let Hjærnerystelee; hun maa have faaet et stærkt Stød,« sagde Doktoren til Mr. Howe.

Mary hørte blot det ene Ord »Hjærnerystelse«, og Alt sortnede for hendes Øjne. Hun vidste kun meget lidt Besked om den Sygdom, og i den opheidsede Stemning, hvori hun var, var hun ude af Stand til at klare sine Begreber; men Hjærne-

rystelse lød for hende som Dødsdom. Som i Drømme hørte hun Gadedøren blive lukket, og Mr. Howe gaae op igjen. Han kom ind i Dagligstuen; hun vaklede, strakte Armene ud imod ham — i et Nu laae hun for hans Fødder.

»Jeg har dræbt Deres Moder!« hulkede hun.

»Nej, Himlen være lovet, det har De dog ikke,« sagde han, idet han venligt løftede hende op og førte hende hen til Sophaen. — »Hvad i Alverden faaer Dem til at troe det?«

»Doktoren! Jeg hørte, han sagde, at det var en Hjærnerystelse.«

»Ja, en let Hjærnerystelse; men det dræber da ikke Folk. Moder er gammel, maa De huske, og derfor naturligvis mere sensibel; men med Ro og Forsigtighed vil hun forhaabentlig om et Par Dage være sig selv igjen.«

Mary tog Mr. Howes Haand og saae ham bedende ind i Øjnene:

»Er det sandt? Er det ikke for at berolige mig, at De siger det? De maa ikke bedrage mig! Sig mig Alt!«

»De kan være ganske rolig. De seer jo, at jeg er det. Men tag Dem nu sammen! Vi maa ikke faae Dem syg med; det kan jo ikke hjælpe Moder paa Benene igjen.« Mary saae virkelig ganske angreben ud, og sagde bønligt:

»Maa jeg gaae op til hende?«

»Nej, ikke i Aften. Nu maa hun ikke forstyrres.«

Hun rakte Haanden ud mod ham:

»Ak, Mr. Howe, hvorledes kan De nogensinde tilgive mig?«

Han tog hendes Haand, den var kold som Is.

»Jeg tilgav Dem allerede før, da De bad mig om Forladelse; vi sluttede jo Venskab, ikke sandt? Men ogsaa jeg maa bede Dem om Tilgivelse, hvis jeg var for haard.«

»Nej, De har Intet at bede om Tilgivelse for. Skylden er ene min. Jeg veed, at jeg drev Dem til det Yderste, og selv om De og Deres Moder vil tilgive mig, kan jeg dog aldrig tilgive mig selv.« Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og brast paa Ny i Graad. Han lagde Haanden paa hendes Hoved, som han havde gjort for en Time siden, og atter jog denne Berøring Blodet til hendes Kinder. Men den beroligede hende tillige; hun følte, at hun havde fundet en Ven, og at hun trøstigt kunde overgive sig til hans Ledelse.

Hovmodet, Stoltheden, Trodsen var forsvundet. En anden Følelse, stærkere end alle disse, begyndte for første Gang i hendes Liv at aabne hendes Hjærte for Alt, hvad der var godt, en Følelse, som hun aldrig før havde kjendt. Hun vidste ikke, tænkte ikke paa denne Magt, der nu havde grebet ind i hendes Liv og bøjet den stolte Nakke, kuert den haarde Trods.

»Gaa nu op paa Deres Værelse og se at komme til Ro. Søvnens vil gjøre Dem godt:« sagde Mr. Howe.

Lydig rejste hun sig og sagde: »Men hvis der er Noget i Vejen i Nat, saa vil De love at kalde paa mig?«

Han nikkede samtykkende.

Hun gik op; men nu, da hun var overladt til sig selv, kom Ængstelsen tilbage. Hvad, om Doktoren havde taget fejl? Men Mr. Howe havde slet ikke seet ængstelig ud. Saa kaldte hun hele denne Dags Begivenheder tilbage i sin Erindring, og hendes Kinder farvedes af Skamrødme. Saa følte hun atter Mr. Howes Haand paa sit Hoved, og heelt andre Følelser fik Blodet til at rulle hurtigere.

Nu syntes hun, at hun hørte Skridt oven over i Mrs. Howes Værelse. Hun lyttede; nej — Alt var stille. Atter kom Angsten, atter Skamrødmen, og saa igjen Fred ved Følelsen af en Vens Haand paa hendes Hoved. Han havde tilbudt hende Venlighed, hun som aldrig havde foraarsaget ham Andet end Kval! Hun prøvede paa at klæde sig af, men de forskjellige Følelser, som brusede i hende, tvang hende til Bevægelse. Hun gik op og ned ad Gulvet, standsede saa, og lyttede anspændt til hver en Lyd, som i Nattens Stilhed lød dobbelt uhyggelig. Naar hun dog blot havde faaet Lov til at svaae hos Mrs. Howe, saa kunde hun have seet, hvoreledes det stod til; nu vidste hun Intet, hun følte kun denne forfærdelige Angst, som tog til, jo længer hun tænkte over det Forefaldne. Nu troede hun at høre Stønnen. Hun kastede sig ned paa Gulvet og pressede Hovedet mod Kaminen, for gennem denne at lytte. Jo, der var Nogen, der stønnede; det maatte være Mrs. Howe. Var det værre? — Led hun? — Laa hun maaske i dette Øjeblik og kæmpede med Døden? — En forfærdelig Rædsel kom over hende, kolde Sveddraaber perlede af hver Pore; hun kunde ikke udholde det

længere. Nu hørte hun denne Stønnen igjen, eller var det Vinden? Nej, det var Stønnen. Ude af sig selv listede hun sagte ovenpaa. En lille Lampe brændte altid paa Gangen om Natten; det store Uhr slog lige Tolv — hvor høje, langtrukne Slagene lød! Hun pressede sig mod Mrs. Howes Dør. Ikke en Lyd — var hun allerede død? Hun maatte kunne høre hendes Aandedræt; thi Sengen stod lige ved Døren! Nej — hun hørte Intet. Hun turde ikke gaae ind, turde ikke gaae ned i sit Værelse, saa satte hun sig paa Trappen. Tiltrods for Varmen klaprede hendes Tænder af Kulde, og saa kom der atter en saadan Hede over hende, at det var som skulde hun kvæles. Hun foer op! — Hvad var det? — En Dør gik, Trin kom op ad Trappen, og Howe stod for hende. Ved at see ham, forlod den Smule Kraft, hun endnu havde tilbage, hende fuldstændig; hun vaklede og faldt halvt bevidstløs tilbage mod Rækværket.

Som om hun havde været et Barn løftede han hende op, bar hende ned igjen i hendes Værelse og lagde hende paa Sophaen. Et Øjeblik stod han raadvild om han skulde kalde en af Pigerne; men hun aabnede Øjnene og rejste sig hurtigt op.

»Ak, Mr. Howe, jeg er saa angst!«

»For hvad?«

»For Deres Moder! Gaa ind til hende — jeg beder og besværges Dem! Jeg hørte hende stønne, og nu er Alt saa stille. Jeg holder det ikke ud! Gaa til hende — jeg er saa angst!«

Der var en saadan Sjæleangst i hendes Udtryk, at hvor nødigt han end vilde gaae ind, for

ikke at forstyrre hende, kunde han ikke undslaae sig. Han kom et Øjeblik efter tilbage og sagde:

»Moder sover saa roligt som et Barn.«

Ved at høre disse beroligende Ord, gjemte hun Hovedet i Sophapuden og brast i Graad.

»Fat Dem, Miss Mary!« sagde han blidt. Jeg gaaer ikke fra Dem, før jeg seer Dem rolig. De maa love mig nu at gaae iseng; jeg trænger selv til Ro. Husk, at Menighedens Hviledag er Præstens Arbejdsdag.«

Ved disse Ord rejste Mary sig hurtigt:

»Ja gaa Mr. Howe, jeg beder Dem! Jeg lover Dem, at jeg strax vil gaae iseng.«

Han gik, og hurtigt klædte Mary sig af; men hun kunde ikke sove. Hun kastede sig frem og tilbage, og først da Morgensolen tittede ind gennem Ruden, og Fuglene begyndte at kvadre, kom der en urolig Søvn, i hvilken den trykkende Bevidsthed om Elendighed ikke forlod hende. Hun vaagnede atter, og skjøndt Klokken kun var Sex, stod hun op og klædte sig paa. Klokken Syv hørte hun, at Pigerne begyndte at røre sig; hun gik ud i Gangen og spurgte, om de havde hørt Noget til Mrs. Howe.

»Fruen sover endnu,« svarede Stuepigen, forbauset over at se Mary saa tidligt oppe. Hun gik tilbage til sit Værelse og ventede til Klokken Otte, gik saa ned i Spisestuen, skjøndt hun vidste, at Mr. Howe aldrig kom ned saa tidligt. Klokken var næsten Ni, da han kom.

»Hvorledes gaaer det?« raabte hun ham imøde.

»Godt! Moder har sovet hele Natten, og om et Par Timer maa De komme op og se til hende. Men De?» tilføjede han, aldeles forfærdet over Marys forvaagede Udseende. »Holdt De Deres Løfte og gik iseng?»

»Ja, jeg gjorde; men jeg kunde ikke sove. De maa ikke være vred! Aa, det har været en skrækkelig Nat! De veed ikke, hvor jeg har lidt! Jeg veed, jeg har fortjent det, og det vil være mig en Lære for hele Livet. Hjælp mig, at det maa blive en Lære til det Gode?»

»Behøver De at bede? Baade Moder og jeg vil til enhver Tid hjælpe Dem, saa vidt vi formaae; men vor Hjælp er kun menneskelig; en anden Hjælp maa til foruden os. Tro mig, den formaaer langt mere end baade De og jeg.«

Mary skænkede The; men selv kunde hun hverken spise eller drikke.

Skjæmtende prøvede Mr. Howe at opmuntre hende ved at føre Samtalen hen paa andre Gjenstande. Men hendes Læber skjælvede, og Taare efter Taare faldt ned i Thekoppen, medens hun holdt den op for Munden: Hun satte den tilsidst ned, og gik op i Dagligstuen. Mr. Hove fulgte efter, bad hende lægge sig paa Sophaen og svøbte hende ind i et Shawl:

»Nu skal De ligge stille, og see at falde i Søvn.« Han vendte sig for at gaae.

»Aa, bliv her!» bad hun bønlig. Hun greb hans Haand og skjulte hulkende Ansigtet i Pudren. Ved at see denne, ellers kjække, ja trodsige unge Pige saa sønderknust, vaktet en inderlig Medlidenhed i

Howes Bryst, og i dette Øjeblik vandt hun, tiltrods for sin Svaghed, en stor Plads i hans Hjærte. Han bøjede sig ned over hende og sagde:

»Kjære Miss Mary, hvis De bliver saaledes ved, vil De ikke alene blive syg, men baade gjøre Moder og mig meget ulykkelige.«

Hun rejste sig halvt og lagde uvilkaarligt sit Hoved ned paa hans Skulder. Han følte en Trang til at tage hende i sin Favn, og i denne Trang var der en opvaagnende Kjærlighed; men en saadan, som man føler for et sygt, et lidende Barn. Han modstod Fristelsen, lagde hende atter ned, hyllede hende til og satte sig med en Bog ved Vinduet, indtil hun faldt i en dyb Søvn.

Fra denne Dag udviklede der sig mellem Mary og Howe et Forhold, som maa kaldes Idealet af Venskab, hvor Følelserne ere lige, men som ofte bliver saa farligt, hvor dette ikke er Tilfældet; thi det ender kun altfor tidt i Fortvivelse for en af Parterne, og som oftest for den, der lider mest, naar Slaget rammer.

Men Ingen af dem tænkte paa Andet end Nuet. De glædede sig og nød Tilværelsen uden Tanke for den næste Dag.

Dog maa man ikke troe, at en Natur som Marys med et Slag lod sig forvandle. Stilles Bølgerne strax, naar Vinden har lagt sig? Ofte flammede det gamle Sind op i hende; men et Blik fra Howe var nok, hans Villie var bleven hendes, og hun følte sig stolt i sin Underkastelse. Altsom hendes Kjærlighed voxede, voxede ogsaa al hendes Trang til at blive den Mand værdig, som hun

elskede. Hans Lige, hans Hjælp vilde hun være, og netop Afstanden mellem dem ansporede hende dobbelt — her var Noget at arbejde for. Med Kjærlighedens skarpe Blik gjættede hun hvert af hans Ønsker, og hun, som aldrig før havde elsket et eneste Menneske rigtigt, lærte nu, gjennem en næsten afgudisk Kjærlighed for Howe, at omfatte Andre i Kjærlighed — det var, som kunde hun slutte hele Verden i sin Favn.

Og han? Med hele sin Kjærlighed rettet ene mod Edith, saae og forstod han ikke, hvad der daglig voxede lige for hans Øjne. Aldeles paa det Rene med sine egne Følelser lige over for Mary, saae han i hendes kun, hvad han selv følte. Han var ikke forfængelig nok til at troe, at hun kunde elske ham, og, da han selv var Gjenstanden for hendes Følelser, heller ikke klarsynet nok til at frygte for Følgerne. Mrs. Howe saae undertiden med Ængstelse paa dem; men Marys frejdige, ligefremme Opførsel vuggede hendes Frygt til Ro.

Et og tredivte Kapitel.

I August, flygter Alle, som har Midler og Tid, bort fra London. Mellem Trækfuglene var ogsaa Howes og Mary.

»Det er den eneste Ferie, jeg tager mig hele Aaret rundt,« sagde han, »og De kan troe, jeg nyder den. Jeg bestiller, den hele udslagne Dag intet Andet, end at flakke om og nyde fra Morgen til Aften. Jeg er saa doven, som Dagen er lang.« Men hans Dovenskab var, hvad Andre vilde kalde Flid.

Cornwall var Maalet for deres Rejse, og fra den første Dag flakkede han med Mineral-Hammeren i Haanden og Botanisérkassen paa Ryggen, med Mary over Stok og Steen, samlende Mineralier, Muslingskaller, Planter og Insekter — kort sagt Alt, hvad der syntes ham af naturhistorisk Værdi:

»Seer De, i elleve Maaneder maa jeg leve paa denne ene Maanedes Udflugt, og saa gjælder det at samle saa Meget som muligt sammen her, her og her,« og han pegede paa Hovedet, Hjærtet og Botanisérkassen. »Det er den eneste Maade at føre Naturen med sig overalt og give En friske Pust i en By som London. Disse Smaastykker af Krystal og Steen er min Dagbog om Vinteren. Med Navnet paa hver især, med et Par Linier, hvor jeg fandt dem, bringer de hele denne vilde, henrivende Natur tilbage. Selv naar jeg arbejder mig gjennem Londons smudsige, snævre Gyder, synes de at bringe Alt tilbage i Erindringen.

De skal see, Frøken Lund, naar De har været her i otte Dage, vil De blive lige saa tosset efter at fastholde hver Plet, som jeg. Se nu blot her!«

De stod paa en høj, nøgen Klippe, med en glimrende Udsigt over Mullion-Cove. Til venstre

laa Fiskerlejet; rundt om paa Sandet, spredt i malerisk Uorden, Baade, Net og Aarer. I Forgrunden Fiskere og Fiskerpiger i brogede Dragter, ivrigt beskæftigede med at faae Netteene i Orden før Solnedgang. I Baggrunden hævede Klipperne sig Side om Side. Nogle blødt afrundede af de rullende Bølger, andre brudte, takkede og kantede, som vare de lige slyngede ud af Jordens Skjød. Nogle bedækkede med Lyng, Græs, Mos og Buske; andre uden et grønt Blad, som om de foragtede enhver anden Prydelse, end deres manglefarvede, stenede Klippedragt. Længere ude over Kysten saaes Bugter, Grotter, Skærgaarde, fritstaaende Klippeblokke og Øer. Over dem hvide, uldne Skyer, drevne af Vinden, for at lade Solen og det mørkeblaa Himmelrum titte frem; nedenunder Bølgerne, der slog højt op imod Klipperne, som vilde de prøve Kræfter; men fnysende i Raseri over deres Afmagt overfor de kæmpestærke Granitblokke, foer de tilbage, fraadende, brølende, sprøjtede Skumperler i syvfold Regnbueglans op imod Himlen.

»Naar vi blot altid vare her! En Maaned, og saa er det alt forbi,« sukkede Mary, efter at de længe i Taushed havde betragtet Kysten.

»Naa, hvorfor tager De nu Fortryllelsen bort? Det er sandt, De er ung, og saa lever man altid i Fremtiden, selv om Nutiden er nok saa lykkelig; men egentlig lærer man først at leve, naar man udelukkende forstaaer at tænke paa Nuet. Alene det Slør, der ligger over hvert kommende Minut,

siger os tydeligere end Ord, at det er det Rette, og dog har Folk saa svært ved at lære det.«

Dag for Dag frembød der sig nye Skjønheder. Som oftest var Howe og Mary alene om at nyde dem.

»Mine Klatredage er forbi«, sagde Mrs. Howe, og hun nøjedes med Spadsere- og Kjøreture, mere passende for hendes Alder og Kræfter.

Hvad mon en Mand ikke kan faae en Kvinde til at interessere sig for, naar hun elsker ham?

Snart var Mary lige saa ivrig i sine Fund som Howe; i Begyndelsen for hans Skyld, men gradevis smittet, udfandt hun selv Værdien af sine Skatte. Hun lærte at bruge sine Øjne, og medens Howe drog hende fra Sted til Sted over Dale, Skove og bølgende Høje, langs vilde Klipper og ind i gamle Slotte med Haver af halvtropisk Flora, lærte hun at agte paa hver Farvnuance, hver Busk, hver Blomst, mange, hun aldrig havde seet før, den henrivende »*Erica vagans*«, som Cornwall og Portugal synes at have taget Eneret paa, smaa snehvide og lilla Lyngklokker med en Kreds af mørkerøde Støvdragere. Hele Naturen, saa forskjellig fra, hvad hun nogensinde havde seet, syntes hende dobbelt glimrende, fordi hun nød den med ham, og hun havde ikke været otte Dage i Cornwall, før hun havde opdaget, at selv for en Musiker er der andre Ting i Verden, værd at studere og lægge Mærke til, end netop Noder og Takter.

»Det vil Alt hjælpe paa Deres Stemme,« sagde Mr. Howe, da Mary til sin store Skuffelse

opdagede, at der intet Flygel var paa det Sted, hvor de nu vare komne.

»Aand blot! Er det ikke, som om denne Luft alene giver Styrke? Hvert Drag vil udvide Deres Lunger, og jeg skal farte med Dem over Klipper og Kløfter, saa at De slet ikke vil savne Klaveret, ja være kisteglad over, at blive fri for det en lille Stund. Vi skal ud for at afløkke Naturen dens Hemmeligheder! Vi er her for at forstaa Nydelsen ved at leve, at se, at tilbede, at blive rigere, bedre, raskere, og De vil finde Musik og Poesi nok. Ingen Kunst kan nøjes med sig selv, lige saa lidt som et Menneske kan nøjes med sig selv. Naturen kan hviske dem mangan en Lærdom i Øret, som Noderne ikke kan, men som De dog behøver.«

Og Mary lod sig trøste og lærte, at han havde Ret

»Hør«, sagde han en Dag, »hvor kan De vente Andet end at brække Halsen, naar De løber om paa disse afskyelige Stylder her i Cornwall? De skal se, vi kommer til Steder, hvor vi ikke har andet Valg end at spadsere paa Klippeskrænter, som kun er een Alen brede; der er ingen anden Vej.« Hælene kom af, og afsted klatrede hun med Howe, trodsede med ham Storm, Uvejr og Solens stikkende Straaler. En Dag stod de ved »*Djævelens Stegepande*« nær Cadgwith, et vildt, romantisk Sted, hvor en Bræmme af kratbegroede Klipper skyder ud mod Søen i en Halvbue, gennem hvilke Bølgerne vælte ind, og hvirvlende forvandles til blændende Skum. Et fuldendt Billede af rig

Farveblanding i de grønne og røde Serpentin-Klipper, her og der med et forfriskende Anstrøg af Graat. Dybt nede det fraadende hvide Skum, foroven den mørkeblaa Himmel, og, som en levende Baggrund, de evig rullende Bølger med, nu og da, en enlig Sejler. Det stormede, og de maatte klynge sig til Buskene for ikke et hvirvles ned i dette Dyb.

»Hvor jeg elsker Stormen!« sagde han, »elsker at se Bølgerne hæve sig som Bjærge, elsker at kæmpe mig frem mod Elementernes Raseri! Stille Vejr er en Hvile; men bestandig Stille er kun for dovne Sind. Livet er en Storm; men Storme ruste til Kamp, og anspænde vore Nerver, bruser for at vække, ikke for at dræbe os.«

Og Marys Øjne flammede — var det ikke som talt ud af hendes Sjæl? Hun elskede selv Kampen, og var rede til at ruste sig til den med ham. Og han havde Ret. Det hjalp Altsammen paa Musiken! Havde hun mon tidligere forstaaet, hvad Musik var, nu da Alt jublede op i hende? Havde hun forstaaet at leve? Virksomhed og Solskin!

For Kjærlighed har Alt Betydning. Intet er ringe, Intet er tabt; hvert Ord, Howe sagde, slog Rod. Lykken spredte sin Glands over hende; hverken Mr. eller Mrs. Howe kunde frigjøre sig for den Fortryllelse, der var over hende. Smuk, frisk, kjæk, begejstret over Alt, og saa med denne Understrøm af Kjærlighed, der hjalp hende til at tage Heftheden i Tøjlerne. Da Maaneden var forbi, drog de atter tilbage til London, hver især med rigt Udbytte, som var gjort endnu rigere gjen-

nem et Venskabsbaand, der havde knyttet dem nærmere til hverandre end alle de Maaneder, der vare gaaede forud.

»Nu begynder det at komme!« jublede gamle Professor Heinrich den første Gang, Mary sang for ham efter Ferien. Hun følte det selv, og nu vidste hun ogsaa, hvad der havde manglet før. Med fornyede Kræfter og frisk Haab tog hun atter fat paa Arbeidet. Marys Livsopgave var ikke en, som det faldt hende ind kunde ofres for Kjærligheden. Kjærligheden kunde gjøre den fuldkommen, men ikke erstatte dens Tab.

To og tredivte Kapitel.

Paa en Tid, hvor Naturen endnu ikke er gaaet til Hvile, begynder Taagen allerede at brede Mørke og Tristhed over London. En Dag i Oktober, omtrent Klokken Fire, vendte Mary hjem fra sin Sangtime. Gadelygterne vare allerede tændte, skjøndt Taagen endnu maatte siges at opføre sig nogenlunde skikkeligt. Lige udenfor Gadedøren kom en fattig Pige hurtigt hen imod hende.

»Hvor er Præsten? Hører De ikke til hos ham? Jeg har ofte seet Dem med ham.«

Mary, som troede, at hun kom for at tigge, trak sin Pung frem.

»Nej! Jeg vil ingen Penge have. Kom hurtigt; jeg har ventet længe. Jeg ringede paa, men de sagde, De var ude. Hvis De ikke kommer strax, saa myrder De ham.«

»Hvem?«

»Præsten! Alt er aftalt til Klokken Sex. Den er Fire nu. Det er langt; skynd Dem! Det gjælder hans Liv.«

Mary kastede Noderne fra sig. Uden at tænke paa Andet, end at han var i Fare, uden at overlægge, hvad det var, eller hvorledes hun kunde hjælpe, uden saa meget som at tænke paa, at hun gav sig i et Menneskes Vold, som hun slet ikke kjendte, og som muligt kunde bringe hende i samme Fare som Howe, greb hun den unge Piges Haand og foer afsted:

»Hvorhen?« raabte hun.

»Til den underjordiske Jærnbane. Tag Billetter til Whitechapel.«

Victoria Station var lige tæt ved, og afsted styrtede hun, løb til det første Billetkontor:

»Paa den anden Side Frøken!« Og afsted gik det, ned ad Trapper, op ad Trappen over Broen, ned ad Trappen igjen, og tilsidst næsten faldt hun, med Billetterne i Haanden, ned ad Trinene til Perronen og rev den fattige Pige med sig. Paa en lidt ublid Maade landede de ved Tremmedøren, som blev lukket i lige for Næsen af dem — Toget fløjtede afsted.

»Hvornaar gaaer det næste Tog?« spurgte hun Jærnbanebetjenten, næsten aandeløs.

»Om fire Minutter.«

»Ikke før?«

»Er det ikke hurtigt nok? Der er jo lige kjørt et Tog. Hvormange vil Frøkenen have?«

Fire Minutter! Hvad kunde ikke hænde i disse fire Minutter?

»Kan vi naae det?« hviskede hun til Pigen.

»Jeg haaber det!«

Først da de sad alene i Kupeen, spurgte Mary: »Hvor fører Du mig hen? Sig mig Alt! Hvad kan jeg gjøre?«

»Det er i Clump-square. Mændene vil ikke have Noget med ham at gjøre. De hader Præster, og de hader ham; de veed ikke, hvilken Mand han er; de har aldrig villet høre paa ham; de har truet ham, men en af Konerne er syg, og fik Bessy Jones til at sende Bud efter ham. Mændene fik det at vide; de er rasende, jeg hørte det Altsammen imorges. De har brækket Brædderne løse paa den øverste Trappeafsats, — hvis han sætter sin Fod derpaa, styrter han ned i Kjælderen og slaer sig ihjel.

»Han kommer Klokken Sex,« hørte jeg dem sige. Konen laa og stønnede og bad for ham, og saa sparkede en af Mændene hende. Jeg saa det gjennem en Sprække. Vi boer syv, otte i hvert Værelse; det er et af de store Huse i Clump-square.«

»Men De kunde jo have ventet paa ham og sagt ham Alt det selv! Tænk, om det nu bliver forsilde,« sagde Mary, ude af sig selv.

»Jeg turde ikke; de passer paa og vil myrde mig. Jeg lod ham komme ind til Moder, da hun var døende, og de pryglede mig, saa jeg ikke kunde røre mig i flere Dage. De er onde, onde, men han er god, han hjalp Moder og reddede hendes Sjæl fra evige Pinsler; han har hjulpet mig, og hvis jeg er lidt bedre, end jeg var før, er det hans Skyld. Han maa reddes!« Hun greb heftigt Marys Arm. »Hører De, han maa reddes! Jeg tør det ikke selv, for jeg tør ikke dø endnu. Jeg kjendte ingen Anden. saa kom jeg til Dem, for Dem er der ikke samme Fare som for mig. De kan dø nu. De er god, men jeg, jeg tør ikke.« Hun tav; sad og saae mørkt ned for sig.

Det var næsten uudholdeligt at sidde stille i Toget. Hvor hurtigt det end gik, kunde det dog ikke holde Skridt med Tankerne, som fløj gennem ukjendte Gyder hen mod det farlige Hus. Kunde hun blot naae ham itide! Hun sad med Uhret i Haanden, Sekundviserne syntes at løbe om Kap med hendes Hjertes Slag; den indeklemte, svovlede Luft i Toget var nær ved at kvæle hende.

Et underligt Billede dannede de to Kvinder, Side om Side. Mary smuk elegant; den anden grim og laset. Mary præget af en ædel, stolt Kvindes Karakter i hvert Træk; den anden med Raahedens og Lastens vansirende Stempel. Og dog vare de i dette Øjeblik forenede i en fælles Følelse; Kløften, som kun altfor ofte skiller

Menneske fra Menneske, var udfyldt. Her var ikke Tale om Besmittelse ved at nærme sig et stakkels Væsen, der var sunket saa dybt, eller rettere, født saa dybt under hende; thi kun Den synker, som veed, hvad der er Pligt, og dog bryder den.

Hun var født, omgiven af, hvad der var Værst og Låvest. Fra hun saae Solens Straaler, hvis en Straale kan naae til disse mørke Huler, havde hun kun hørt Skjældsord, Løgn og Bedrag, lært at Usædelighed, Uærlighed, ja Mord er det Rette. Hvem kunde have holdt sig ubesmittet i saadanne Omgivelser? Og dog, mon hun i dette Øjeblik ikke, trods al sin Besmittelse, stod over Mangen, som, uden grove Synder paa Samvittigheden, har forspildt Livet i Tant og Fjas og aldrig tænkt paa at række Haanden ud for at hjælpe Andre. Thi en Gjerning som denne, at prøve paa at redde et Menneskes Liv i Taknemmelighed over, at han nu og da havde bragt Haab ind i hendes usle Liv, viste, at Hjærtet dog ikke var heelt dødt, men slog varmt under den vansirede Skal.

Tænk, hvad det vil sige, at bevare et Hjærte under saadanne Forhold!

Men Mary tænkte hverken paa, hvad eller hvem den unge Pige var, og da de kom ud af Toget, tog hun uden videre hendes smudsige, haarde Haand i sin.

»Skal vi kjøre?« spurgte hun.

»Nej, vi løber hurtigere; jeg kjender Smutvejene.«

»Lad os saa komme afsted! Hurtigt, for Himlens Skyld!«

Men »hurtigt« er lettere sagt, end gjort, i adskillige Kvarterer i London. Hvert Øjeblik var der Standsning baade af Vogne og Mennesker. Med en Behændighed, som viste, at hendes Led-sagerske var vant til Trafiken, slap hun ofte Marys Haand, dukkede under Hestenes Hoveder, snoede sig ud og ind mellem Vognene, og gjorde Tegn til Mary at følge efter. Men uvant med den Slags Sport, faldt hun, og Hestens Hov hævede sig lige over hendes Hoved, da Kudsken saae hende, og med et Skjældsord trak i Tøjlerne; thi i London kan en pludselig Standsning let foraarsage Ulykke, hvor Vogn kjører saa tæt ved Vogn, at de danne en uafbrudt Kjæde.

En anden Gang var hun naaet halvvejs over Gaden, da hun pludselig saae sig omringet af Vogne paa alle Sider. Hun maatte løbe under Hestenes Hoveder for ikke at blive kjørt over, og vidste ikke, hvorledes hun skulde slippe ud. Da følte hun en Haand gribe hendes Arm, Vognen standsede, og hun landede i god Behold paa Fortovet; det var en Politibetjent, som var kommet hende til Hjælp:

»Se saa! Nu er De i Sikkerhed — pas paa en anden Gang!« sagde han barsk.

Mary saae sig om; den fattige Pige var forsvunden. Aldeles forvildet løb hun tilbage.

»Her er jeg! Hurtigt! Pas paa!« Og hun var atter ved hendes Side, som dukket op af Jorden.

De kom i Kvarterer, hvor kun sjældent Damer blive sete. Mary vidste det ikke, og vilde ikke

have brudt sig derom; hun havde kun én Tanke:
»Fremad«.

Mange vendte sig forbausede om efter de To. Kontrasten alene var slaaende. Haanende Raab lød efter hende; hun hørte dem ikke. En ung Fyr kom og stak sit Ansigt ind under hendes Hat:
»Hvorhen saa hurtigt, min smukke Glut! Sagte, sagte! Han venter nok.«

Hun ændsede ham ikke, men ilede videre. Hun havde sit Uhr i Haanden; da følte hun pludselig et Ryk — Uhr og Kjæde vare forsvundne. Hun standsede for første Gang; det var et Minde om hendes Moder.

»Afsted!« raabte Pigen ved hendes Side, og uden at tænke paa Tabet, styrtede hun videre.

Saa kom de til Gyder saa smalle, at Husene næsten mødtes. Luften, som slog hende imøde, var stinkende, forpestet. Var det muligt, at Mennesker kunde leve der? Hun kunde næsten ikke aande.

Vilde Skrig lød fra Husene; hun hørte Trin bag ved sig, som om Nogen fulgte efter. Angstens Sved haglede ned ad hende; men Pigen var foran, og hun maatte følge efter.

Hun anede ikke selv den Fare, hun var udsat for; anede ikke, at hvert Øjeblik kunde hun risikere et Knivstik i Ryggen. Hun var nu i et Kvartér, hvor selv Politiet nødigt vover sig ind efter Solnedgang. Vilde hun være vendt om, hvis hun havde vidst det? — Nej! — Hvad vilde Livet være for hende, med ham dræbt?

Saa kom de igjen i mere befærdede Gader. Hun aandede friere; men havde hun haft Øje for

de Mennesker, der sneg sig langs med Murene, vilde hun have opdaget endnu større Farer her, end i de ensomme Gyder. Nøgne Børn sølede sig i Rendestenene; Mænd og Koner, mere Dyr end Mennesker, luskede sultne omkring.

»Det er den næste Gyde!« Disse Ord gav Mary fornyet Styrke.

»Var det maaske for seent? Hvad, om Alt allerede var forbi?« — Og medens hendes Tanker syntes bevingede, kom der en Slappelse over hele hendes Legeme; det var som i Drømme, hvor man vil fremad, og dog ikke kan røre en Fod.

Nu var de ved Hjørnet. De stirrede ned ad Gyden; men Mary kunde Intet see i Mørket. Pludselig raabte Pigen, hvis Øje var mere vant til dette Tasmørke:

»Jeg seer ham halvvejs nede i Gyden!« Nu saae Mary ogsaa en mørk Skygge — var det ham? Hun standsede blot et Secund for at trække Vejret; hendes Strube var sammensnøret.

»Han er lige ved Huset!« hvædede Pigen. Med sin sidste Kraft fløj Mary videre, med Øjnene stift heftede paa den mørke Skikkelse — nu forsvandt den i Huset. Med et hæst Skrig sank hun halvt i Knæ.

»Det er paa fjerde Sal — afsted!« Og som i en Hvirvel fløj hun til Huset, rev Døren op og foer op ad Trappen. Hun kunde høre Howes Skridt over sig; hun vilde raabe, men mægtede ikke at faae et Ord over sine Læber. Gadelygten kastede et svagt Lys gennem den aabne Dør. Nu var hun nær ved ham, — nu saae hun ham, og i

samme Nu, som Howe satte sin Fod paa den skjæbnesvangre Afsats, greb hun, med næsten overnaturlig Styrke, fat i hans Arm og trak ham baglænds ned med sig.

Han udstødte et Raab, snublede, og var lige ved at rive hende om; men Mary holdt fast ved Muren. Et vældigt Brag, og Trappeafsatsen, der var lagt saa løs, at den lette Berøring af Howes Fod havde været nok, styrtede ned i Dybet. En kvælende Stank og en Lyd af Vand slog op fra det dybe Hul. Efter Braget fulgte en skingrende, raa Latter fra flere Mandstemmer, og et:

»Saa! Der røg Præsten ad hede Helvede til!«
lød ud fra Stuen foran dem.

»Skynd Dem! Det gjælder Livet!« hviskede Pigen, som havde naaet dem. Og med Howes Haand endnu fast i sin, drog Mary ham ned ad Trapperne. Braget fik flere Døre til at aabne sig, og hæslige Skikkelser viste sig forsigtigt. Trudsler og Skjældsord regnede ned over dem. Da de atter kom ud i Luften, svigtede Kræfterne Mary; men Howe lagde sin Arm om hendes Liv, og mere bar end førte hende afsted. I Begyndelsen havde han været halvt fortunlet, saa uforstaaeligt havde Alt været for ham; nu vidste han, hvad det gjaldt, og skyndte sig dobbelt, ikke af Angst for sig selv, men for den unge Pige ved hans Side. De hørte truende Stemmer bagved sig, og Stene bleve kastede efter dem; men ad en anden Vej, end Mary var kommet, førte han hende hurtigt ind i en Gade, hvor al Fare var forbi; thi næsten Side om Side

med store, velbefolkede Gader, ligge disse Forbrydelsens og Skjændselens Huler.

Han løftede Mary ind i den første Vogn, de mødte, og vendte sig saa om efter den fattige Pige.

Hun var forsvundet.

Tre og tredivte Kapitel.

Mon der findes en Mand, hvis Hjærte ikke vilde banke, og hvis Blod ikke vilde bruse ved pludselig at opdage sig selv som Gjenstand for en dyb og brændende Kjærighed? Mr. Howe var ingen forfængelig Mand, og dog skød der en varm Følelse af Glæde gennem ham ved at see sig elsket saaledes. Det var kun altfor klart! En ung Pige gjør ikke, hvad Mary havde gjort, uden tilskyndet af Kjærighed. En Mand som han, der ofrer sit Liv i Kjærighedens Tjeneste og faaar saa lidt for Alt, hvad han giver, maa vel glæde sig ved engang at have vundet et Hjærte. Han saae og følte nu, at Mary elskede ham; men Dybden af hendes Kjærighed forstod han ikke at lodde. Naar en Mand elsker med denne rolige, rene og dog varme Kjærighed, som man føler for en Søster, gjætter han ikke, at han er Gjenstand

for en altopslugende, afgudisk Kjærlighed, og Howe fattede det ikke i Øjeblikket.

Gaderne, som de kjørte igjennem, vare stærkt oplyste, og han kunde see, hvorledes Mary sad lænet tilbage i Hjørnet af Vognen. Hendes Bryst sank og hævede sig krampagtigt efter det stærke Løb og den forfærdelige Sjæleangst. Hun havde lukket Øjnene; den ene Haand holdt hun presset mod Hjærtet, med den anden holdt hun endnu Howes fast i sin. Han prøvede paa at frigjøre den, men manglede Villie. Mary aabnede Øjnene og saae paa ham. I dette Blik laa Alt — Kjærlighed, Tilbedelse, Beundring, jublende Lykke, Alt laa i dette Blik. Det fortryllede ham — han tabte al Besindelse. Overvældet af Taknemmelighed og Beundring fæstede han sit Blik paa det, der straaledede ham imøde. Edith, ja hele Verden var glemt — han saae kun Mary, saae hendes Skjønhed som forklaret gennem Kjærligheden til ham, og, overvældet af en hidtil ukjendt Følelse, beruset af hendes Nærhed, ude af Stand til at beherske sig længere, drog han hende ind til sig og knugede hende i sin Favn.

Deres Hjærter bankede imod hinanden. Bevidstheden forlod hende næsten. Glæden var for stor; men det var kun et Øjeblik. Saa følte hun al sin rige Lykke; han var reddet, han havde trykket hende til sit Hjærte, og dér vilde hun hvile for evigt, elske, styrke og hjælpe ham i hans tunge, daglige Pligt, sprede Lykke og Solskin over hans Liv. Al Tanke om sig selv var forsvundet, samlet i én stor Tanke om ham. Og han skulde faae at

see, hvorledes en Kvinde kan elske! Kjærlighed er ikke lunken, den er stærk, varm og mægtig, løfter Skjæbner op mod det Evige og bringer Paradiset ned paa Jorden.

Havde Howe ikke elsket Edith, da var Mary i dette Øjeblik blevet hans; men hun anede ikke engang, at denne Edith eksisterede. Hun slyngede begge sine Arme om hans Hals; hun troede, hun havde fuld Ret dertil, pressede sin glødende Kind mod hans:

»Arthur!« hviskede hun, og hendes Hoved hvilede træt og trygt ved hans Bryst.

Først da, ved at høre sig kaldt ved Fornavn, og med en Stemme, som sagde mere end Ord, ved at føle hendes Arme om sin Hals, hendes brændende Kind mod sin, faldt Sløret fra hans Øjne, og al den Glæde og Lykke, han et Øjeblik havde følt ved at lade sig henrive af sine Følelser, gav Plads for en ubeskrivelig Elendighed og Forvirring. Nu forstod han, hvorledes Mary elskede ham, og kaldt tilbage til Virkeligheden, vidste han tillige, af hvor forskjellig Natur deres Kjærlighed var.

Han forbandede sig selv og sin Svaghed, skjældte sig selv for en Usling, en Skurk. Hvad vilde han ikke have givet, for at kunne have de sidste Par Minutters Svaghed ugjort?

Blidt løftede han Marys Hoved fra dets Leje, og lænede hende tilbage i Vognen; men han saae ikke paa hende; — han turde det ikke. Han følte hendes Øjne hvile paa sig med et Blik, som drev Blodet til hans Kinder af Skam og Anger. Hun lagde atter sin Haand i hans; han lod den ligge

ganske passiv og holdt Øjnene stift heftede frem for sig, som om han kun nu havde den Opgave at studere Beskaffenheden af Droskens Beklædning.

Han følte hendes Haand blive koldere og koldere, indtil den laa, tung som et Stykke Is, i hans. Han vendte sig halvt mod hende, som var han bange for et møde hendes Blik; men hun sad med lukkede Øjne, var bleg som Døden, en komplet Slappelse var fulgt paa de oprørte Følelser.

Han blev angst over at see hende saaledes; de havde endnu langt at kjøre. Hvis hun nu besvimeede eller blev syg, hvad skulde han saa gjøre? Han bøjede sig over hende og spurgte, om hun ikke ønskede, at de skulde holde udenfor det første Apothek, de kom forbi, og faae nogle Draaber.

Han vilde have gjort sin Stemme haard, men istedetfor blev den ængstelig blød, og lagde et Rosenskjær over Marys Kinder. Hun rystede paa Hovedet med et mat Smil, og saa sad de, hver i sit Hjørne, uden at mæle et Ord.

I det Øjeblik Howe havde bøjet sig over Mary, var der netop en Standsning i den stærke Færdsel. En Lygte kastede sit fulde Lys over hans Ansigt.

En Herre gik forbi, studsede, og saae ind i Drosken.

»For Satan! Vor hæderlige Præst ude paa Amors Befordring! Hvem Fanden kan den Skjønne være?« Atter kigede han ind.

»Frøken Lund! Se, se! To paa én Gang! Hvor begjærlig! Fy, Præst! — Hal! hal! hal! Det bliver Noget for min lille Stivnakke; hun begynder at ægge mig. Vent Du kun! Nu veed jeg, hvorledes jeg kan stække Vingerne. Saa kjæler vi lidt, og lader saa Fuglen flyve, hvorhen Vinden blæser!« Og den elskværdige Frank Heinerich slentrede videre.

Drosken rullede afsted. Begge havde de for Meget at tænke paa til at tale. Marys Lykke var for stor til Ord, og medens hun sad med Øjnene lukkede, trillede Taare efter Taare ned ad hendes Kinder. Hun vidste ikke selv, hvorfra denne Blødhed kom; men hun kunde have grædt og grædt. Nu følte hun, hvor sande hans Ord vare, at Kjærlighed formaaer Alt. Havde den ikke aabnet hendes Hjærte og bragt Lykke til dem Begge? Havde den ikke bøjet hendes Trods? Og medens hun sad, mat og træt, men med en usigelig Følelse af Lykke og Fred, kæmpede han en vild, fortvivlet Kamp.

Burde han ikke, efter Det, han havde gjort, og efter at hun havde reddet ham, lægge sit Hjærte og sit Liv for hendes Fod? Livet, ja det kunde han; det var jo allerede hendes, — men Hjærtet?

Nej! Han elskede hende ikke, som man elsker sin Hustrul. Og vilde ikke et saadant Samliv blive en Skuffelse for hende? Havde de ikke, hver især, deres Vej saa klart afstukken, og gik ikke disse Veje saa vidt fra hinanden, som vel muligt? Vilde, ja burde hun opgive en glimrende Fremtid for at følge ham? Og han — kunde han opgive sit

Kald, leve af sin Hustrues Fortjeneste og rejse rundt med hende, som hendes Impressario? Nedværdigende Tanke? Og medens han prøvede paa at døve Samvittigheden ved at forestille sig, hvor ulykkelige de Begge vilde blive, saae han Ediths mørktlokkede Hoved, hendes smilende, straalende Ansigt, saaledes som hun havde været før Forældrenes Død.

Det var for ham, som om der mellem hende og ham ingen Forklaring vilde blive nødvendig. Deres Liv havde, indtil Frank greb ind, været saa nøje forbundet, deres Interesser smeltede sammen i een fælles Tanke for deres fattige Medmennesker. I sine rolige Øjeblikke afviste han fuldstændig enhver Tanke om, at Frank nogensinde kunde vinde hende; hun syntes saa aldeles at tilhøre ham. Men den store Aldersforskjel, de sidste kjølige Breve? Angst og Jalousi fik Sveddraaberne til at perle frem paa hans Pande; kunde han, med saadanne Følelser, bejle til en anden Kvinde?

Og hvis nu Edith elskede ham, vilde saa ikke to Menneskers Livslykke forspildes? Bedre, at En skulde lide, end tre! Kunde dog blot denne Ene blive ham, og ikke denne unge Pige, som havde reddet hans Liv! Luften var ved at kvæle ham; kunde han blot flyve ud over Marker og Gjærder! Vilde han derfor flye sig selv? Hvor han hadede og foragtede dette Selv. Men i hvert Tilfælde skyldte han hende at sige Alt strax. Han vendte sig mod hende. Hun lod til at slumre; hendes Bryst hævede sig vel krampagtigt, men om hendes Træk var der spredt den Glands, som kun Kjærlighed giver.

Han gjemte Ansigtet i sine Hænder; en tung Stønnen trængte sig frem af hans Bryst.

Da de efter halvanden Times Kjørsel holdt udenfor Hjemmet, steg Mr. Howe først ud. Mary mærkede ikke, at Vognen holdt. Han kaldte paa hende, men rakte hende ikke Haanden. Hun aabnede Øjnene, vilde rejse sig, men sank magtesløs tilbage igjen. Han gav hende saa roligt, som det var ham muligt, Haanden; men det nyttede ikke. Han maatte løfte hende ud og føre hende op ad Trappen. Fortrøstningsfuld lænede hun sig til ham; hans Hjærte begyndte atter at banke. Han kunde have slynget hende fra sig; han hadede hende næsten i dette Øjeblik, hun var jo dog Grunden til, at han betragtede sig selv som en Usling, og dog, hvad var hendes Forbrydelse? Kun den, at hun elskede ham over Alt paa Jorden, at han vidste det, men ikke kunde gjengjælde hendes Kjærlighed.

Mrs. Howe havde været i en forfærdelig Angst for Mary. Om Eftermiddagen vare hendes Nodebøger fundne udenfor Gadedøren. Nu var Klokken næsten otte; hun begreb ikke, hvad der var hændet hende. Hun sendte Bud til Professor Heinrich, men fik det Svar, at Mary var gaaet derfra i rette Tid. Hun lod Politibetjenten, som hørte til Gaden, udspørge; han havde ikke seet hende: Det var første Gang, hun havde tilladt hende at gaae alene i Tasmørke; hvad kunde der dog være hændet? Hendes Søns Udebliven tænkte hun ikke over; han var ofte kommet endnu senere hjem. Da hun saae dem begge, Mary næsten afmægtig, Arthur bleg som

et Lig og tydelig i stærkt Sindsoprør, foer hun dem imøde:

»For Himlens Skyld, hvad er der hændet!«

»Intet, Moder, som behøver at ængste Dig.«
Han følte sig som en Løgner. »Se hurtigt at faae Frøken Lund i Seng, og giv hende noget Varmt at drikke. Jeg skal senere fortælle dig Alt.«

Efter at kave bragt Mary til Hvile, gik Mrs. Howe tilbage til sin Søn. Han fortalte hende, hvad der var skeet, og tilføjede, at han ingen Anelse havde om, hvorledes hun havde faaet Nys om den Fare, der truede ham, heller ikke om, hvem der havde fulgt hende. Hans Tanker havde været for opfyldte af den hele Begivenhed til at tænke paa hendes Ledsagerske.

Hvor ofte i Livet faaer ikke Den, der mest fortjener Taknemmelighed, mindst?

Fire og tredivte Kapitel.

Det var højt op ad Formiddagen, da Mary vaagnede. Hun vidste, at noget Usædvanligt var hændet, men det varede nogen Tid, før hun kunde besinde sig, og før Gaarsdagens Begivenheder klart kom tilbage i hendes Erindring. Men Alt som de kom, fyldte de hende med den Salighed, som kun Den føler, der elsker og veed sig elsket. Hun tvivlede

ikke om hans Kjærlighed; han havde selv engang sagt nede i Cornwall:

»Elsk, og Du maa blive elsket!« Dengang forstod hun det ikke; men nu! Hun længtes efter at see ham og vilde staae op. Men hun fik snart at mærke, at man ikke ustraffet anstrænger sig saaledes, som hun havde gjort den foregaaende Dag. Hun sank atter tilbage i Puderne. Det bankede sagte paa Døren.

»Kom ind!« raabte Mary muntert og viste Mrs. Howe et meget blegt, men meget straalende Ansigt. Hun lagde sin Arm om hendes Hals:

»Hvorledes har« — hun vilde have sagt Arthur men rettede sig — »Deres Søn det?«

»Aa, han har det godt; men Du?«

»Lidt træt. Jeg er ikke vant til saadant et Væddeløb, og faaer vist Lov at blive i Sengen i Dag; men ellers er jeg rask.«

»Min elskede Mary, hvad Du har gjort baade for Arthur og mig er Mere, end vi nogensinde kan gjengjælde; men hvis en gammel Moders Velsignelse kan gjøre Dig glad, saa har Du den. Gud velsigne og gjengjælde Dig Alt!«

»Tak, Tak!« hviskede Mary bevæget. For et halvt Aar siden vilde et »Gud velsigne Dig« højst have fremkaldt et spottende Smil paa hendes Læber; nu var det som om Ønsket allerede bragte sin Velsignelse med og gjorde hendes Lykke endnu mere fuldkommen.

Mrs. Howe følte hendes brændende Kind mod sin, og en bange Anelse, som hun saa ofte havde følt i den senere Tid, kom atter over hende.

»Men fortæl mig Alt Barn!« Og Mary fortalte.

»Var Du da slet ikke bange?«

»Kun for ham!« hviskede Mary og slog Øjnene ned.

Mrs. Howe saae gjennemtrængende paa hende.

Ude af Stand til at udholde dette Blik, slyngede Mary atter sin Arm om den gamle Dames Hals, og gjemte sit Ansigt ved hendes Bryst:

»Jeg er saa lykkelig! Aa, saa lykkelig!«

Med en underlig hæs Stemme fremstammede Mrs. Howe:

»Min Søn vil meget gjerne tale med Dig, før han gaaer. Maa han komme ind?«

»Ja, men De bliver?«

»Nej, han har bedt om at tale alene med Dig. Maa han komme nu?«

Marys Hjærte bankede voldsomt, og hun kunde næppe fremstamme et »Ja«. Mrs. Howe gik ned for at hente ham, men hendes Hjærte var lige saa tungt, som Marys var let:

»Arthur, vær forsigtig med, hvad Du siger! Jeg beder Dig indtrængende, vær mere tilbageholdende i Fremtiden. Husk paa, at ved Uforsigtighed kan en Mand tilføje en Kvinde et Saar, som aldrig heelt kan læges.«

»Troer Du, jeg er en Skurk, Moder?« Men tiltrods for Svaret, følte han sig næsten saaledes, og da han et Øjeblik efter stod indenfor Marys Dør, saae han ud som den onde Samvittighed.

Mary rakte smilende og frejdigt Haanden ud imod ham. Han var nødt til at gaa hen til hende,

skjøndt han helst vilde være lusket ud ad Døren igjen. Hun tog hans Haand; han gav den ikke; hun trykkede sine Læber paa den:

»Arthur!«

Han saae flygtigt op, saae hendes straalende Øjne, med en heel Verden af Kjærlighed hvile paa sig. Hans Hjærte krympede sig; hvor kunde han sige det? Hvor kunde han støde Sværdet i hendes Bryst? Han vidste, hvor urigtigt han havde handlet ved at give efter for et Øjeblik Svaghed, burde han ikke nu bære Straffen derfor, modigt som en Mand, hele Resten af sit Liv? Men et andet Ansigt dukkede atter op mellem ham og Mary. Hvis han i dette Øjeblik skulde bede hende blive hans Hustru, følte han, at han vilde komme til at hade hende, sig selv, ja hele Verden. Nej! Det vilde ikke være Ret, det vilde være et Bedrag mod Mary, mod Edith, mod sig selv. Hvor var Pligten? Hvor den rette Vej? Naar man er i Tvivl om to Veje, skal man vælge den, man nødigst vil gaae; den er, som oftest, den rette. Hvilken var det i dette Tilfælde? Sikkert at tale frit, at sige Alt, medens der endnu var Tid til at bede om hendes Tilgivelse.

»Frøken Lund!« — Ordene syntes næsten at kvæle ham; han saae ud som alt Andet end en lykkelig Bejler. Mary saae lidt forskrækket paa ham og slap hans Haand; det lettede ham, ikke at føle Berøringen.

»Frøken Lund,« sagde han igjen »tro mig, jeg er ikke utaknemmelig, og hvis De synes, at mine Ord ere kolde, saa tro dog ikke, at jeg ikke af

ganske Hjærte føler Alt, hvad De har gjort for mig. De har reddet mit Liv; det tilhører ikke længer mig selv; jeg har ingen Ret længere over mig selv; det er nu — « han standsede, han følte at han var paa Veje til at sige Noget, hvis Mening mulig kunde misforstaaes, og Alt maatte være klart imellem dem. Han fik ikke Fred, før han havde sagt det:

»Igaar, viste De ved Det, De gjorde for mig — at jeg i Dem har en Veninde. Jeg er kun bange for, at jeg aldrig tilfulde kan gjengjælde Dem, hvad De har gjort; men jeg vil prøve — jeg — maa — « hans Stemme svigtede, og han tog Vejret dybt. »De veed imidlertid selv, hvor lidt man stundom er Herre over sine Følelser, hvor lidt man kan modstaae en pludselig — man — kan lige saa lidt bekæmpe, som fremtvinge en« — han vilde have sagt »Kjærlighed«, men hviskede kun Ordet og gjorde atter en Standsning.

»De forstaaer, hvad jeg mener — ikke sandt?«

»Jo, jeg troer det.« Men hun forstod ham aldeles ikke, og hæftede spørgende sine store, mørkeblaa Øjne paa ham. Han fortsatte:

»Vi veed ikke, hvad Fremtiden kan bringe; men den Dag vil sikkert komme, da — — da jeg kan gjøre Mere for Dem — nu er det — — Ven-skab er saa — lidt. Jeg synes, det er Intet at byde Dem; men jeg kan ikke byde Dem Mere; men den Tid vil komme, da — «

Han saae paa hende; frejdigt mødte hun hans Blik.

»Forstaaer De mig?«

»Ja!«

»Ganske?«

»Ja, ganske!«

»Og De kan tilgive mig?«

»Hvilket?«

»At jeg igaar, at jeg — «

»Farter om i Kvarterer, saa man er ved at brække Halsen for at løbe efter Dem og forhindre Dem i, at De brække deres? — Ja, det tilgiver jeg«, svarede hun smilende.

Betydelig lettet spurgte han. »Men det Andet, at jeg — — «

»Hvilket? Jeg veed virkelig ikke, hvad jeg har at tilgive. Vi er jo Ven og Veninde, og rigtig Venskab betyder jo paa Forhaand Tilgivelse for alle Forbrydelser; men da jeg ikke veed, at De har gjort Noget, som fortjener min Tilgivelse, saa veed jeg heller ikke, hvorledes jeg skal tilgive.«

En umaadelig Vægt faldt fra Howes Bryst. »Indbildske Nar!« sagde han ved sig selv. »Her har Du gjort dig selv til den sorteste af Syndere, ikke lukket et Øje i Nat af lutter Selvbebrejdelse over at have knust et varmt, et ædelt Hjærte, og saa har hun ikke spildt en Tanke paa det Hele, men betragter dig aabenbart kun som en Ven og en Broder.« Han følte sig paa én Gang som et heelt andet Menneske; han kunde have jublet og sprunget omkring som et Barn; han kunde have taget Mary i sine Arme og takket hende paa sine Knæ for den Lykke, hun havde beredt ham ved ikke at være forelsket i ham; men han beherskede sig.

Den ene Svaghed havde kostet ham nok. Havde den ikke bragt ham Andet, saa havde den idetmindste givet ham en Lære, som han sandelig ikke saa snart vilde glemme. Han nøjedes derfor med at trykke hendes Haand, betydeligt varmere end filosofisk og fornuftigt var:

»Tak, Frøken, og atter Tak! De har gjort mig meget, meget lykkelig. Jeg haaber den Dag ikke er fjærn, da jeg kan vise Dem, hvor taknemmelig jeg er!«

Med lette, elastiske Trin gik han bort. Hans Moder ventede ængstelig paa ham. Med en Kvindes skarpe Blik gjættede hun, at Noget tyngede paa hans Samvittighed; men hun opklaredes strax ved at see ham saa glad.

»Jeg er i den syvende Himmell!« raabte han hende imøde. »Jeg kunde omfavne hele Verden!«

Mrs. Howe saae paa ham, forbauset over et saadant Udbrud.

»Har Du talt rigtigt med hende?« spurgte hun tøvende.

»Ja! Frøken Lund og jeg er de bedste Venner. Ja, nu kan jeg ligesaa godt skrifte det Hele. Seer Du, efter Alt, hvad der hændte igaar, blev jeg bange for, at Frøken Lund, at hun — aa, Du forstaaer, hvad jeg mener, at jeg mulig havde været uforsigtig. Jeg har lidt alle mulige Kvaler. og ikke vidst, hvorledes jeg skulde klare mig, uden at bringe hende Sorg. Jeg har aldrig anet, hvilken Kujon jeg var, før igaar Aftes; men, Himlen være lovet, min Frygt er ugrundet. Jeg forklarede hende Alt; sagde, at jeg blot kunde byde hende mit

Venskab. Hun tog det fuldstændig roligt; og hun har aabenbart ikke tænkt paa Andet end det Venskabsforhold, som er imellem os.«

Og imedens laa Mary, lidt forvirret og uklar over Meningen af enkelte Ord, han havde sagt. Hun forstod, at for Øjeblikket kunde han ikke gifte sig, hvad saa Grunden end var, men hans Ord:

»Vi veed ikke, hvad Fremtiden kan bringe; men den Dag vil sikkert komme, da« — og saa hans Haandtryk, da han gik, og:

»De har gjort mig meget, meget lykkelig,« forjog al Tvivl. Men pludselig rødmede hun, saa Taarerne næsten kom hende i Øjnene. Han sagde jo:

»Ved Det, De har gjort for mig igaar, har De i Sandhed viist, at jeg i Dem har en Veninde.« Ja, havde hun ikke viist ham endnu mere? Havde hun ikke lagt sit hele Hjærte aabent for ham? Aa, nu forstod hun det Hele! Hvor fintfølende af ham! Havde ikke hendes Opførsel været en Slags Erklæring, som han ikke vilde lade sig mærke med, at han forstod? En Kvinde maa jo engang ikke vise, at hun elsker. Men nu vilde hun ogsaa vise ham, at hun havde forstaaet ham; han skulde ikke ane, at hun elskede ham uden som en Ven. Alt i Fremtiden skulde udgaae fra ham.

En heel Række forvirrede Billeder drog forbi hendes Sjæl, men de samlede sig alle i et eneste et, straalende, lyst, og det maatte komme snart; hun vidste, og huu følte det.

I Uger og Maaneder gjorde Mr. Howe Alt, hvad der stod i hans Magt, for at opdage den fattige Pige, som han, endnu mere end Mary, havde at takke for sin Frelse. Men al Søgen og Efterspørgsel var forgjæves. Han gjøs undertiden ved Tanken om, hvorledes hun var forsvundet. Det var muligt, at hun, angst for at vende tilbage til sit gamle Kvartér, havde taget Tilflugt i en anden Deel af Byen. Men der var en anden Mulighed, som fik hans Blod til at isne. I disse Kvarterer forsvinde ofte Mennesker, uden man veed, hvor de bliver af. Themsen er dyb og gemmer saa mangen en Hemmelighed.

Fem og tredivte Kapitel.

»Se saal Nu begynder De forfra, og tager hele Elzas Parti. Jeg agerer Lohengrin, Ortrud, Chor, Orkester *in tutto* — men De maa spille Rollen.«

Mellem alle de forskjellige Pauser, talte Professor Heinrich ikke et Ord.

»En Sangerinde maa ikke snakke, naar hun hviler sig« sagde han altid. Men da de sidste Toner vare hendøde, klappede han i Hænderne:

»Bravo! Bravo! Det er det Bedste, jeg endnu har hørt og seet, siden vi To begyndte. Der var

mere Følelse og Forstand i dette ene Parti, end i alle de andre tilsammen. Begynder De nu at forstaae, hvad jeg engang sagde, at en Sangerinde har ikke nok i sin Stemme, hun maa baade have Hjærte og Forstand; thi de behøves for at opfatte og gjengive det mægtige Sprog, som taler til En gjennem de store Mesteres Værker.

Wagner er et kæmpemæssigt Geni, storslaaet i sin Opfattelse! Er det ikke, som om den elleveaarige Dreng, der skrev to Tragedier, hvori to og fyrgetyve Personer døde i de første Acter, saa at han maatte lade de fleste komme til Syne som Gjenfærd, gaaer gjennem hele hans kolossale Kunst. Hvad han lovede som Dreng, holdt han som Mand.

I ham er der et Hav af Poesi, Følelse og Lidenskab at dukke ned i; man maa være Musiker selv, jeg mener nødvendigvis ikke udførende, men i sin Opfattelse, for at paaskjønne og forstaae ham. De forstod ham i Dag, om ikke fuldkomment, saa dog næsten. Endnu er der Noget, som mangler; men De har gjort saa store Fremskridt, at hvis De vil være taalmodig — lad mig se — vi er nu i Februar, ja, til November, saa tør jeg svare for, at en stor Fremtid vil ligge aaben for Dem. Imidlertid skal jeg skaffe Dem Adgang til Generalprøverne ved Operaen, og ved Lejlighed lade Dem synge for Petrucci.«

Mary havde god Grund til at være henrykt. Det var den største Roes, hun nogensinde havde høstet, og saa sparsom var Professor Heinrich i Reglen med sine Bifaldsytringer, at hun havde lært

at indsee, at en fra ham vejede op mod ti fra Andre.

Ikke længe efter sad hun en Dag bag Kulisserne under Prøven paa hendes højtelskede »Faust« af Gounod. Tenoren var ypperlig; men havde ikke Idé om at spille Komædie. Mefistofeles spillede godt, men havde ingen Stemme. Margaretha, en Fräulein Hänse, var det bedst ikke at kritisere. Mr. Heinrich trippede om fra Sted til Sted, og kunde ikke holde sig rolig fem Minutter ad Gangen; et umiskjendeligt Tegn paa, at han fandt den hele Forestilling ussel.

Marys Hovedinteresse var naturligvis sammentrængt i Margaretha; men det lod til, at hendes Lærers Uro, havde forplantet sig til hende. Hun kunde næsten ikke udholde at sidde og høre paa denne middelmaadige Sopran.

»Jeg har en Fornemmelse af, at jeg kunde ruske hendel« hviskede hun til Mr. Heinrich, da han efter den store Kirkescene kom hen til hende.

»Og jeg vilde gjøre det strax, hvis der var Haab om, at det vilde hjælpe.« Saa trippede han afsted ned paa Gulvet. Han var for hensynsfuld til at ville gaae, men ønskede af ganske Hjærte, at han aldrig var kommen.

Faust sang Indledningen til sidste Akt med saa meget Udtryk, at Mary tilsidst blev aldeles opvarmet; men saa rejste Margaretha sig fra Lejet, og udtrykte hele sin gjenopvaagnende Kjærlighed ved en dum Stirren og udtryksløs Skrigen.

»Nej, det holder jeg ikke ud! Denne gribende Scene ødelagt, vansiret af en ynkelig, udskreget Sangerinde!« Og uden at tænke paa, hvad hun gjorde, foer Mary ind paa Scenen:

»Aa, De synger og spiller som en Isblok! Forstaaer De da saa lidt af denne Musik, at De ikke kan sige Dem selv, at den skal synges med al den Følelsens Varme, som det er muligt? Det er jo en forpint, fortvivlet Menneskesjæl, for hvem Himlen atter aabnes ved at være i sin Elskedes Favn. Det er Varme, Lidenskab, Ømhed — Alt blandet sammen! Hør engang!«

Hun havde glemt alle sine Omgivelser. Hun lagde sig paa Straalejet, rejste sig langsomt igjen og sang:

»Ah c'est la voix du bien aimé!«

Orchestret holdt op. Direktøren og de andre Tilstedeværende rejste sig; Faust og den virkelige Margaretha stode som forvandlede til Steen, Professor Heinrich, rød som en kalkunsk Hane, foer afsted, for at komme op paa Scenen; men uheldigvis havde han en lang Korridor at løbe igjennem først. Ingen sagde et Ord, saa komplet var Bestyrtelsen; Intet hørte man, uden hendes fyldige, dejlige Stemme. Saa mærkedes der tilbagevendende Liv, men kun ved sagte Tyssen, Kast med Hovederne som Udtryk for Forbauselse, blandet med Beundring, og da hun med aldeles betagende Begejstring sang:

»Ah c'est toi que j'aime!«

da faldt hele Orchestret enstemmig i. Som løftet, baaret afsted ved hendes Inspiration, sang Faust sit Parti, og var fra en stiv Trædukke som ved

et Trylleslag forvandlet til den angrende, følelsesfulde Faust. Mary anede næppe, hvor hun var. Hævet til en anden Verden, udaandede hun i Sangen alle de Følelser, som gjærede i hendes Bryst, og som nu paa engang syntes at have gjennemtrængt hver Fiber i hendes Hjærte.

Kunst og Kjærlighed! Kjærlighed og Kunst!

Hun vidste ikke, hvilken der var størst, hvilken der i dette Øjeblik udøvede den mest betagende Magt. De syntes uadskillelige; den ene umulig uden den anden, den ene forædlet og ophøjet ved den anden. Og da hun tilsidst knælede ned og, med Armene løftede mod Himlen, anraabte de himmelske Hærskarer om sin Sjæls Frelse, da følte hun sig løftet op til en højere og bedre Verden. Det var, som om hendes egen Sjæl trængte til den Frelse, hun søgte. Hvad havde Himlen hidtil været for hende? Men nu var den Alt; nu maatte hun engang did, hvor Alt var idel Kjærlighed, Lykke og Fred. Overvældet af disse nye, stormende Følelser sank hun om i Slutningsscenen, og som i en Drøm hørte hun Efterspillet. Men næppe var den sidste Node hendøet, før der lød en saadan Jublen, Klappen og Bravoraaben, at hun med ét Slag faldt fra sine Højder lige ned paa denne syndige Jord. Bleg, skjælvende rejste hun sig, og skjøndt Jublen fornyedes, vovede hun ikke at see paa et Menneske, men løb ud og lige i Armene paa Professor Heinrich.

»Tak Barn!« stammede han med aldeles kvalt Stemme. Mary saae forfærdet paa ham og han vedblev:

»Det var hende, Schroeder-Devrient! Tak, De har gjort en gammel Mand usigelig lykkelig!«

Mary var for betagen til at svare. Orchestret og Koret raabte og skreg endnu: »Margarethal Da capo, da capo!«

Hun klyngede sig til Mr. Heinrich, ikke for Alt i Verden vilde hun have vovet sig ind paa Scenen igjen; hun var aldeles ulykkelig over, hvad hun havde gjort. En høj, mørk Herre nærmede sig dem. Mary syntes han saae bister ud, som en stor, sort Bjørn. Han bukkede dybt for hende:

»Frøken«, sagde han, »De har beredt os Alle en saa stor og uventet Nydelse, at det gjør mig ondt, at maatte mulkttere Dem for halvtredsindstyve Pund paa Grund af Brud paa Theatrets Orden. Paa samme Tid tilbyder jeg Dem Engagement i Juni og Juli. Gagen for disse to Maaneder er to Tusende Pund.«

Mary stirrede aldeles forbauset paa ham.

»Kun maa jeg bede Dem om personlig at gjøre Fräulein Hänse en tilfredstillende Undskyldning«, fortsatte han. »Hun er meget opbragt; man seer sig ikke gjerne aldeles fordunklet. Jeg vil nødig miste hende, da jeg ikke kan erstatte hende for Øjeblikket. Jeg haaber ikke, at De vil afslaae denne Bøn. Hvad Engagementet angaaer, tør jeg vel næppe haabe Deres Svar strax?«

Mary saae forvirret og spørgende paa Professor Heinrich. Hun kunde næsten ikke tro sine egne Øren. Engageret otte Maaneder før hun havde

ventet det, og det paa Vilkaar, som efter danske Forhold vare fabelagtige. Hun spurgte angst:

»Hvad siger De dertil, Professor Heinrich?«

»Ja, hvad siger De selv? Det er da Dem, det gjælder. Efter at have hørt Dem idag, er jeg ikke i Tvivl om, hvad jeg siger.«

»Skal jeg tage imod det?«

Han nikkede med Hovedet: »Naturligvis, og være glad til, og arbejde af alle Kræfter for ikke at skuffe Forventningerne. Husk, det er ikke Leg! Det er saadan sin egen Sag at debutere i en By som London, og man bliver saa underlig flov ved at stikke de Penge i Lommen, uden at fortjene dem. Naa, frisk Mod! Jeg ønsker Dem alt Held! Men nu gjør De vist bedst i at opsøge Fräulein Hänse, ellers kommer vi ikke hjem idag.«

Et Par Timer efter, da Mary blussende sad og fortalte Mrs. Howe denne Begivenhed, kom der to Breve. Det ene var fra hendes Fader, i hvilket han skrev, at Helga i lang Tid havde skrantet, men havde bedt saa indtrængende ikke at nævne et Ord derom, for ikke at ængste Mary. Nu lod det imidlertid til at blive værre og værre, og skjøndt han ikke kunde faae det ud af hende, troede han, at Længslen efter Mary havde meget dermed at gjøre. Hvis hun derfor paa nogen Maade kunde faae en kort Ferie, vilde han meget indtrængende opfordre hende til at komme hjem.

»Jeg har« tilføjede han, »ikke talt til Helga derom, for ej at berede hende en Skuffelse, hvis Du ikke kan komme.«

Carls Brev var kort:

»Hvis Du faaer Brev om at komme hjem, saa gjør det. Fader synes slet ikke om Helga, og mener, at det mulig kunde opmuntre hende at faae dig hjem, selv om det kun er et Par Uger. Hendes Sygdom er endnu ikke farlig; men den behøver meget forsigtig Behandling. Det er Lungerne, Fader er bange for.«

»Jeg maa strax rejse hjem! Naar gaaer det næste Dampskib?« raabte Mary, da hun havde læst Brevene.

Mrs. Howe saae forskrækket paa hende: »Der er da ikke Noget ivejen?«

»Jo, Helga er meget syg,« svarede Mary og rakte hende Brevene. I sin første Angst havde hun strax overdrevet Faren; ved atter at læse, hvad de skrey, beroligedes hun lidt. Dog, hjem maatte hun, selv om Engagementet skulde opgives.

»Kjære, elskede, lille Helga saa syg, og ikke det Mindste havde hun anet! De ugentlige Breve fra hende vare altid saa kjærlige, friske og livsglade. Hvor det lignede hendel! Altid selvopofrende, uegennyttig!« Marys egen Kjærlighed havde aabnet hendes Øjne for, hvad der boede i Andres Hjerter.

Allerede næste Morgen gik hun til Professor Heinrich.

»Naturligvis maa De rejse«, sagde han, »det er jo nok lidt ubehageligt; men saa vidt jeg forstod Petrucci, bliver de tre af Deres Operaer, Faust, Lohengrin og Fidelio, som De alle har gjenemgaaet saa godt, ansatte til Opførelse sidst. Hvis De altsaa

rejser strax og kommer tilbage i Slutningen af Marts, har vi to hele Maaneder til at lære den fjerde.«

Derved blev det, og fire Dage efter gik Rejsen tilbage til Kjøbenhavn.

Sex og tredivte Kapitel.

Det var næsten et Aar siden, at Mary havde forladt Danmark, men et Aar saa rigt paa Begivenheder. Nye Mennesker, nye Forhold, nye Steder, og fremfor Alt, nye Følelser havde givet Tidsrummet et saadant Indhold, at hun næsten ikke kunde fatte, at saa Meget kunde være skeet i eet Aar. Dog, da hun laa ved Faderens Bryst, da hun atter og atter trykkede Helga i sine Arme, da Tante Jette, Carl, Doktor Bagge og hans Kone flokkedes om hende, for at ønske hende Velkommen, da hun saae alle de kjendte gamle Steder, da var det, som om Fraværelsen havde været en Drøm; næsten som om hun slet ikke havde været borte.

Lunds boede ikke mere i Amaliegade; men den nye lille Lejlighed paa Tolbodvejen var meget hyggelig, og vilde blive heel landlig, naar Træerne i Grønningen sprang ud.

Helga saae ikke saa daarlig ud, som Mary havde ventet, og noget efter hendes Ankomst

begyndte endog Roserne at vende tilbage paa hendes Kinder. Leende og snakkende vandrede Søstrene om.

Det strømmede ind med Indbydelser; thi skjøndt de fleste Danske have saa meget at sige paa Englænderne, ere de dog alle mere eller mindre interesserede i at høre om dem og deres Levemaade, og den engelske Atmosphære, i hvilken Mary havde opholdt sig, havde samlet sig til en Glorie om hendes Hoved, gjort hende halvt til Englænderinde og, som saadan, meget interessant. Desuden var man nysgjerrig efter at høre hende synge, en Følelse, som dog ikke blev tilfredsstillet; thi Mary havde paa Rejsen paadraget sig en Forkjølelse, som hun først blev af med lige mod Slutningen af Ferien.

Hvor en lang Adskillelse kan udglatte mange Ujævnheder. Hvert kjendt Ansigt var nu Mary velkomment; hun vilde see Alle, tale med Alle, og tiltrods for den ene store Kjærlighed, der opfyldte hendes Sjæl, maatte hun dog erkjende, at der intet Sted i Verden er saa godt som i Hjemmet. Man finder meget sjældent i et fremmed Land den Kjærlighed, som man finder mellem dem, der have kjendt og elsket En fra Barn. Mange vente det; men hvor kan de det? Er ikke hvert fælles Minde et Baand, som knytter Hjærte til Hjærte? Selv efter mange Aars Adskillelse, hvor kan et: »Og kan Du huske?« — bringe Glans i i Øjet og Smil paa Læben. Hvad Under da, at Mary efter kun et Aars Fraværelse, følte sig saa

lykkelig og glad som Lærken i Luften. Det var, som om hun aldrig havde elsket sine Nærmeste som nu.

Carl kom næsten daglig og vuggedes i gyldne Drømme, ved saa aldeles at see den gamle Mary igjen. I Venskabet til ham, det gamle, og dog nu ligesom nye, blev hun langt hjærteligere, og saae i hans Øjne smukkere ud, end nogensinde før; thi naar smykker ikke en Elsker sin Elskedes Billede med bestandigt voxende Ynde?

Da Mary havde sagt sit hæse: »Goddag, Dr. Bagge!« udbrød denne strax:

»Ja, sagde jeg det ikke nok? Det kommer der ud af at tage til England, for at lære at synge. Ruineret, hæse som en gammel Ravn! Nu kan Du saamænd godt synge Kobbersmedemestermadamens Parti i »Gjenboerne«. Naar skal vi saa have den Debut?«

»Ja, le Du kun! Du er en daarlig Doktor, hvis Du ikke kan høre, at jeg er forkjølet. Forøvrigt er jeg lige engageret til at optræde«. — Og Mary fortalte sit Eventyr.

»Hør, det Pigebarn er født til at gjøre Skandale!« udbrød han. »Imidlertid har jeg ikke Noget imod at lære Dig den Kunst af, naar man kan faa to Tusende Pund for, hvad man gjør. Du bliver jo en heel Millionair! Jeg haaber, Du betænker os gamle Stympere med et Par Kroner om Maaneden.«

Skjøndt Mary i de hjemlige Forhold saae Alt i et nyt Rosenskær, var der dog udenfor Hjemmet Noget, som efter hendes Ophold i England slog

hende paa en alt Andet end behagelig Maade. I gamle Dage var hun ofte i et Par af hendes Omgangskredse blevet kaldt en Snærpe, fordi hun ikke vilde finde sig i den letfærdige Tone, der fandtes mellem de Unge.

»Jeg taaler Intet af det,« havde hun sagt. »Jeg finder det oprørende, at unge Herrer i Damers Paahør tale om, hvad Tid de skal mødes i Figaro eller paa Kasinomaskerader. Det er galt nok, at de ikke holder sig for gode til at blande sig i saadant Selskab; men det er endnu værre, at de tage saa lidt Hensyn til en ung Piges Følelser, at de ikke forskaaner hende for Sligt.«

Hvor de fleste unge Piger vilde have tiet, havde Mary ligefrem bedt de to omtalte Herrer, som ikke kunde blive enige om Tiden, da de skulde mødes i Figaro, om at være saa venlige at gaae ind i en anden Stue, saalænge de førte en saadan Conversation. Hun var blevet svaret med Latter; men uden i mindste Maade at lade sig forbløffe, havde hun fortsat:

»Veed De da ikke, hvad De skylder en Dame? Men, hvis De ikke vil gaae, saa tillad ialtfald mig at komme forbi.« Derpaa var hun gaaet ind i den næste Stue, og havde afslaaet at danse med dem. Hun var da kun sytten Aar.

Hvad der dengang havde slaet hende, slog hende dobbelt efter Opholdet i et Land, hvor en Herre aldrig vilde blive taalt i ordentligt Selskab, hvis han nogensinde ved sin Conversation, eller Opførsel mod Damer, havde gjort Brud paa det

Hensyn, enhver Mand skylder den rettgænkende Kvinde.

En Dag var hun, tilligemed Helga og Carl, bleven indbudt til en saakaldet »ung Middag« uden Dans. De Indbudne bestode mest af de Medlemmer af den yngre Generation, der hælde til, hvad de kalde »den ny Skole«, og som troe, at de gjøre deres Medmennesker, og navnlig Kvinden, som den mest Forurettede, en umaadelig Tjeneste ved at bringe Alt, hvad der er Lavt og Modbydeligt, under Debat. Conversationen havde i nogen Tid flydt paa Tvetydighedens Brakvand, ikke umoralsk nok til at fremkalde Modstand; ikke moralsk nok, til at være opbyggende for nogle af de unge Piger, der uheldigvis hørte til dem, som aldrig kunne høre en tvetydig Bemærkning uden at blive røde i Hovedet. Disse Ungmøer havde allerede en Farve, som de godt vidste var alt Andet end klædelig. Andre derimod gik, maaske for at vise, at de hørte til »den nye Skole« ind paa Alt, og lod, som om de morede sig kosteligt over de »vovede« Historier, som nogle unge Kunstnere opvartede med. Kun Mary sad med flammende Øjne og lyttede. Hun gjorde Alt for at bekæmpe sig; men tilsidt kom der en Ytring fra en ung Kunstner, saa raa, at hun ude af sig selv rejste sig, og slog et saadant Slag paa et lille Bord, som stod ved Siden af hende, at Karaffer og Glas klirrede:

»Se saa! Nu synes jeg, det kan være nok! Er her da ikke en eneste Mand, der har saa meget moralsk Mod, at han tør staae frem, og sætte en

Stopper paa en Samtale, som maa faae enhver ærbar Kvinde til at rødme af Skam?»

En dum Fnisen hørtes fra forskjellige Sider; men en ung Grosserer, som Mary kjendte godt, svarede: »Hvor Frøkenen er hellig! Har De lært det i England?»

»Man behøver ikke at rejse til England for at lære, at det er en Mand uværdigt at fortælle unge Piger Historier, som jeg ikke har andet Udtryk for, end at de er gemene.«

»Aa, de engelske Herrer er vel ikke saa uskyldige, efter de sidste Afsløringer at dømme,« bemærkede Grossereren. »Har de læst »Pigerøverne i London«.«

»Talen er ikke om London,« svarede Mary opbragt. »Hvorledes den moralske Tilstand er der, det hverken veed eller studerer jeg. Kun det veed jeg, at jeg aldrig der har hørt Herrerne debattere Emner af smudsig Natur med Damer. Man har i England Noget, som hedder »gentlemen« — de synes ikke at være tilstede her.«

»Takker!« svarede Grosseren. »Men sig mig, hvorfor skal man altid kun læse og snakke højtideligt om Alt, hvad der er moralsk? Det er foruden at være nederdrægtig kjedeligt, forfærdelig ureelt. Hele Verden er fuld af Svineri; hvorfor kan man ikke lige saa godt være naturlig og tale frit derom?»

»Fordi man besudler sig derved.«

»Men taler man ikke derom,« sagde Kunstneren, »saa tænker man desto mere derpaa; bedre at

spytte det ud og blive af dermed. Desuden tjener det til Advarsel for de Yngre.«

»Det er en mærkelig Anskuelse,« sagde Mary. »Kan Den, der bestandig søler sig i Dyndet, gjøre Andre reen? De, som Kunstner, burde indse, at Menneskene kun forædles gjennem Det, der er ædelt og skjønt. Hvis De skulde oplære en ung Mand til at blive Kunstner, vilde De saa stille alt det Værste i Kunsten frem for ham? Vilde De sige til ham: »Rejs ud i Verden, studér alle de usleste Kunstværker, thi kun derved vil Du udvikle din Sands for det Skjønne?« Troer De ikke, at han ved en saadan Lærdom vilde blive aldeles forkvaklet og ødelagt? Han vilde see saa længe paa raa Motiver, uskjønne Former og grelle Farver, at han tilsidst aldeles mistede Evnen til at forstaae virkelig Kunst.«

»Er Frøkenen Kunstnerinde? Jeg troede at det kun var Musiken, der var Dem dyrebar,« bemærkede Kunstneren.

»Talen er ikke om mig; men iøvrigt kan Malerkunsten ikke være forskjellig fra Musiken i sit Grundprincip, og det veed jeg, at de Mennesker, som ere opelskede paa Kneipemusik, ville aldrig komme til at forstaae, endsige nyde Beethovens Symphonier. Og saaledes maa det være med al virkelig Kunst. Lær først, hvad der er Ædelt, Skjønt og Godt! Lær at elske det, og de vil snart lære at undgaae, hvad der er slet. Den modsatte Lære maa absolut blive den sande Kunsts Ruin.«

Kunstneren kunde ikke nægte for sig selv, at der var Sandhed i den unge Piges Argument;

heller ikke kunde han nægte, at hun vilde være en mageløs Model, som hun stod dér saa stolt og kvik, ene mellem en hél Hær af Modstandere, og maaske for at faae Lejlighed til nærmere at studere hende, svarede han: »Aa, Frøkenen er altsaa Idealist, troer paa en Verden af Feer og Nymphes, en ætherisk Tilværelse af Ellepiger og Havfruer? Det er det, De vill Men husk paa, Frøken, at ved at skabe sig en saadan Verden af Illusioner, bliver det Kvinden, og Kvinden alene, som bliver taget ved Næsen.«

»Troer De, jeg er et Barn?« spurgte Mary stolt.
 »Jeg veed, desværre, fuldt ud, hvorledes Livet er. Men som Kunstner burde De vide, at ligesom en Radering kun faaer Betydning ved velfordeelt Lys og Skygge, saaledes faaer Livet kun Betydning ved de stærke Modsætninger mellem Godt og Ondt. Men De vil have Ondt alene. Naar De gjør en Bemærkning, saaledes som de gjorde for et Øjeblik siden, at Ohnet er uinteressant, fordi han ikke er uanstændig nok; naar De fremhæver det Usleste i den franske Literatur, som det Eneste, det er Umagen værd at læse; naar De haaner, hvad der er reent, uskyldigt og helligt, under Skin af, at De hører til den realistiske Skole, saa siger jeg, at De er lige saa usand og lige saa urealistisk, som Den, der vilde benægte det Slettes Existents. Der findes begge Dele; men hvis De ønsker at være realistisk, saa vær det i Ordets sande Betydning. Drag det Gode frem ved Siden af det Slette; det Rene med det Urene, det Opofrende ved Siden af det Egenkjerlige. Thi der er Godhed, Renhed,

Adel og Opofrelse her i Livet, og de saakaldte Realister har ingen Ret til at benægte eller besudle dem ved at tilskrive disse Egenskaber lave Bevægsgrunde. Giv dem langt hellere Frihed og Luft for at ikke den Tid skal komme, da I, med Øjnene aabne for Eders Skyld, forgjæves ville anraabe Livets lyse Aander, som I selv har jaget paa Flugt.◊

Der var saa dyb en Stilhed, at man kunde have hørt en Knappenaal falde.

Herrerne sad og nød dette Udbrud, ikke fordi de i mindste Maade brød sig om, hvad hun sagde; men fordi de, ligesom Kunstneren, fandt, at Mary i dette Øjeblik tog sig glimrende ud. Hendes høje, ranke Skikkelse i den simple, hvide Dragt; det stolte Hoved, med dets Glorie af gyldent Haar kastet bagover; Øjnene funklende, Haanden udstrakt, som slyngede hun sit Anathema i Ansigtet paa Tilhørerne — Alt dette gjorde, at hun i sin ukunstlede Skjønhed, uden anden Prydelse end sin varme Begejstring, mere saae ud som en Jeanne d'Arc, end en Nutidens Dame. Et Par af Herrerne gjorde omkring og optraadte nu som hendes Riddere. De unge Piger, der havde taget Deel i Debatten, sad og gloede paa deres Helte, for at være rede til enten at briste i Latter eller haane, men de andre Damer tog enstemmig Marys Parti, og bragte Samtalen i et andet Spor. Datteren i Huset, en ganske ung Pige, som havde siddet i en dødelig Angst for, at Nogen af de Ældre skulde komme ind, trak lettet Vejret.

Og Carl — hvor var han?

Han havde den hele Aften siddet aldeles fordybet i Marys Skjønhed, samtidig med, at han inderligt ærgrede sig over det Selskab, hvori hun var kommen. Han havde fulgt Debatten; først ligegyldig, saa med Interesse, fordi hun blev ind- dragen deri. Men det var gaaet ham, som den unge Kunstner: han var blevet betaget af hendes Begejstring og Skjønhed, og han havde vovet det farlige Experiment, ikke at komme hende til Hjælp, fordi han vilde see, hvorledes hun selv kunde klare Situationen. Aandeløs havde han lyttet til hvert Ord. Aldrig havde han været saa overvældet af sine Følelser. Han ærede, beundrede, ja næsten forgudede hende for hendes moralske Mod, hendes kjække Holdning, og da hun nu, efter at have talt ud, vendte sig mod ham, saae han paa hende med et saadant Blik, at hun rødmede slog Øjnene ned; men i samme Øjeblik foer hendes Tanker langt bort — hun syntes at see Howes rolige Smil.

Hvad vilde han have sagt, hvis han havde været her? Sikkert, at saalænge hun ikke kunde udtale sine Anskuelser med Ro, skulde hun, hvis hun ønskede at fremme sin Sag, hellere tiet stille. Hvad kunde det overhovedet nytte, at hun havde talt? Kunde hun reformere Tidsaanden; og dog, naar ingen Mand vilde prøve derpaa, hvorfor skulde hun saa ikke gjøre det? Debatten havde efterhaanden naaet et Punkt, hvor Ingen upaataalt burde lade den fortsættes. Hvorfor havde Carl tiet? Hun kjendte En, som vilde have grebet ind, længe før hun blev nødt at gjøre det. Jo, hendes Harme havde været berettiget! Howe vilde have givet

hende Ret; men hvorfor kunde hun aldrig lære at beherske sig? Blot han dog undertiden vilde blusse op, som hun! Forløbe sig, blot en lille Smule, saa at hun ikke altid maatte føle sig saa forfærdelig lille lige over for ham!

Og dog — vilde hun have ham anderledes? Hun smilede og rødmede til Svar. Hun havde igjen hævet Øjnene. De mødte Carls Blik; men hun tænkte kun paa Howe, rejste sig og gik hen til Helga, som sad bleg og anstrængt, og spurgte, om hun ikke hellere vilde tage hjem.

I det Blik, Mary havde heftet paa Carl, medens hun tænkte paa en Anden, havde han troet at læse en Vished, som han havde længtes efter i Aar. Nu endelig, var hans Ventetid tilende, og Alt vilde klares, endnu før hun rejste tilbage.

Syv og tredivte Kapitel.

Den følgende Dag sad Mary og øvede sig, da Carl kom. I Stuen ved Siden af, skjult af Portiøren, laa Helga paa Sofaen. Hun vildt rejse sig og gaae ind i Dagligstuen; men ved at høre Carls Stemme lagde en dyb Rødme sig over hendes Ansigt, og medens hun ventede paa, at det forræderiske Blod skulde lægge sig, blev hun ufri-

villig Vidne til en Samtale, som næsten fik hendes Hjærte til at staae stille.

Carl var ikke af de Mennesker, som fatte en Beslutning og saa lader den falde. Den foregaaende Aften havde han besluttet at aabne sit Hjærte for Mary, og saa maatte ingen Tid spildes med unyttige Gisninger og Betragtninger. Med uforsagt Mod, som en Soldat, der rykker i Marken uden at blinke eller se tilbage, gik han lige løs paa Sagen, skjøndt han vidste, det gjaldt Liv eller Død. Han tog Marys Haand i sin og sagde med rolig Stemme:

»Mary, Du veed, hvorfor jeg er kommen; der behøves ikke mange Ord mellem os. Du veed, at jeg har elsket Dig lige fra Dreng af; jeg har hidtil ofte tvivlet om din Kjærlighed til mig. Tilgiv min Mistillid! Nu er Alt klart, nu veed jeg, at Du vil elske mig som din Husbond.«

Saa aldeles uventet kom denne Erklæring, at Mary ikke kunde fremføre et Ord. Men da det gik op for hende, hvad han havde sagt; da hun ved sin Kjærlighed til Howe forstod, hvilket Slag hun maatte tildele ham, Barndomsvennen, brast hun i Graad.

Et isnende Pust, Noget, der lignede Død, gik gennem Carls Hjærte. Behøvede han andet Svar? Sagde ikke hver Taare tydeligere end Ord, at hun ikke elskede ham? Og dog, saa stor var hans Kjærlighed til hende, at han i det første Øjeblik mere tænkte paa hendes Taarer, end sin egen Fortvivlelse.

Med sitrende Stemme sagde han: »Elskede Mary, Du maa ikke græde! Jeg kan taale Alt;

kun ikke at se Dig bedrøvet. Tænk ikke mere paa, hvad jeg sagde; det var en Drøm — en dejlig Drøm! Nu er Alt forbi! Saa lad os« — — han standsede, rejste sig for at gaae. Ved Døren vendte han sig og saae paa hende; men ved Tanken om at skulle miste hende, kunde han ikke beherske sig længere. Han gik tilbage, greb hendes Hoved mellem sine Hænder, og trykkede et Kys paa hendes Pande.

»Tilgiv mig, Mary; men jeg elskede Dig saa inderligt! Du var mit Bedste paa Jorden; nu ligger Alt tomt og glædeløst for mig.«

Overvældet af sin Sorg, kastede han sig paa en Stol og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Mary knælede ned foran ham, hun drog hans Hænder bort:

»Carl, kjæreste Carl! Tal ikke saaledes! Du veed ikke, hvor grænseløs ulykkelig jeg er. Du veed, jeg har elsket Dig som en Søster, og saaledes elsker jeg Dig endnu, og vil altid elske Dig.«

Hun skjulte Ansigtet ved hans Knæ, han lagde sin Haand paa hendes Hoved:

»Hvis jeg venter, Mary, troer Du saa, at det maaske engang vil komme?«

»Nej! Jeg kan ikke give Dig Haab — — jeg elsker en Anden.« De sidste Ord kom som et klangløst Pust over hendes Læber. »Men din Veninde, din Søster vil jeg være — Mere kan jeg ikke.«

Carl rejste sig heftigt:

»Nej, Mary, Alt eller Intet! Jeg er ikke en Kvinde, som kan lules til Ro med lunkne Ord.

Jeg er en Mand, og en Mand med stærke og dybe Følelser. Hvor jeg elsker saaledes, som jeg har elsket og endnu elsker, dér maa jeg besidde. Du maa enten blive min, ene min, eller vi maa skilles. Alt maa brydes mellem os! Jeg har Intet tilovers for den Kvinde, som har leflet med mine bedste Følelser, og som, naar hendes Spil er vundet, tilkaster mig et: »Jeg vil være din Søster, din Veninde!« ret som man kaster et Been til en Hund! Mellem os er Alt forbi! Glæd Dig saa over din Sejer!«

»Carl! Carl! Hvor kan Du tale saaledes!« hulkede Mary. »Du veed, at Du er uretfærdig. Jeg har aldrig leflet med dine Følelser, aldrig gjort eller sagt Noget, som kunde faae Dig til at troe, at jeg elskede Dig anderledes end jeg gjør. Men hvis Du virkelig elsker mig, hvorledes kan Du da sige saa grusomme Ord, der jager som en Kniv igjennem mig?«

Carl strøg sig med Haanden over Panden, som vilde han forjage de mørke Tanker.

»Ja, Du har Ret. Jeg veed næppe selv hvad jeg siger; det var Jalousi over at høre en Anden besidde, hvad jeg har kæmpet for mit hele Liv. Tilgiv mig de bitre Ord; det var Fortvivlelsen, der dikterede dem. Men lad os alligevel skilles som Venner! Farvel! Gid al Lykke følge Dig!«

Han trykkede hendes Haand; men i Døren vendte han sig atter:

»Hvis Du en Dag skulde trænge til en Ven, Mary, trænge til Kjærlighed, saa kom til mig; thi skjøndt jeg sagde, at Alt maa være forbi mellem

os, saa staaer det dog ikke i min Magt at forjage Dig af mit Hjærte. Jeg vil ikke see Dig mere denne Gang. Skriv heller ikke til mig, før jeg skriver til Dig; men skulde Sorgen engang banke paa din Dør, saa kom til mig, og Du skal mærke, at der er en Mand, som elsker Dig over Alt paa Jorden. Maaske vil Du da forstaae, hvor dyrebar Du var mig. Endnu engang, Farvel, og Himlen bevare Dig for nogensinde at lide, hvad jeg lider i dette Øjeblik!«

Endnu et langt Blik, og han var borte.

Mary kastede sig paa Sofaen og græd heftigt. Da blev et lille iskoldt Ansigt presset mod hendes:

»Jeg hørte Alt, tilgiv mig, jeg kunde ikke rejse mig.«

»Helga!« Mary rejste sig hurtigt; men blev aldeles forfærdet ved at see hende blegere end ellers, Øjnene næsten stive, Læberne blaa og krampagtigt sammenpressede.

»Helga, hvad er det?«

»Carl!« hviskede hun, og gjemte sit Ansigt ved Marys Bryst. En forfærdelig Angst skød op i hende — var det Det, som gjorde Helga saa syg og ussel?

»Min stakkels, lille, elskede Søster!« og hun knugede hende i sine Arme. Helga sitrede som et Espeløv, og hviskede saa sagte, at Mary maatte anspænde hver Nerve for at høre hende: »Kan Du aldrig elske ham?«

»Nej, aldrig som min Mand, men —« føjede hun til med et opmuntrende Smil, »jeg rejser nu bort igjen, og hvem veed? Maaske Carl da kan lære at

indsee, at der er en anden ung Pige, langt bedre, langt værdigere end mig, og som kan gjengjælde ham al hans varme, dybe Kjærlighed.«

En svag Rødme foer over Helgas Kinder; men hun rystede paa Hovedet:

»Nej — men naar blot Du engang kunde komme til at elske ham. Det vilde gjøre mig saa lykkelig; jeg kan ikke udholde Tanken om, at vide ham fortvivlet.«

Store Taarer løb ned ad Marys Kinder. Hun holdt Helga tæt i sin Favn, og i lang Tid sad de tæt sammenslyngede, uden at sig et Ord, hver især med Hjærtet for fuldt til at tale. Helga saa bleg og lidende, som om der kun behøvedes et Vindpust for at føre hende bort; Mary blomstrende i hele Ungdommens Fylde og med et Udtryk som viste, at der selv i hendes Taarer og søgmodige Udtryk skjulte sig en indre Lykke, der som en Vaarsol overstraalede hendes Smerte.

Denne Begivenhed kastede en Skygge over de sidste otte Dage, og skjøndt det næsten var tungere at skilles fra Faderen og Helga, end første Gang, var hun dog glad ved atter at vende tilbage til England, hvor Kunstens og Kjærlighedens Sol skulde gaae op.

Baade Mr. og Mrs. Howe modtog Mary med stor Venlighed. De havde faaet den unge Pige inderlig kjær og savnet hende meget. Mary saae deres Glæde, og hendes Hjærte bankede hurtigere derved; dog fik hun snart Andet at tænke paa end sin Kjærlighed. Skjøndt hun ikke kunde hengive sig til Drømme om ham, hun elskede, saa gav

Tanken paa ham hende fornyede Kræfter, og naar hun i gamle Dage havde tænkt sig paa Hæderens Tinde, omgivet af en beundrende Menneskeskare, saa var nu Alle smeltede sammen til en Eneste — for hans Skyld arbejdede hun fra Morgen til Aften; til hans Hjærte maatte hun synge, lægge alt det Bedste, hun ejede, for hans Fod.

»Det er ikke ganske som den Dag i Faust,« sagde Professor Heinrich, og Mary anstrængte sig dobbelt, tænkte, om det var saaledes, Howe vilde synes om det; men Mr. Heinrich rystede paa Hovedet:

»Det er godt — men det er ikke hende.«

Otte og tredivte Kapitel.

Den store Dag, da Mary skulde debutere, var kommen. Klokken var Fem; men Mary sad endnu i Dagligstuen. Hun maatte vente til Howe kom hjem; hun maatte have blot et Ord fra ham, før hun kjørte afsted. Han havde været saa oprømt om Morgenens, havde været venligere mod hende end nogensinde, havde givet hende et lille Bundt Violer, som hun sad med i Haanden. Han var gaaet ud lige efter Lunch, saa han maatte snart komme hjem.

Lige over for Mary sad Mrs. Howe. Hendes Øjne hvilede ofte spørgende paa den unge Pige, og da hun saa Mary halv ubevidst presse Violerne mod sine Læber, kom der et ængsteligt Udtryk i hendes Blik. Fordybet i sine Drømme anede Mary næppe Mrs. Howes Nærværelse. Nu hørte hun en Vogn standse. Klokken ringede, hun lyttede — jo, det var ham! Saa havde hendes Venten dog ikke været forgjæves. Lidt overtroisk, ansaae hun det for et godt Varsel.

Rødmende af Glæde vendte hun sig om mod Mr. Howe, som kom sturtende op ad Trappen og ind i Dagligstuen. Aldrig havde Mary seet ham saa straalende oprømt — kunde det være den samme Mand?

»Moder, vil Du gaae ned et Øjeblik?« — Mrs. Howe rejste sig tøvende — Mary og Howe var alene.

»Der er Noget, jeg maa sige Dem, Frøken Lund,« sagde han, idet han gik hen imod hende; »jeg vilde have ventet til i Aften, men jeg kan ikke.«

Marys Hjerte bankede, som skulde det briste. Hun behøvede al sin Sjælsstyrke, for ikke at kaste sig for hans Fod, førend Ordet, som skulde besegle hendes Lykke, blev udtalt.

»Maa jeg tale? Er det ikke egenkjerligt paa en Dag, hvor Deres Tanker maa være saa opfyldte af den forestaaende Debut? Vil De høre paa mig?«

»Ja,« hviskede Mary.

»Jeg er bleven forlovet med den unge Pige, som jeg i aarevis har elsket. Hun er kommet

her tilbage med mig. Jeg haaber, De vil komme til at holde af hende; ja, jeg er vis derpaa.«

Ikke en Lyd kom over Marys Læber. Hun besvimeede ikke, græd ikke, skiftede ikke engang Farve — kun de stakkels Violer faldt knuste ud af hendes Haand. Mrs. Howe kom i samme Øjeblik tilbage. Hun saae ængsteligt paa dem; hun havde kun været borte et Par Minitter og haabede at komme tidsnok til at forhindre den Forklaring, som allerede havde fundet Sted.

Der var Intet at see paa Marys Ansigt; men Violerne laa som et Vidne, at hun kom for silde.

»Hvor er Edith?« spurgte Mr. Howe.

»Hun vil først klæde sig om. Mary, troer Du ikke, Du maa gaae op for at gjøre Dig færdig? Professor Heinrich maa være her om et Øjeblik.«

Mr. Howe greb hendes Haand.

»Kjære Frøken, jeg ønsker Dem alt Held, Gid De i Aften maa vinde den Lykke, De saa saa længe og inderligt har higet efter.«

Ordene lød som skærende Ironi; men hun svarede ganske roligt: »Og maa jeg ønske Dem alt Godt i Anledning af den Lykke, De har fundet.«

Mrs. Howe havde ikke sine Øjne fra Mary. Hun følte det, og med et muntert Smil til hende gik hun op paa sit Værelse. Men en Kvinde skuffes ikke let. Uden at hendes Søn mærkede det, tog hun Violerne op; hver Blomst var knust, al Duft var borte. Med en ængstelig Moders Æmhed gik hun ovenpaa, holdt sig i Nærheden af Marys Værelse, lyttede nu og da i Angst; men der var Intet at høre uden Skabe, som bleve lukkede op,

Skuffer, som skubbedes ind, og et Kvarterstid efter kom hun ned, hyllet i Shawl og Slag.

Mrs Howe gik hende imøde og kyssede hende:

»Gud give, at det maa gaae Dig godt,« sagde hun, og en Taare blinkede i den gamle Dames Øje, idet hun kyssede hende.

Mary gjengjældte ikke Kysset.

»Intet Haab, men ingen Svaghed! Jeg behøver al min Kraft!« sagde hun ved sig selv.

Hun nikkede venligt og ilede saa ned til Vognen, som allerede holdt ved Gadedøren. Der stod Mr. Heinrich, hyllet i sin blaa, italienske Kappe, og med et besynderligt, halvt spændt, halvt ængsteligt Udtryk i sit Ansigt.

»Tag disse Mosroser, Barn,« sagde han, »jeg veed, at det er Deres Yndlingsblomst. Det er en gammel Vens fattige Gave; men Livet vil bringe Dem rigere Roser — Kjærlighedens og Kunstens.«

Mary tog Buketten og bøjede sit Ansigt over den. Mr. Heinrich hjalp hende i Vognen, og afsted rullede den, snart i Mørke, snart glimtvis oplyst af Gaslygternes Skin. Naar dette pludselig faldt ind gennem Vognruden og kastede sit Streiflys hen over hende, syntes Mr. Heinrich, at hun saae ud som en Søvnjænger, og ængstlig greb han hendes Haand:

»Mod! Mod!« hviskede han. »I Aften staaer Alt paa Spil — men De vil sejre!«

Mary trykkede taus hans Haand, og da Mr. Heinrich noget efter fulgte hende ind i Foyeren,

glædede han sig over sin gamle Blomsterhandlers Akkuratesse. Han havde jo ogsaa bestemt lovet ham at dugge Roserne, før de sendtes afsted.

Udenfor »Covent-Garden«, var der en Skraalen, en Skrigen, en Rullen af Vogne, en Trampen af Fødgængere, en Trængsel af Nysgjerrige ved alle Indgangene, for at se de elegante Damer stige ud af Vognene. Alle Billetter vare udsolgte. En udenlandsk Debutantinde er en Sjældenhed i London, hvor man helst engagerer Sangere og Sangerinder, som først have hentet deres Laurbær andetsteds.

Der havde været Audiens hos Dronningen, og som det var Skik og Brug for nogle Aar siden, fremviste alle de unge og gamle Damer, som vare blevne præsenterede og havde kysset Hendes Majestæt paa Haanden, deres pragtfulde Atlaskes Hofdragter for hele Covent-Gardens Publikum.

Logerne og Gulvet vare besatte med elegante, juveelbesaaede Damer, imod hvilke Herrerne i deres sorte, nittende Aarhundredes Kostumer toge sig ud som Kornkrager i et Rosenbed. At der var noget særligt Tillokkende i Aftenens Program, kunde man mærke derpaa, at næsten Alle vare mødte saa betids, at første Akt ikke, som ellers, blev forstyrret af Dem, der kom for silde. Men Ingen kjendte eller havde hørt Tale om Mary — »en Elev af Heinrich« det var Alt, hvad man vidste om hende; men det betød Meget.

De fleste Tilstedeværende, som hørte til »society«, havde hver Saison hørt »Faust« mindst tre Gange. Det hører med til Londonerlivet at tage Loge i »Operaen«, enten det er de Paagjældende en Plage at høre Musik eller ej, og i Reglen tager man det Hele med aristokratisk Blaserthed, naar ikke Christina Nilsson, Trebelli eller Patti er der, for at sætte Bevægelse i En. Men i de andre Etager sad »Massen«, der repræsenterede Kritik, Fornøjelse og Uforvænthed. Fra disse Regioner udgik den offentlige Mening, dog ikke altid videre kritisk; thi naar en høj Sopran blot med en vis Bravour forstod at udslynge et hvinende Slutnings-C, og Bassen at støde sine Brøl dybere og dybere, indtil Mellemgulvet med et »Bum« afslog at lade sig bearbejde længer, saa hørtes der en saadan Trampen og Klappen, at alle tilstedeværende Sko- og Handskemagere sad i henrykt Beregning over den lidte Skade.

Denne Aften var Alt spændt Forventning, og da Mefistopheles forsvandt for at give Faust Lejlighed til Mødet med Margaretha, begyndte Silkekjolerne at rasle, Ryggene at rettes, og Kikkerterne at stilles. Der var saa tyst, da Mary kom ind paa Scenen, ung, smuk, næsten barnlig; men saa lød der en Mumlen gennem hele Huset, og da hun med sin klangfulde Stemme, simpelt, ligefremt gav Faust Svaret:

*»Jeg er ej skøn, ej heller Frøken,
Og jeg behøver intet Følge paa min Vej!«*

da blandede Parket og Loger deres Bifald med de øvre Etagers, og som en Høststorm rungede det gennem Huset.

»Er det hendes eget Haar?« spurgte en ung Dame, som selv havde den Fordeel at kunne lægge sit paa Toiletbordet om Aftenen. »Hendes Liv er meget for tykt,« svarede hendes Nabo, som selv gispede i et nitten Tommers Pandstersnørliv. Der blev hysset ad dem — overalt var Nysgjerrigheden forvandlet til Interesse, og under almindelig Opmærksomhed, blandet med en vis Spænding, rullede Tæppet op for tredie Akt.

Ja, saaledes tænker man sig en Margaretha! Et ungt Barn, uskyldigt, sorgløst; en vaagnende Undren over den Fremmede, som hun har mødt, Angsten forvandlet til en nysgjerrig Glæde ved at mønstre Juvelerne, hendes naive Henrykkelse ved at opdage, hvor kjøn hun egentlig er, Skrækken over at blive opdaget af Martha, det andet Møde med Faust, hele denne berømte og skjæbnsvangre Havescene, Alt, hvad der fulgte efter, blev sunget og spillet saaledes, at Kritikken tav — det var ikke længere Skuespillerinden, Sangerinden, man havde for sig — det var Margaretha selv, i sin Uskyld, Kjærlighed og Fortvivlelse. Man levede med hende, jubledede med hende, græd med hende — det var et af Livets tunge Sørgespil, gjengivet med al den Skjønhed og Sandhed, som en sorgfuld Kvinde rummer.

Var det Spillet? Var det Stemmen? Var det den ydre Skjønhed eller alt Dette tilsammen? Ja, og Nej; thi den egentlige Fortryllelse laa netop deri, at Mary i dette Øjeblik var Den, hun fremstillede. Som hun den Dag, i den enkelte Scene, havde glemt sig selv, saaledes glemte hun nu, hvor og

hvem hun var — hun huskede kun sin Skjæbne — Ogsaa hun havde fundet sin Faust.

Hele Theatret rungede af Bifald og Jubel. Atter og atter blev den unge Sangerinde kaldt frem, Orkestret faldt i med Fanfare, selv den mest feterede Primadonna kunde ikke have ønsket sig en mere fuldendt Triumph. Mary hilste til Højre og Venste. I »den grønne Stue« var der Mænd af alle Rangklasser, som ønskede at blive forestillede og bringe hende deres Hyldest. Hun hilste, smilede og lo; men nu, da Forestillingen var forbi, og hun var vendt tilbage til Virkeligheden, førte denne en skærende Smerte med sig. Saa hastigt, det var hende muligt, trængte hun sig gjennem Stimlen og gik op paa sit Paaklædningsværrelse.

Professor Heinrich bød hende sin Arm og fulgte hende. Da de stod udenfor hendes Værelse, tog han en Ring af sin Finger og gav hende den.

»Vil De bære denne til Erindring om en gammel Mand, hvis sidste Dage De har farvet med hans Ungdoms Drømme?«

Overvældet lagde Mary sit Hoved mod hans Skulder; hun kunde ikke tilbageholde en krampagtig Hulken. Han trykkede et Kys paa hendes Pande:

»Al Velsignelse følge Dem, kjære Barn! Gid De paa Deres nye Bane maa finde den Lykke, som jeg har søgt efter, men kun fundet to Gange i mit Liv — den Gang, jeg hørte Hende, og nu i Aften.«

Mary skyndte sig ind i sit Værelse, ude af Stand til at beherske sig længere; men der ventede Trebelli og Christina Nilsson, som begge paa den venligste Maade bragte deres Lykønskning til den unge Debutantinde. I ethvert andet Øjeblik vilde en Hyldest fra saa fejrede Sangerinder, som disse, have gjort et meget dybt Indtryk paa hende. Nu længtes hun kun efter at komme afsted.

Først meget seent kom Mary hjem. Mr. og Mrs. Howe toge imod hende nede ved Gangdøren; de vare begge bevægede over den Triumph, de havde været Vidne til. Men Mary, som i dette Øjeblik var misundt af Hundreder af unge Piger, stod iskold, bleg som et Lig.

»Aa, Arthur, sig til Pigen, at hun strax tænder Kaminen i Marys Sovekammer.«

»Nej Tak, Mrs. Howe, ikke der. Maa den blive tændt i Dagligstuen, og maa jeg sidde der blot en halv Timestid, før jeg gaaer i Seng?«

»Nen Du maa da have Noget at spise? Bordet er dækket.«

»Nej Tak, jeg kan Intet spise. Maa jeg sidde blot et Øjeblik alene og hvile mig; jeg er for træt til at sove?« og uden at vente paa Svar gik hun ovenpaa. Mrs. Howe saae efter hende og gik saa med et Suk ind i Spisestuen, hvorhen Arthur allerede havde skyndt sig og nu sad straalende og lykkelig ved Ediths Side.

Mary satte sig i en Lænestol ved Kaminen, og stirrede paa Flammerne, som gule, røde og blaa snoede sig gnistrende om det tørre Brænde; men snart blussede de op i et livligt, muntert

knitrende Baal. Prince laa paa sin Yndlingsplads, Kamintæppet, men var for søvrig til at rejse sig for at byde Mary Velkommen; dog nu, da den uvante Sommernydelse, Ilden, lystigt blussede op, vaagnede den, rystede sin laadne Pels, og, ret som om den anede Uraad, rejste den sig og pressede Hovedet mod Marys Knæ og saae op paa hende med sine store, brune, melankolske Øjne. Mary slyngede Armene om dens Hals.

»Kjære, gamle Prince! Saa Du elsker mig dog? Ja, elsk mig, elsk mig! — jeg kan ikke leve uden Kjærlighed.« Stønnende, men uden en Taare, lænede hun sig tilbage. Hunden gned sig mod hendes Knæ, som vilde den give Svar paa hendes Bøn. Gamle, kjære Minder væltede ind paa hende — hun vilde, men kunde ikke forjage dem. Et for et gjentog hun Alt, hvad Howe havde sagt siden den Dag, da han havde kuet hendes Trods. Hvormange Gange vare Ordene ikke gjentagne før, og med den Betydning, som hun helst vilde lægge i dem? Vant til at betragte dem i det Lys, forstod hun ikke nu, hvad han havde meent. Havde han været en hjærteløs Kurmager? Nej! Hun afviste denne Tanke med Afsky. Hun saae hans mandige, smukke Skikkelse, hørte hans fulde, dybe Stemme, saae hans venlige Smil. Forgudelsen gjorde ham til en Heros i hendes Øjne. Hun tænkte paa den Dag, hun havde reddet hans Liv. Hvad hun havde gjort dvælede hun ikke ved; hun følte kun atter hans Arm om sit Liv, hans Hjærte banke mod hendes.

»Ak, Arthur! Hvorfor gjorde Du det, naar Du vidste, hvor jeg maatte komme til at lide derved?« Hun bredte Armene ud for at favne en Skygge, en Drøm! Kunde hun dog blot græde, blot en eneste Taare; det vilde give hendes Sorg Luft. Nu laa den som en Jærnvægt paa hende. Hun hørte Døren gaae; derpaa en blid Stemme, som bad: »Miss Lund! Mrs. Howe har sendt mig med et Glas Vin. Hun siger, De maa drikke det.«

Mary vendte sig ikke. Hun hørte, at det var en Fremmed; vidste, at det maatte være Edith.

Det var altsaa hende — hende den Lykkelige, hende, den Elskede, som havde bragt Skam, Sorg og Fortvivlelse over hende! Aa, hvor hun hadede denne unge Pige! Hvad var hendes Fortjeneste, at hun skulde hæves saa højt over hende? Anede hun, hvad Kjærlighed var? Vidste hun, hvorledes et Menneske, som hun, fuldt af saa mange modstridende Følelser, var istand til at elske, forgude, ja ofre Livet for den Mand, som nu tilhørte en Anden? Nu vidste hun, at hun vilde ofre endog en glimrende Fremtid for ham; leve med og for ham i Fattigdom, Ydmyghed og Forglemmelse af hele Verden, hvis han forlangte det.

Nej, Edith kunde ikke elske saaledes! En Natur, som Marys, giver Alt. Har hun een Gang givet sig hen, saa maa hun gjenelskes, eller hendes Hjærte maa breste! Og nu stod den Anden der, maaskee i hoverende Glæde. Hun maatte kunne see den Sjælekval, som gjennemisnede hele hendes Legeme; thi hun formaaede ikke at rejse sig; kunde ikke smile og snakke, som hun havde gjort for et

Par Timer siden. Masken var kastet — og det martrede Hjærte krympede sig, aabent for Alle.

Edith saae forfærdet paa det blege, fortrukne Ansigt. Havde hun ikke vidst det, vilde hun ikke have troet, at det kunde være den samme unge Pige, som for et Øjeblik siden havde spillet Margarethas Parti. Hvert et Træk var fordrejet. Hun lagde sin Haand blødt paa Marys Skulder; men denne rystede den af, som bidt af en Slange.

»Gaa bort! Lad mig være alene!«

Men Edith knælede ned ved Siden af hende og lagde atter sin Haand paa Mary:

»Prøv paa at drikke denne Vin; det vil gjøre Dem godt. De seer saa lidende ud. Er De syg? Sig mig, hvad jeg kan gjøre for Dem?«

Stemmen klang blød, ja sympathetisk i Marys fine, musikalske Øren; uvilkaarligt vendte hun sig mod Edith. Deres Øjne mødtes. Ediths kjærlige, dybe Blik hvilede paa Mary. En Skjælven gik gjennem hende — dette altsaa var den unge Pige? Med sit skarpe Blik saae hun strax, at dette var ingen stolt, hoverende Rival. Hun vilde dog ikke see hende; men der var Noget, som fængslede hende mod hendes Villie. Hun saae, at dette var en ung Pige med et højt, et ædelt Sind, en Kvinde, som maatte have lidt meget, grædt meget; thi ikke engang hendes Lykke havde formaaet at borttage de Linier, som Sorgen havde tegnet. Nu begyndte hun at forstaae det. Her havde hun ved sin Side en fælles Lidende, som maatte kunne føle med hende, og ved en pludselig Tilskyndelse, mægtigere

end hun selv, drog Mary hende ind til sig, knugede hende heftigt og hviskede:

»Edith, vil De elske mig for hans Skyld?«
Edith trykkede til Svar et Kys paa Marys Læber, og et Øjeblik sad de Arm i Arm; men selv nu formaaede hun ikke at fælde en Taare, medens de løb frit ned ad Ediths Kinder. Hun havde i et Nu læst Marys Hemmelighed. Den var allerede Slangen i hendes Paradis; men hvad hun havde læst bevarede hun med en sand Kvindes Takt dybt i sit Indre, ikke engang til Arthur sagde hun et Ord.

Mary fattede sig først, skød blidt Edith fra sig, og da hun saae Taarerne løbe ned ad dennes Kinder, sagde hun venligt: »Taarer duer ikke for en Brud. Vi maa have Smil; thi de breder Solskin over alle Dem, som lide.«

Hun pressede endnu engang sine Læber mod Ediths: »God Nat! Nu gaaer jeg i Seng. Bed Ham, hvis Liv er Kjærlighed, om, at jeg maa glemme min.«

Ni og tredivte Kapitel.

Da hun blev alene i sit Værelse, sank hun om. I Fortvivelse vred hun sine Hænder, rejste sig og gik op og ned ad Gulvet; men Taarerne vilde ikke komme. Blodet susede i hendes Tindinger,

saa blev hun iskold, saa atter varm, som skulde hun kvæles. Hun gik hen til Vinduet og skød det op. Stjernerne blinkede saa venligt ned til hende. Hun lænede sig mod Karmen og saae paa dem.

Mange Barndoms minder, som hun i aarevis ikke havde tænkt paa, begyndte at dukke op. Hun huskede, hvorledes hun som Barn aldrig vilde gaae i Seng, før hun havde seet op mod Himlen, om der var Stjerner; hvorledes hun, naar den var mørk og overtrukken, altid havde troet, at Gud var vred paa hende, skjøndt hun ofte ikke vidste hvorfor. Hvorledes hun, naar hun havde været uartig, havde skammet sig og slet ikke vilde see efter Stjernerne, men var gaaet i Seng i Graad. Saa havde en Stemme begyndt at tale til hende. Hun havde stoppet Ørene. Dengang vidste hun endnu ikke, at Stemmen kom fra det Indre; men den var blevet ved at lyde, og hun kunde ikke falde i Søvn, før hun var staaet op igjen, og paa sine smaa, bare Fødder gaaet hen til Vinduet, krøbet op paa en Stol, stukket Hovedet ind foran Rullegardinet og bedt Stjernerne om Forladelse. Saa var hun atter krøbet i Seng og strax faldet i Søvn.

Hvor var nu den Gud, som den Gang havde hjulpet hende? Hun havde tænkt meget lidt paa ham; kun naar hun en sjælden Gang havde haft en alvorlig Samtale med Howe, havde hendes Samvittighed rørt sig. Dog, hvortil behøvede hun en Gud? Hun havde været lykkelig, ham foruden. Men nu? Hvad vilde hun ikke have givet for sin

Barnetro, blot at kunne kaste al sin Sorg fra sig. Hun prøvede paa at bede; men et Ansigt kom bestandig imellem. Hun troede, at hun laae for Guds Fod, men det var for Howes; hun troede, hun bad Gud om Styrke, og hun tryglede Arthur om Kjærlighed. Hun rejste sig, strakte Hænderne op mod Himlen, med Øjnene stift heftede mod Stjernerne, og hun tænkte paa en stjerneklar Tur, hun havde vandret med ham nede i Cornwall, hvorledes, han havde forklaret hende saa Meget om disse Kloder, som hun Intet havde vidst om før. Hvor mystiske og vidunderlige bleve de hende ikke, som alle andre af Universets Undere, ved nærmere Studium. Nej, hun kunde ikke bedel! Hvor hun stod og hvor hun vendte sig, saae hun kun En, tænkte kun paa En, længtes kun efter En.

Hun hørte Trin nærme sig sin Dør; det maatte være Mrs. Howe. Hun rettede sig ivejret. Alt hvad hun havde tilbage var hendes Stolthed, og hverken han eller hans Moder maatte nogensinde ane hendes Lidelser. Hun vilde begynde at tage sin Kjole af, for at det skulde see ud, som om hun var ifærd med at gaae i Seng; men hendes Fingre famlede krampagtig mellem Folderne; hun kunde ikke. Nu aabnedes Døren, saa lukkedes den sagte igjen. Hun vendte sig ikke; stod stiv, støttet mod Vinduet, med Øjnene heftede ud i Rummet.

»Mary!«

Hun klyngede sig til Karmen for ikke at falde. Alt i Stuen syntes at bølge — det var som om Afgrunde gabede rundt om hende, og hun, svimmel over de skrækkelige Dyb, maatte kaste sig deri.

»Mary!« hørte hun igjen. Hun vendte Hovedet; dér stod Mrs. Howe, selv saa bleg, med taarefyldte Øjne, og Armene strakte ud imod hende.

»Mary!« gjentog hun atter. Hvor var nu hendes Stolthed? Hun vaklede, strakte Armene mod hende, kastede sig til hendes Bryst og brast i en voldsom Graad.

»Stakkels, stakkels Barn! Ak, jeg frygtede det hele Tiden; men hvad kunde jeg gjøre? Jeg har prøvet paa at tale, men Du forstod mig ikke. Det er haardt, forfærdelig haardt! — Arthur har været meget uforsigtig.«

»Nej, sig Intet om ham. Han saae det ikke! Forstod det ikke!«

»Ja, Du har Ret, Barn; han saae det ikke, og han seer det ikke, aner det ikke endnu!«

»Og han maa ikke; sig Intet!«

»Hvor kan Du tro jeg vilde?«

»Mrs. Howe, hvad skal der blive af mig? Sig mig, hvorledes jeg skal bære det? Jeg veed det ikke — jeg har Intet mere at hælde mig til! Han var mit Alt, min Afgud, mit Haab, min hele Fremtid! Jeg tilbad ham, ja, jeg havde ingen Gud uden ham, og jeg syntes, det var min Ret at blive saaledes elsket igjen. Han har saa ofte sagt:

»Elsk!« og Du maa blive elsket.«

»Ja, men der er en anden Kjærlighed end netop den mellem en Elsker og hans Elskede. Her i Livet maa især vi Kvinder ofte nøjes med denne køligere, men ikke mindre rene Kjærlighed, som kaldes Venskab. Men i hvad Form vi end elske, maa vi altid elske saaledes, at vi ikke tænker paa

os selv — fordrer vi Gjenkjærlighed som en Ret, slipper den fra os. Vi maa klynge os til hinanden, læne os til hinanden, elske til alle Tider med hele vor Sjæl, uden at trættes eller tabe Modet. Tro ikke, at vi nogensinde kan give for Meget; men vi har ikke Lov til at lade vor Kjærlighed komme mellem os selv og vor Gud.«

»Men hvorledes kan man forhindre det? Jeg formaaer ikke at jage hans Billede fra min Sjæl. De veed ikke Alt, hvad der er foregaaet mellem os. Det var ham, som bøjede mig, ham som aabnede en bedre og lykkeligere Verden for mig. Jeg prøvede paa at hæve mig selv til ham. Hvem har jeg nu at leve for, naar jeg ikke maa leve for ham? Han var min Lykke — nu har han knust den, og at leve er en Kval.«

»Kjæreste Mary, tal ikke saaledes! Husk, at jeg er hans Moder!«

»Ja, De er hans Moder. Lad mig kalde Dem Moder; jeg har jo ingen anden. Jeg har saa ofte gjort det i Tankerne — De var en anden Moder for mig.« Hun greb Mrs. Howes Haand og trykkede sine hede Læber mod den:

»Men De elsker mig endnu, skjøndt han ikke gjør det, ikke sandt? Jeg elsker selv saa meget, at jeg maa elskes. Før jeg kjendte ham, vidste jeg ikke hvad Kjærlighed var. Han lærte mig det; han har jo lært mig Alt, og nu kan jeg ikke leve uden ham.«

»Barn, vær dog rolig!«

»Nej, lad mig tale eller jeg bliver afsindig; hele Jorden skjælver under mig. Ak, naar jeg

tænker paa, at jeg Aften efter Aften maa staae frem, maa smile, lee og synge! Tænk Dem, synge, med Hjærtet knust, Haabet tilintetgjort, Intet, uden Mørke og Elendighed! Nej! — langt hellere bort herfra, skjult paa et Sted, hvor Ingen kjender mig, hvor Ingen seer mig, hvor jeg ikke behøver at skjule min Sorg for Verdens Øjne; men hvor jeg saa end gaaer, har jeg Ingen at læne mig til.«

»Jo, Du har Gud.«

»Nej! Jeg sagde jo, jeg kan ikke bede, og selv om jeg kunde, blev det dog ikke for mig selv. Jeg maatte jo bede for ham og for hans Lykke, bede, at han maatte skaanes for Sorg og Fare, bede Gud holde sin Haand over ham. Jeg elsker ham saaledes, at hvis han døde i dette Øjeblik, saa dræbte jeg mig selv! — Men De Mrs. Howe, De maa bede for mig! Bede, at denne forfærdelige Lidelse maa tages fra mig.«

Mrs. Howe løftede hende op. Hun var feberhed og stirrede vildt om sig; hun lagde hende paa Sengen, men brast saa selv i Graad:

»Nej, Mrs. Howe, De maa ikke græde, tilgiv mig! Det er grusomt at tale saaledes til Dem; men husk, at fra i Aften maa jo Alt skjules. De veed, det letter at kunne tale ud.«

Mrs. Howe tørrede sine Øjne og badede Marys brændende Tindinger med koldt Vand:

»Tak! Nu er det bedre!« sagde hun.

»Hvor gjerne vilde jeg trøste Dig, hjælpe til at mildne din Sorg; men den er desværre af den Slags, hvor kun Ord mægter Lidet. Min Kjærlighed er Alt, hvad jeg kan give Dig. Husk,

jeg har selv elsket og mistet den Husbond, som mit hele Hjærte hang ved. Tiden? — Ja, den tager Æggen af Sværdet; men læge Saaret? Nej! Jeg er bange for, at De Trofaste i Kjærlighed ere Dem, der lide mest af Alle.«

Hun sad taus i nogen Tid, og vedblev at køle Marys brændende Pande:

»Veed Du een Ting, som vi alligevel kan glæde os over, Mary? — fortsatte hun. »Det er, naar vor Kjærlighed falder paa en Mand, som er vor Kjærlighed værdig. — Saa Mange give det Bedste, de eje, til en vellystig Usling. Deres Opvaagnen maa i Sandhed være forfærdelig; men naar vi have elsket en god og ædel Mand, saa, selv om vi ikke faaer saa Meget, som vi give, har vor Kjærlighed ikke været spildt. Den lutrer vor Sjæl, lærer os denne Kvindens tunge Lod, at lide og tie; den lærer os ogsaa, at Gud aldrig lægger Mere paa os, end vi kan bære.«

»Ja det er sandt! Gud ske Lov, at jeg blev sparet for den bitre Skjæbne; men netop derfor vil det blive saa svært at glemme ham.«

»Hør mig Mary! Meningene er heller ikke, at vi skulle glemme de Mennesker, som vi har lært at elske her i Livet; enhver ny Kjærlighed, føjet til den gamle, gjør vort Liv rigere og Verden skjønnere.«

»Ja, han gjorde mit Liv rigere. I Begyndelsen holdt jeg ikke af ham, fordi han var stærkere end mig. Jeg havde aldrig behøvet at give efter for Nogen, og vilde det ej heller for ham. Men han lærte mig, hvad Villie er, og fra den Tid har jeg

ikke et Minde om ham, uden det er godt; han er saa langt større og bedre end alle Andre.«

»Det troer alle Kvinder om den Mand, de elske. — Men Mary, lad mig nu hjælpe Dig at klæde Dig af. Du veed, at Du har en anstrængende Dag for Dig igjen imorgen. Jeg kan saa godt forstaae, hvor svært Du maa synes det er; men Arbejdet og din Kunst vil hjælpe Dig bedre end noget som helst Andet. Din Gjerning i Livet ligger klar foran Dig, og hvis Du modigt følger den, vil Velsignelsen komme.«

Mary kyssede Mrs. Howe hjærteligt, og den gamle Dame gik nølende bort, for selv at søge den Hvile, som hun i sin Alder og efter den stærke Sindsbevægelse trængte næsten lige saa haardt til, som Mary.

Fyrgetyvende Kapitel.

Mary fik snart at føle, at har man engang givet sig Publikum i Vold, saa er man ikke længer fri, men Slave. Man maa glemme sig selv, sine Sorger, sine Længsler. Man maa ikke græde, saa ødelægger man Stemmen; ikke vaage i kummerfulde Nætter, det skaber Rynker, med andre Ord: Paa Scenen maa Alt være Sjæl, Liv, Lyst. Følelse,

udenfor den, helst kjølig Ro og Flegma; spise og sove godt, bevare Ligevægt i Sindet, enten man har Grund dertil eller ej.

Aften efter Aften optraadte hun. — Altid den samme Triumf, og paa Scenen følte hun saa aldeles den Selvforglemmelse i Kunsten, der gjør Kunstnerinden saa stor. Hun havde, takket være Professor Heinrich, sat sig et højt Maal; hun arbejdede trofast opad, og, som han engang havde sagt:

»Dér, hvor et Menneske har givet sig selv hen for at læge Andres Saar, dér lægger Gudinden til Gjengjæld sin Finger og læger hans eget«, saaledes forstod hun nu, at han havde Ret. Arbejdet bragte sin Velsignelse; ofte følte hun den fuldstændige Forstaaelse og Beruselse, som er saa mægtig en Spore i al Kunst.

Men naar Tæppet var faldet, naar hun fra den Rolle, hun begeistret havde spillet, kom tilbage til Virkeligheden, da kom ogsaa Smerten, og det at leve i Hus med den Mand, hun elskede, stadig at mødes, at maatte forstille sig, at høre ham tale Ord, som gjorde ham dobbelt elsket, var næsten Mere, end hun kunde udholde. Hun ønskede at komme bort, og dog gruede hun derfor.

Dagen efter Marys Debut, var Edith bleven upasselig. Hun havde forkjølet sig i Theatret, og den pinefulde Spænding, hvori hun havde gaaet saalænge, havde i den Grad udtømt hendes Kræfter, at der kun behøvedes meget Lidt for at kaste hende paa Sygelejet.

Mr. og Mrs. Howe tænkte først ikke meget derover, men opad Dagen blev Ediths Tilstand værre, og da Mary kom hjem, Klokken Et om Natten, var Mrs. Howe endnu oppe og bad hende gaae sagte. Doktoren havde været der, og han havde ikke syntes om Ediths Tilstand.

De efterfølgende Dage blev det værre. Da begyndte en forfærdelig Kamp i Marys Sjæl; hun vidste, at hendes Tanker vare syndige — hun vilde bekæmpe dem, og satte sig ved den Syges Seng. Ediths søde, kærlige Øjne jog da for et Øjeblik de mørke Tanker bort.

Hun saa Mr. og Mrs. Howes alvorlige Ansigter, men hun turde ikke spørge.

Edith laa stille hen, men med et lykkeligt Smil om Munden. Selv naar hun var for svag til at tale, var hun saa glad, naar de alle Tre sad om Sengen. Mary var saa optaget, behøvede saa megen Hvile efter de anstrængende Roller og Prøver, at hun kun havde megen lidt Tid til at være sammen med hende; men selv i disse korte Timer, tilbragte ved Ediths Hovedgjærde, saa hun, hvor langt Edith stod over hende i mange Henseender og netop i saadanne, som vare saa vigtige for en Mand som Howe. Naar hun lyttede til en Samtale mellem dem, hørte, hvorledes deres Tanker vare forenede i deres store Livsgjerning, hvor kun Andres Velfærd og Lykke var Spørgsmaalet, naar hun saae Howe henvende sig til hende om Raad i Behandling af enkelte, fattige Kvinder, han kom i Berøring med, og hørte Ediths praktiske, klare Bemærkninger, da følte og forstod

hun, hvor lidt hun egentlig vilde have været for ham.

En Kvinde underordner sig villigt den Mand, hun elsker; men skjøndt Mary i sin Kjærlighed strax vilde have ofret sin Fremtid og sine Triumfer paa Theatret for ham, saa var hun dog ikke sikker paa, om ikke den Stund vilde komme, hvor hendes Natur, for en Tid overvundet af Kjærlighed, vilde gjøre sin Ret gjældende, og hvor Trangen til at virke i den Kunst, hun følte sig mere og mere draget henimod, vilde blive en Nødvendighed for hendes Lykke.

Kunde hun, saaledes som det var Ediths Hensigt, gaae omkring med ham i disse stinkende, forpestede Huler, mellem Synd og Fordærvelse? Hun havde kun een Gang, kun et kort Øjeblik, skuet ind i denne Elendighed, og Tanken fik hende til at gyse, og dog — jo, for ham kunde hun have gjort Alt! Alt, for at følge ham, Alt, for at blive elsket af ham, Alt for blot at have Ret til at hvile ved hans Bryst.

Hun saae paa Edith, som blev svagere Dag for Dag — vilde hun leve? Skulde hun dø? Vilde hendes Død ikke blive hendes egen Lykke? Hun forfærdedes over disse æggende Tanker; hun kæmpede imod dem, fortvivlede over dem; men hun kunde ikke døve dem.

Edith havde nu været syg i to Uger. Lægen og Mrs. Howe kom netop ud af Ediths Værelse, og Mrs. Howe bad Mary gaae ind til hende medens hun og hendes Søn talte med Doktoren.

Edith laa med lukkede Øjne. De fine, mejslede Træk være næsten gjennemsigtige. Hænderne, saa smaa og fine som et Barns, vare foldede over Brystet; man kunde have troet, det var et Lig, hvis ikke store Taarer trillede ned ad de blege Kinder.

Mary bøjede sig over hende og kyssede hende. Skjøndt denne unge Pige havde staaet mellem hende og hendes Lykke, var der Noget som, til trods for hende selv, drog hende med Magt henimod hende. I hendes Nærværelse veg alle de onde Aander og syndige Tanker:

»Hvorfor græder Du, Edith? Lider Du meget?«

»Nej, jeg har ingen Smerter. Det er ikke for mig selv, jeg græder, men for Arthur; jeg veed, hvor han vil lide, naar jeg er død.«

»Død! Tal dog ikke saaledes!«

»Doktoren har lige sagt mig det; jeg bad ham sige mig Alt. Tro ikke, at jeg er bange for at døe; jeg har aldrig frygtet Døden, hverken for mig selv eller mine Kjære. Jeg er bange for, at jeg ofte har været fejs nok til langt mere at frygte Livet uden dem jeg elsker; dog synes det mig saa haardt at skulle skilles fra Arthur netop nu.«

Mary stod forstenet — hun kunde ikke sige et Ord.

»Mary, naar jeg er død, gjør saa Alt for ham, hvad Du kan. Han er en Mand med meget dybe og trofaste Følelser; jeg veed, at han vil være meget nedtrykt i Begyndelsen, men Du maa opmuntre ham. Sig ham, at det var mit Ønske, at han

skulde blive glad, for kjækt at fortsætte sit Arbejde uden mig. Sig ham ogsaa, at skjøndt jeg vilde have ønsket at leve for at hjælpe ham, saa veed jeg, at den Tid vil komme, da han vil indsee, at det var bedst saaledes. Mangen en Sorg er Vel-signelse i Forklædning.«

Hun laa i nogen Tid tavs, men holdt Marys Haand fast i sin; hun havde Mere at sige hende:

»Du maa sige ham det; jeg tør det ikke selv. Jeg er bange, at jeg ikke skulde have Kraft nok; jeg maa jo til det Sidste holde Modet oppe i ham, og for en Natur, som hans, troer jeg, at det vil være bedre at dvæle ved Gjensynet i den anden Verden, end paa Afskeden i denne.«

Hun drog Mary nærmere til sig:

»Mary, veed Du, jeg troer han elsker mig saaledes, at hvis Du taler meget til ham om mig, saa vil han elske Dig, først for min Skyld, bagefter for din egen. Jeg forstod det strax den første Aften, at Du ogsaa elskede ham. Vær ikke bange! Han skal ikke ane det gennem mig. Tanken gjorde mig saa ulykkelig; men jeg kunde ikke opgive ham. Jeg troer ikke, at man har Lov til at opgive det Men-ske, man elsker, naar man er gjenelsket, for jeg troer, at det er Gud, som knytter os sammen. Nu bliver det nok Alt godt! Godt baade for ham, Dig og mig!«

Mary havde lagt sit Hoved ved Siden af Ediths og græd heftigt.

»Græd ikke, Mary, og dog Tak for al din Kjær-lighed! At Du kan elske mig, som har gjort

Dig saa ulykkelig! — Vil Du nu kalde paa Arthur?»

Mary kyssede Edith og forlod hulkende Stuen. Hun samlede sig lidt, og gik derpaa ned i Howes Værelse. Han var alene; sad med Ansigtet skjult i sine Hænder og græd.

Mange Ting vare skete siden den Dag, hun havde erklæret sin Foragt for den Mand, som udgjød en Taare. Nu tænkte hun ikke derpaa; at see denne Mands Sorg, for hvem hun vilde have givet Livet, var Mere end hun kunde udholde. Hun foer hen imod ham og drog hans Hoved tæt op mod sit Bryst:

»Arthur, Du maa ikke græde! Hvis vi Alle bede med hele vor Sjæl, saa vil Gud lade hende leve!»

»Himlen velsigne Dig, Mary, for de Ord!»

De sad et Øjeblik tæt sammenslyngede i den Aandens Kjærlighed, som knytter Sjæl til Sjæl.

Mary, som ikke kunde finde Ord for at bede for sig selv, knælede ned, nu da Howe var gaaet, og bad, at Arthur maatte beholde Edith.

Og han beholdt hende.

Skeptikere ville sige, at hun vilde have levet alligevel. Lad dem det. For Dem, der troer, er der alligevel en Gud, som hører vor Bøn.

41
 To og fyrgetyvende Kapitel.

Der er Øjeblikke i Menneskelivet, hvor det er, som om Himlens Sluser aabne sig og styrte Sorg efter Sorg ned over os. Sorger, hver især saa store, at det synes næsten umuligt at bære dem. »Hvorfor?» spørger man sig selv, »skal det komme Alt paa een Gang; lider vi ikke nok allerede?» Men borttager ikke ofte den ene Smerte Følelsen af den anden, drager ikke den ene Sorg Tanken bort fra den anden, og mildner paa den Maade, hvad der ellers ikke vilde have været til at bære.

Kun et Par Dage efter, at Edith var erklæret udenfor al Fare, kom der Brev fra Danmark, at Helga var død.

Som en lille Drivhusblomst, fin og zart, saa at den ene kunde leve i en Atmosphære af Kjærlighed og Varme, forsømt i Opvæksten, havde en eneste Frostnat været nok. Blomsten lukkede sig uden Klage, og det var først, da den var falmet, at man forstod dens Ynde og savnede dens Duft.

Mary sad med Brevet i Haanden. Helga død! Hendes eneste, elskede Søster! Og hun, som ikke havde anet, at hun kunde være saa nær Døden.

Oh, hvilket Blændværk var dog ikke det Liv, som hun havde sat sin hele Sjæl og al sin Tanke ind paa! Kunde Theatret give hende hendes Søster tilbage? Kunde hun dér finde Erstatning for sin tabte Lykke? Hvor forskjelligt var dog ikke Alt

fra, hvad hun havde tænkt sig! Hendes Forhaabninger vare blevne kronede med Held, ja Mere end det, og vilde hun ikke nu med Glæde have været tilbage i de gamle Forhold, aldrig have forladt Danmark eller sat sin Fod paa Scenen? Og nu, endnu samme Aften, med denne nye Sorg i Hjærtet, skulde hun danse og synge som Anna i »Hans Heiling«. Nej, hun kunde ikke! Det kunde de ikke forlange af hende. Hun skrev strax.

En Time efter kom Svaret:

»De maa synge! Alle Pladser ere optagne. Møder De ikke, vil det blive et Tab af Tusinder, hvoraf De, ifølge Deres Kontrakt, maa betale fem hundreds Pund for hver Aften, De udebliver.«

Hun brast i en krampagtig Latter.

»Solgt! Min Sorg, min Ulykke, mit spildte Liv! Publikum har givet sine Guineer, og det fordrer sin Ret. Om jeg synger med Døden i Hjærtet, hvad bryder det sig derom? Blot jeg synger, og det morer sig. — — Elskede Helga, hvor Du er lykkelig! Selv nu, hvor jeg længes dobbelt efter Dig, fordi jeg veed, at jeg ikke mere skal se Dig, priser jeg Dig lykkelig, vilde ikke ønske Dig tilbage. Thi hvad er denne Verden? Sorg, Kval og isnende Kulde!«

Hun huskede, at hun netop Dagen forud havde underskrevet et Engagement til Paris, Berlin, og Wien, et sex Maaneders Engagement. Hun havde været saa glad derover; thi hun maatte bort fra Howes Nærhed, kaste sig med udelte Kræfter og Tanker over sin Gjerning. Og nu! Naar man var saa haard at tvinge hende til at optræde paa

samme Dag, som hun havde mistet en Søster, hvad skulde hun saa gjøre? Hvorfra skulde hun tage de fem hundrede Pund? Først om tre Uger kunde hun hæve sin Gage, og hvorledes kunde hun vente at blive løst fra dette Engagement? Sex lange Maaneder, før hun skulde se sin Fader, netop nu, da han maatte trænge saa meget til hende. Og saa at synge, mens De derhjemme græd! Men græd det ikke inden i hende selv? Var det ikke, som hendes Hjærte skulde briste?

Hun optraadte som Anna og bedaarede Alle. Mangen en ung Pige sukkede ved Tanken om, hvor ulige dette Livs Goder ere fordelte. Her havde Mary faaet Skjønhed, Stemme, dramatisk Talent — og hvad havde saa de?

Hun optraadte som Leonora, Elisabeth, Elza. Hun rejste fra Paris til Wien; derfra til Leipzig, Dresden og Berlin. Hendes Ry rejste forud for hende, og dog, hvor langt overgik hun ikke Alles Forventninger?

Det var et uroligt, hvirvlende Liv. Paa Scenen en betagende Magt, en sælsom Higen, som hun ikke kunde frigjøre sig for — men udenfor? Ja, dér fik hun Blomster, Juveler, Ægteskabstilbud fra Mænd, hun næppe havde talt med. Hendes Ydre og hendes Talent høstede disse Triumfer. Men hun selv, den unge Pige, med Hjærtet higende efter Kjærlighed, med de vilde, dybe Følelser, var der et eneste Hjærte, som slog for hende?

Ja, der var et, Carls. Kunde det erstatte hende, hvad hun havde mistet? Nej! Nej! Hun

holdt af ham; men hvor forskjellige vare ikke hendes Følelser for Howe.

Til sidst var hun i Hjemmet igjen. Ogsaa i Kjøbenhavn skulde hun optræde — hun havde udholdt Pinen saa længe, saa holdt hun den vel ud lidt endnu. Hun var træt, træt til Døden, baade paa Legeme og Sjæl, men da hun i sin Faders Favn atter følte et kjærligt Hjærte slaae imod sit, kom der Fred i hendes syge Sjæl. Sorgen var mildnet, Taarene ikke længer bitre, men velgjørende og lettende.

Det var Dagen efter at hun var optraadt paa den samme Scene, under samme Direktør og samme Orkester, som for to Aar siden havde fniset, leet, og kaldt hende Furiernes Dronning. Nu havde Bladet vendt sig; ogsaa her havde hun høstet de Laurbær, som havde fulgt hende overalt, og Direktøren var allerede i fuld Aktivitet med at udregne den Sum, hvormed han kunde vente at fange denne, allerede saa fejrede Sangfugl.

I Dagligstuen paa Tolbodvejen sad Mary ved Vinduet. Carl laa halvt over Bordet med en heel Bunke Aviser foran sig.

»Ja! Se det var nu »Dagbladet.« Nu maa vi se, hvad »Berlangeren« siger:

»Igaar Aftes optraadte paa det kgl. Theater for første Gang Frøken Mary Lund som Elisabeth i »Tannhäuser«. Denne unge Kunstnerinde overgik endog de store Forventninger, med hvilke man, efter hendes stormende Lykke i London, Paris, Berlin og Wien, havde imødeset hendes Optræden. Med en ualmindelig stor og klangfuld Stemme,

forener hun et sjældent dramatisk Talent, dyb Følelse, og et i alle Henseender fordelagtigt Theater-Ydre. Man imødeser med spændt Forventning hendes anden Optræden, som »Margaretha« i »Faust« næste Uge.« — —

»Naa, Mary hvad vil Du forlange mere? Selv dine vildeste Drømme er jo blevne til Virkelighed, og hvis alt Dette ikke fordrejer Hovedet paa Dig, saa er Du en Engel. — — Naa, vil Du høre mere? Her er »Dagens Nyheder« og »Dagstelegraphen«, — en heel lang Artikel i hver.«

Mary svarede ikke. Carl saae op. Hun havde Haanden over Øjnene; men han kunde se, hvorledes Taarerne løb ned ad hendes Kinder. Han gik hen til hende og satte sig ved hendes Side.

»Mary, der er Noget, en meget dyb Sorg, som tynger paa dit Hjærte! Du skuffer mig ikke saa let. Det er ikke alene Sorgen over lille Helga — sig mig, hvad det er?«

»Nej, Carl, spørg mig ikke!«

»Kan Du huske, jeg sagde engang, at hvis Du nogensinde kom til at trænge til en Ven, vilde jeg være en saadan for Dig? Min Kjærlighed har aldrig forandret sig; den er den samme nu som før. Betro mig din Sorg, og jeg vil hjælpe Dig at bære den.«

»Nej! Nej!«

Han greb hendes Haand:

»Mary, det er Kjærlighed Du trænger til, ikke sandt? Troer Du at noget Menneske kan give Dig Mere, end jeg kan? Mit Liv vil blive en Stræben efter at gjøre dit lykkeligt. Jeg vil ikke mere

tale om Theatret. Nu veed jeg, at det vilde være Uret; men jeg vil lette Dig din Byrde. Med Kjærlighed vil jeg prøve at forjage hver Sky fra din Pande — blot Du vil blive min?»

»Bed mig ikke derom, Carl! Hvad har jeg at give Dig uden et sygt Hjærte!»

»Ja, jeg veed det! Jeg opdagede det strax; men min Kjærlighed og Æmhed vil læge det. Jeg forlanger ikke, at Du strax skal elske mig, som jeg veed, at Du har elsket en Anden. Hvis Du hellere vil tie, vil jeg ikke engang spørge om din Hemmelighed, kun om, at jeg maa elske Dig og haabe engang at vinde Dig.»

»Nej, Carl, jeg kan det ikke! Du er for god til at ofres! Som jeg har elsket, elsker man kun een Gang, og jeg vilde bestandig bebrejde mig ikke at kunne elske Dig saaledes, som Du fortjener. Jeg har valgt min Vej, og jeg maa følge den. Jeg maa ingen Tanker have udenfor min Kunst; jeg har sejret og maa lide. — — Kan Du huske, at Du engang, for flere Aar siden, fortalte mig om en ung Kvinde, som den Dag, hun debuterede blev dræbt af en Laurbærkrans, der blev kastet paa hendes Isse? En saadan Kvinde er jeg! Den Dag, jeg optraadte, blev en Krans af Bly kastet paa mit Hjærte; den dræbte min Kjærlighed for bestandig. Men veed Du, hvad jeg senere opdagede? At var min Kjærlighed ikke bleven knust, saa var min Sjæl bleven det. Mit Hjærte maatte knuses; der blomstrer ingen Lykke mere for mig. Jeg maa, og jeg skal udfylde min Plads, selv om jeg lider, længes og higer, og aldrig finder Fred!»

Hun gjemte hulkende sit Ansigt i sine Hænder. Carl slap hendes Haand og sagde dæmpet:

»Fred finder vi kun sjældent paa denne Jord. Nu er din Sjæl syg og træt; men tro mig, Mary, naar to Mennesker, som holder af hinanden, som vi gjør og altid har gjort, i fuld Tillid og Fortrøstning aabner deres Hjærter for hinanden, saa vil de tilsammen finde mere Fred og Lykke, end hver for sig. Jeg vil ikke trænge mere paa. Jeg vil vente til Du en Dag selv kommer og siger: Nu veed jeg, at jeg ikke kan undvære din Kjærlighed. Alt, hvad jeg nu beder Dig om, er blot, at jeg maa se Dig, at jeg maa gjøre Alt, hvad mit Hjærte formaaer. for at mildne din Sorg? Har jeg ikke ved dit Afslag selv følt, hvad Hjærtesorg er? Sig, at jeg ikke behøver at skjule mine Følelser, men frit og aabent maa lade dem tale; thi, som jeg sagde Dig: Det er Kjærlighed, Du trænger til, Kjærlighed, Du higer efter — i For-gudelsens Tomhed har Du ikke nok. Du selv har elsket saa dybt, at det er, som havde Du nu slet Intet tilbage. Men, Mary, Du har min hele Kjærlighed, saa varm, saa inderlig, saa trofast som altid. Kast al din Sorg paa mig! Jeg vil bære den for Dig. Støt Dig til mig — jeg er stærk nok for os Begge!«

Mary saae paa ham, og der kom et Udtryk af dyb Smerte i hendes Ansigt.

»Carl!« sagde hun, »lad mig sige Dig Alt. Der var en Tid, hvor jeg troede at elske Dig — den ligger langt tilbage — men vi ere voxede fra hinanden, og Livet har lært mig, at hvad

Du kalder vor Barndomskjærlighed, kun var Barnets første, uklare Higen mod Kjærlighedens Ild. Den har brændt, ja fortåret mig, og det kan Du ikke helbrede. Dit Liv er at læge de Syge, mit at glæde de Sunde — dit Liv hviler i Kjærligheden, mit i Kunsten, og de To kunne ikke forenes, den ene opriver den anden. — En sand Kunstnerinde maa vie Kunsten hele sit Liv. Ak, Carl, tro mig! Jeg er ikke kold, ikke stolt; men aldrig har jeg dybere end nu følt Sandheden af min ulykkelige Lærers Ord: »Eros og Apollo fører begge Buen, men deres Pile kunne ikke rummes i det samme Kogger; thi da sløve de hverandre, og da forvandles Buen til et Aag, som tynger vor Nakke mod Jorden og giver os Slavens Lod. Kunsten er fri — lad ogsaa mig være det!«

Carl var bleven meget bleg. Han greb hendes Haand og pressede den hæftigt mod sine Læber. Hun lod ham beholde den, og idet hun strøg Haaret fra hans Pande, hviskede hun, medens Taarerne næsten kvalte hendes Stemme:

»Farvel, min Barndomsven! Farvel! Du var den Sidste!«

Udenfor forgyldte Efteraarssolen Træernes Toppe. Blad for Blad faldt til Jorden, visne og gule; men paa det Sted, hvor Bladet havde siddet, svulmede allerede nu, den friske, unge Knop. Vilde den spire eller skulde Vinterkulden dræbe den?

Varmende, livsvækkende tittede Solstraalerne frem, legede henad Grenene og svarede:

»Vent taalmodigt! Vi blegne kun for en Tid; naar Foraaret vender tilbage, komme vi med og kysse Dig aaben! Vor Kjærlighed kan Du ikke modstaae. Frisk og grøn maa Du udfolde Dig, vugges i vore Straaler, og Duggen, der nu ligger som Frost-Riim om dit Hjærte, vil glide og glimre som en Kjærlighedens Taare. Ingen kan modstaae vor Magt! Hvor vi tindre, dør tindrer Lykken; hvor vi lyse, svinder Natten. Vi ere Kjærlighed, som udstraaler fra en endnu dybere, renere Kjærlighed, hvoraf vi kun ere et mat Gjenskin. Dog, som vi ere, kunne vi støtte den Svage, helbrede den Syge, og give Fred til hvert Hjærte, som i Angst og Fortvivlelse knuges til Jorden.«

